

A woman in a pink dress stands on a beach, her back to the camera, looking out at the ocean. The sun is setting, creating a warm, golden glow. Her reflection is visible in the calm water.

DANIELLE
STEEL

Láthatatlan

DANIELLE STEEL

Láthatatlan

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Danielle Steel: *Invisible*

Published in the United States by Delacorte Press,

an imprint of Random House,

a division of Penguin Random House LLC, in 2022

Copyright © Danielle Steel, 2022

Translation copyright © 2024, by F. Nagy Piroska

Cover design: © *Laura Klynstra*

Cover image: © *Ildiko Neer/Trevillion Images*

Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2024

Fordította *F. Nagy Piroska*

*Szeretett gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zárának.*

*Éreztétek mindig, hogy biztonság, védelem
és szeretet vesz körül benneteket,
és hogy képességeitek és tehetségeitek révén
megbecsülésben van részetek.*

*Nagyon büszke vagyok rátok,
és forrón szeretlek benneteket!*

Mami/d. s.

Első fejezet

Antonia Adams születésétől fogva törékeny, bájos, apró tündérre emlékeztető kislány volt. Apja egyenesen angyalnak látta őt hirtelenszőke pihés hajával, később pedig, nagyobbacska korában, puha szőke fürtjeivel és nagy kék szemével. Még nem tudott beszélni, de már olyan kifejező, komoly szemmel nézett rá, mintha mondani szeretne neki valamit. Kezdetben nem volt félénk, a szülei között húzódó háborús övezetben élve azonban nagyon hamar azzá vált.

Tudta, mikor kell beszélnie, mikor nem szabad, és legtöbbször biztonságosabbnak látszott nem megszólalni. Megtanult eltűnni, elbújni az árnyékban, egészen apróra összehúzni magát, és olyan csendben lenni, hogy elfelejtsék, ő is a közelben van. Az alkalmas pillanatban aztán, amikor a harc hevesebbé vált, csendben kisurrant a szobából. Egymással szemben időről időre fellángoló dühükben a szülei rendre megfélemeztek arról, hogy Antonia létezik, sőt velük egy helyiségben tartózkodik. A kislány olyan tökélyre vitte a láthatatlanná válást, mintha szellem volna. Akkor érezte magát biztonságban, ha senki sem figyelt rá. Órákig elvolt egyedül, olvasott vagy a babáival játszott, vagy csak az ablakon kinézve ábrándozott.

Amikor más gyerekeket látott, arra gondolt, biztosan az ő szülei is így szoktak veszekedni, de megkérdezni sohasem merte. Egymással ellenségeskedő felnőttektől körülvéve élt, gyerekekkel csak az iskolában találkozott. Kisebb volt a többieknél, akik gyakran maguknál fiatalabbnak gondolták, és dedósnak csúfolták. Egyik oldalról sem voltak nagyszülei,

ráadásul mindkét szülője hozzá hasonlóan egy szem gyerek volt, így apján-anyján kívül egyetlen szóba jöhető felnőtt sem akadt a családban.

Kezdetől fogva betolakodónak érezte magát. Ezt az érzést csak úgy tudta enyhíteni, ha lehetőség szerint nem került a szemük elé. Hétéves korára tökéletesen megtanult láthatatlanná válni, és annak is érezte magát. Akkor volt a legboldogabb, ha senki sem látta. Mert ki tudja, mi történhet, ha valakik, de főleg a szülei, észreveszik?

Antonia egyáltalán nem hasonlított francia anyjára, a szenvedélyes természetű, koromfekete hajú, porcelánfehér bőrű, élénkvoros rúzzsal erőteljesen kihangsúlyozott, dús ajkú fiatal Fabienne Basquet-ra. Csillogó fekete szeme ugyanolyan nagy volt, mint Antóniáé, és amennyire a kislány vissza tudott emlékezni, anyja mindig haragudott valami miatt. Apja az első pillanatban, amikor meglátta, örülten beleszeretett a nőbe, és csak később jött rá, hogy ez az érzés nem más, mint pusztán érzéki vágy. Fabienne-nek nem lehetett ellenállni. Telt keble, hihetetlenül karcsú dereka, hosszú, kecses lába volt, fekete haját a tarkóján kontyba csavarva viselte, de este, amikor lefeküdtek, és kibontotta a dús fonatot, haja, akár valami nehéz, sötét függöny, egészen a derekáig ért.

Amikor megismerkedtek, pincérnőként dolgozott egy párizsi kávézóban. Mialatt felszolgált a férfinak, Fabienne könnyedén elcsevegett Brandon Adamsszel, és közben megkérdezte, honnan jött. A férfi elmondta, hogy amerikai, New Yorkból jött Párizsba üzleti ügyeket intézni. Fabienne látta rajta, hogy van pénze: jól szabott öltönyt, a csuklóján aranyórát viselt. Huszonnégy évével és a szépségével pillanatok alatt elbűvölte a nála nyolc évvel idősebb férfit. Fabienne a legkevésbé sem hasonlított Brandon

Adams jól nevelt, konzervatív felfogású nőismerőseire, és olyan gyönyörű volt, hogy a férfi egészen belekábult. Mint megtudta, a lány színésznőnek készült, amit könnyen el is tudott róla hinni.

Fabienne egyszerű családból származott. A háború utáni nélkülözés idején született, anyja, Marceline, túlélte a megszállást, ami után a háború végéig amerikai katonák lepték el a várost - közülük az egyikbe bele is szeretett. Egy napon Marceline elkapta a katona pillantását, mire az meghívta a közeli kávézóba egy tányér ételre. A lány állandóan éhes volt, mert minden fillérjük elment rokkant anyja gyógyszereire. Apjával robbanás végzett az ellenállás első napjaiban, s hogy megéljenek, Marceline minden munkát elvállalt, amit csak szerezni tudott, az étteremtakarítástól a felszolgáláson át odáig, hogy szobalányként dolgozott egy kis szállodában.

A fiatal amerikai katona az imáira adott válasz volt. Ennivalót, csokoládét és harisnyát hozott neki. Szépen beszélt vele, fiatal volt és kedves. Amikor visszavezényelték az Államokba, Fabienne anyja még nem tudta, hogy terhes, és a katona nem adott semmiféle támpontot arra nézve, hogy miképpen érhetné őt el. Számára a francia lány csak egy futó kaland volt, amolyan háborús közjáték, különleges emlék, amit magával vihet.

Kétsége sem volt afelől, hogy többé nem látja a nőt. Otthon várt rá egy lány, akit feleségül akart venni, amiről persze Fabienne anyjának nem számolt be. Neki erről nem kellett tudnia. Végére is ő nem ígért semmi olyat, amit nem tudott betartani. Felejthetetlen emlékekkel gazdagodva tért haza Párizsból, mint oly sok más katona, hátrahagyva egy kisbabát, akinek a létezéséről nem is tudott.

Két hónappal azután, hogy a katona elment, Fabienne anyja rájött, hogy terhes, és a párizsi haditámaszponton megpróbálta

kideríteni a férfi hollétét. Csak annyit tudott, hogy Jimmy Smithnek hívják, ezen kívül semmit, még a születési idejét sem. Nem találták meg. Jimmy Smith egyike volt a sok száz vagy ezer fiatal amerikai katonának, akik után nők és csecsemők sokasága maradt Párizsban és Európa-szerte.

Marceline esete nem volt különleges. Anyja nem sokkal ezután meghalt, ő pedig megpróbált egyedül boldogulni Párizsban, de egy születendő gyerekkel, minden támasz nélkül nem tudta fenntartani a lakását. Röviddel Fabienne születése előtt Bretagne-ba költözött a nagyszüleihez, és a kislány ott nőtt fel. Fabienne mindössze hároméves volt, amikor Marceline meghalt. Elütötte egy teherautó, amikor egy helyi pékségből, ahol dolgozott, hazafelé biciklizett. Fabienne még túl kicsi volt ahhoz, hogy megértse, mi történt az anyjával. Alig múlt sí tizenkét éves, amikor megözvegyült dédnagyanyja sztrók következtében meghalt. Mivel más rokona nem volt, egy Quimper-ben lévő árvaházba vitték, ott élt tizennyolc éves koráig. Akkor visszatért Párizsba, mint egy postagalamb - a városba, amelyet nem ismert, de amiről egész életében álmodozott.

Már tizennyolc évesen színésznői álmokat dédelgetett, ám feltűnő szépsége ellenére nem kínálták meg szerepekkel. Modellként kapott pár munkát, de túl teltnek találták a modellkedéshez, így pincérnőként tartotta el magát. Abban a kávézóban dolgozott, ahol nem sokkal azután, hogy betöltötte a huszonnegyedik évét, megismerkedett Brandon Adamsszel. Akkor már hat éve élt Párizsban, és továbbra sem adta fel azt az álmát, hogy egyszer majd filmekben szerepel. Párizst a világ I legizgalmasabb városának tartotta, és reménykedett, hogy egy producer előbb-utóbb felfedezi őt.

Fabienne igazi túlélő volt. Nehéz körülmények közé született, elszánt nők hosszú sorának legújabb tagjaként. Vakmerő volt és öntelt, félelmet nem ismerőn küzdött mindenért, amit meg akart I szerezni. Brandon érezte benne ezt, és csodálta érte. Fabienne sohasem panaszkodott a gyerekkorára, de a férfi sejtette, hogy nem lehetett könnyű. Azonnal feltűnt neki az eltökéltsége és varázslatos szépsége. Teljesen lenyűgözte őt, annyira, hogy mindennap eljárt abba a kávézóba, ahol a lány dolgozott. Egy este, amikor munka után elkísérte a házig, ahol Fabienne egy nyomorúságos kis szobát bérelt, megtudta tőle, hogy a lány apja amerikai volt, de nem ismerte őt, mert még az ő születése előtt visszament az Államokba, és az anyja nem akadt a nyomára.

Fabienne-nek nem voltak élő rokonai, de a körülményei ellenére meg volt győződve arról, hogy egy napon filmszínésznői karriert csinál. Brandon csak csodálni tudta a bátorságáért. Soha életében nem találkozott még hozzá foghatóan erős, bátor és gyönyörű nővel. A második alkalommal, amikor hazakísérte, Fabienne lefeküdt vele, amivel még jobban elbűvölte Brandont. Mielőtt elutazott, megajándékozta a lányt egy kis arany karkötővel, rajta egy vékony aranyláncon lógó szívvel.

New Yorkba visszaérve sem tudta kivenni a lányt a fejéből. Minden nő, akit csak ismert, elhalványult Fabienne mellett. Még sohasem volt szerelmes, de most annak érezte magát. Rágondolni is kínzenvedés volt, és csak arra vágyott, hogy újra szeretkezhessen vele.

Brandon apja a Csendes-óceánon halt meg a háború alatt, anyja pedig akkor, amikor ő egyetemen tanult. A nagyszülei régóta nem éltek. Apja tehetős családból származott. Nem voltak dúsgazdagok, de jól éltek, és a halála után maradt annyi, hogy az özvegyének és egyetlen fiának ne legyenek megélhetési gondjaik,

és New York egyik elegáns negyedében, egy szép lakásban élhessenek. Megengedhették maguknak, hogy Brandon a Columbián tanuljon, és utána üzleti iskolában folytassa a tanulmányait.

Volt néhány nagyon okos befektetése, és működött benne egyfajta erős vállalkozói ösztön. Be- E fektetett egy műanyaggyártó cégbe, amely nagyon jól ment a 60-as években. Mire 1970-ben Párizsban megismerte Fabienne-t, már sok pénze volt, és jól élt. Becsvágyó volt, és sokkal többet akart keresni.

Nemrégiben egy másik cégbe is befektetett, amelynek a hulahoppkarika hozott óriási profitot. Hét évvel korábban szabadalmaztatták, és Brandon megvette a gyártó cég nagy részét. A hulahoppkarikát olcsón lehetett előállítani, és valósággal divathóbort lett belőle. Rengeteg pénzt nyert rajta a cég, amelybe hét évvel később Brandon sok pénzt fektetett be. Az új termékeikkel és az egyéb befektetéseivel Brandon komoly nyereséget könyvelhetett el. Jó feje volt az üzlethez, és ösztönösen érezte, mit lehet eladni, mit vennének meg az emberek. Eddig nem volt egyetlen hibás befektetése sem.

Anyja sohasem heverte ki, hogy az apja elesett a háborúban. Visszavonultan, depresszióba süllyedve élt, és maga is korán meghalt. Huszonhat évesen lett özvegy, és negyvenegy évesen vitte el a petefészekrák. Brandon huszonegy volt ekkor. Meglepte, hogy anyja milyen sokat megspórolt az apja pénzéből, úgy, hogy ő maga sohasem dolgozott. Állandó jelenléte hozzátartozott Brandon életéhez. Szelíd nő volt, de megrázkódtatást jelentett számára, hogy olyan fiatalon vált özvegyé, és így . egyedül kellett felnevelnie a fiát. Emiatt élete végéig mindentől félt.

Mindenben a férjétől függött, később meg a fia tanácsaira szorult. Brandon igyekezett megnyugtatni őt, de látta, hogy hiába. Szomorú, ijedt asszonyként több támogatásra és védelemre szorult, mint amennyit ő tudott nyújtani annak idején a gyerekének. Brandon az egyetemi évei alatt az anyjához közeli lakást bérelt, és jószerivel naponta látogatta őt. Az örökös szorongástól meggyötört asszony magába zárkózott, és nem volt képes nyíltan kimutatni a szeretetét. Fia legjobb tudomása szerint a férje halála után nem volt más férfi az életében, de még a férje életében sem volt melegszívű, ragaszkodó természetű, inkább csak afféle kötelességtudó, jól nevelt, előkelő nő.

A szenvedély Brandon természetétől is idegen volt, ennél fogva a Fabienne-nel való megismerkedése Párizsban úgy érte, mintha cunami csapott volna le rá. A lányok, akiket az egyetemi évek alatt és után ismert, és akikkel randizott, csupa jól nevelt, a társaságba bevezetett egyetemista volt. Hiányzott belőlük az a vad szenvedély, ami úgy áradt Fabienne-ből, ahogy a láva folyik ki a tűzhányóból. Nem fékezte magát sem az ágyban, sem sehol másutt. Brandon idegenkedett az érzelmek nyílt kifejezésétől, de Fabienne kitárulkozó természete belőle is kihozott olyasmit, amit azelőtt sohasem tapasztalt. Mindkettőjükben zabolátlanul tombolt a nyers érzékiség, de Brandon még többet akart. Szentül hitte, hogy ez a szerelem. Egy nő iránt sem érzett még ilyen ellenállhatatlan vonzalmat.

Miután egy hónapig csak rá tudott gondolni, visszarepült Párizsba, hogy újra láthassa, és most, ha lehet, még jobban elbűvölte. Fabienne szeszélyes volt, szókimondó, afféle „ami a szívéen, az a száján” típus, és mindig azt tette, amihez kedve volt. Meglepődött, amikor Brandon váratlanul megjelent a kávézóban, és minden további nélkül elkapta és megcsókolta. Fabienne

elintézte, hogy kapjon öt nap szabadságot, ezalatt bejárták a francia vidéket Brandon bérelt autójával. Mire visszaértek Párizsba, Brandon tudta, hogy szerelmes ebbe a nőbe, és hogy magával akarja vinni New York-ba. Elviselhetetlennek érezte a gondolatot, hogy hosszú ideig távol legyen, vagy megint el kelljen szakadnia tőle.

- És mi lesz, ha majd megunsz? - kérdezte Fabienne józanul. Tudta, mi történt az anyjával. Nem akart egy idegen országban a férfi kénye-kedvének kiszolgáltatva élni, és esze ágában sem volt teherbe esni, vigyázott is, hogy ez ne fordulhasson elő, amiért Brandon hálás volt. Odáig volt Fabienne-ért, de egy gyerekhez nem érezte magát késznek. Épp elég meglepetést jelentett a nő az életében, egyelőre nem bírt volna el többet.

- Soha nem foglak megunni, Fabienne - felelte gyengéden. Ilyesmit el sem tudott volna képzelni. É Hogy lehetne megunni egy olyan nőt, mint ő?

- Megtörténhet.

- Addigra házasok leszünk.

Mindketten meglepődtek azon, amit Brandon mondott. A szavak maguktól csúsztak ki a száján, mielőtt meggondolhatta volna magát - de esze ágában sem volt meggondolni magát.

- Te most feleségül kérsz?

A férfi mosolygott a kérdés hallatán.

- Még nem, de készülök rá. Ki kell találnunk, hogy mit tegyünk ezután.

Fabienne egy újabb szeretkezéssel adott ideiglenes választ Brandon dilemmájára, ami momentán kielégítő volt, és megerősítette őt abban, hogy rettentően kell neki ez a nő.

- Mi lesz a színészi karrieremmel? - kérdezte a szeretkezés után Fabienne. Brandon nem mert rákérdezni, hogy „miféle

színészi karrierrel?”. Fabienne maga is tisztában volt vele, hogy eddig nagyon kevés szerepet kapott, azt is ritkán, úgyhogy nem nagyon lehetnek vérmes reményei, de az álmát, hogy egyszer sztár lesz, még nem adta fel.

- Keresünk neked egy ügynököt New Yorkban. - Brandon úgy gondolta, Fabienne olyan gyönyörű, hogy nem lesz nehéz dolguk. De előbb csiszolni kell az angolját. Tudott ugyan annyit, hogy felvegye a kávézóban az amerikai vendégek rendelését, de ahhoz, hogy színészi karriert építhessen az Államokban, megfelelő leckéket kell vennie. Az akcentusa elbűvölő volt, de a szókincse szegényes. Ők ugyan jól megértették egymást, és Brandon előásta azt is, ami a középiskolai franciájából megmaradt. A hiányokat meg sok-sok nevetéssel és csókkal sikerült kitölteniük.

Brandon három hónap leforgása alatt négyszer repült Párizsba, hogy találkozzék Fabienne-nel, és a negyedik látogatása végén megkérte a kezét. A lánykéréshez magával hozta anyja egykori szép zafírköves arany karikagyűrűjét. Volt ürügye a párizsi utakhoz, mivel üzleti ügyben el kellett járnia egy franciaországi műanyaggyártó cégnél, de a látogatásaihoz Fabienne szolgáltatta a fő okot. Segített neki a vízumügyintézésben, majd négy hónappal a megismerkedésük után Fabienne elrepült vele New Yorkba, és beköltözött Brandon Upper East Side-i lakásába, ami tökéletesen megfelelt egy agglegény számára, de kettőjüknek kicsit szűknek bizonyult.

Nem volt senki, aki kifogásolhatta volna a kapcsolatuk gyorsaságát vagy helytelenségét, mivel Brandonnak nem éltek rokonai. Egy hónap múlva házasságot kötöttek a városházán. Addigra Brandon már ügynököt is szerzett, aki azt tanácsolta, hogy Fabienne vegyen angol- és színművészeti órákat, és

javasolta, hogy lépjen kapcsolatba egy modellügynökséggel is. Fabienne csakugyan feltűnő szépség volt, akiből csak úgy áradt az energia és az érzékiség. Az ügynökkel történt találkozás teljesen feldobta, és vérmes reményeket ébresztett benne a karrierjét illetően.

Brandon keményen dolgozott, és gyakran későig bent maradt az irodában. Fabienne eközben felfedezte New Yorkot, és eljárt az órákra, amelyeket az ügynöke ajánlott. Egyik filmet nézte a másik után, hogy tanulja a nyelvet, és amikor Brandon késő este hazaért, gyorsan ágyba csalta őt. A férfi egy percre sem bánta, hogy ilyen kapkodva kötött vele házasságot, a nőnek meg ő volt a válasz az imáira. Fabienne kényelmes életet élt egy sikeres fiatal vállalkozó feleségeként, akitől a férje semmit sem tagad meg, és boldog, ha kényeztetheti őt. Izgatottan várta a filmes karrierje beindulását.

Brandon bemutatta őt a barátainak, akiket lenyűgözött a szépsége, és nem csodálták, hogy a barátjuk egészen belebolondult.

A férfiak irigyelték, de a nők nem voltak olyan biztosak ebben a kapcsolatban. Becsvágyónak, életerőtől duzzadónak és rendkívül szókimondónak találták Fabienne-t, és nem voltak elragadtatva a szexi ruháitól. Fabienne szerette a mélyen kivágott ruhákat, és ez eleinte megdöbbentette őket. Brandon barátait nyárspolgároknak, a nőket buta és konzervatív háziasszonyoknak, és valamennyiüket egyenként és együtt unalmasnak tartotta. Brandon nem élt valami nagy társasági életet, és Fabienne megjelenésével ez még inkább így alakult. Nem minden jó családból származó háziasszony látta szívesen Fabienne-t a körükben. Áradt belőle a nyers szexualitás, ezért nem akarták a férjeiket a közelébe engedni.

Brandon minden energiáját beleadta a munkájába, emiatt nem sok ideje maradt a baráti vacsorákra. A hétvégeket pedig Fabienne-nel akarta tölteni. Sétáltak a parkban, moziba, olykor színházba mentek. Népszerű éttermekbe vitte vacsorázni, és bevezette egy olyan életbe, amelyet nélküle sohasem ismert volna meg. Ha Brandon nincs, azóta is felszolgáló lenne egy párizsi kávézóban.

Fabienne időnként csúfolta Brandont, amiért olyan visszafogottan viselkedik nyilvános helyeken és a baráta társaságában. Az ágyban vad oroszlán volt, de mások előtt hidegen bánt vele, s a nő azzal vádolta, hogy amerikai puritán. Ő maga akkor és ott közeledett Brandonhoz nyílt szexualitással, amikor és ahol kedve támadt rá, amit a férfi nem szeretett, és ezt meg is mondta Fabienne-nek. Őt ez nem tartotta vissza semmitől, így az unszolásának engedve gyakran álltak fel vacsora vagy egy film közben, hogy hazarohanva meg se álljanak az ágyig.

Brandonnak sohasem volt ehhez hasonló kapcsolata, és egy lányt sem ismert, aki ennyire elbűvölte volna. A szex volt az a hajtóerő, ami összehozta őket, egyben ez volt a legerősebb kötelék köztük. Brandon élvezte, és a házasságuk szempontjából jó kezdetnek tartotta a szexet. A távoli jövőbe tekintve elképzelt egy kertvárosi házat, ami körül két-három gyerek futkározik, de egyelőre még messze nem volt felkészülve erre. Fabienne is még nagyon fiatal volt, mindössze huszonnégy éves, és előbb karriert akart csinálni, amit nyíltan hangoztatott is. Brandon nem bánta, ha várniuk kell még pár évet, míg a házasságuk családiassabb fordulatot vesz. Mindketten elég fiatalok voltak, és egyetértettek abban, hogy nem sürgeti őket semmi. Előbb ő is a vállalkozásait akarta felépíteni.

A dolgok váratlan fordulatot vettek, amikor a házasságkötésük után négy hónappal Fabienne rájött, hogy terhes. Ez katasztrofális hír volt számára. Az angolja sokat javult, arra készült, hogy hamarosan kapcsolatba lép az ügynökével, de egy baba születése lelassítana mindent, és akadályozná a jövőt illető terveiben. Brandon sem volt elragadtatva a hírtől. Az abortusz nemrég vált legálissá New Yorkban, Fabienne azt javasolta. De Brandonnak rossz érzése volt az abortuszt illetően, és noha a baba évekkal előbb jött, mint tervezte, mindenképpen szeretett volna gyerekeket Fabienne-től, hogy tartós alapra helyezték a házasságukat.

Egy hónapi vita, veszekedés, és könnyek áradata után Fabienne végül beleegyezett, hogy megszülessék a gyerek, azzal a feltétellel, hogy tovább dolgozhat a színészi karrierjén. Brandon beleegyezett, hogy ennek érdekében dadát fogad, amivel enyhítette némileg a csapás erejét. Egy kisbaba mellett Fabienne börtönben érezte volna magát.

Azt a tervét, hogy kapcsolatba lép az ügynökkel, nagyon hamar el kellett halasztania. A várandósság ideje alatt Fabienne-t szinte mindvégig heves rosszulletek kínozták, ami nem segítette abban, hogy megbarátkozzék a helyzettel. Könyörgött Brandonnak, hadd vetesse el a gyereket, ám ő nem engedett. És az orvosa sem tette volna meg - a törvényes abortuszhoz ugyanis már túl késő volt. Még hat hónapos korában is napjában többször hányt, meg is mondta, hogy gyűlöli a babát, aki ezt műveli vele. Úgy gondolta, a gyerek az egyetlen akadály közte és az élete álmát jelentő karrier között, amiről azt hitte, hogy már karnyújtásnyira van tőle. Brandon eközben lassan kezdett hozzászokni a gondolathoz, és már tetszett neki, hogy gyerekek

lesz, de erről csak óvatosan beszélt Fabienne-nek, aki rögtön dührohamot kapott, ha Brandon szóba hozta a babát.

Nem is készült a fogadására. Brandon mihelyt megtudta, hogy Fabienne gyereket vár, nagyobb lakást keresett. Egy szép házban talált egy tágas, napfényes otthont, amihez lakberendezőt kellett fogadnia, mert Fabienne túl betegnek érezte magát ahhoz, hogy érdekelje a dolog. A gyerekszobát is Brandon rendezte be hétvégenként a szabad idejében, miközben Fabienne ágyban fekvé küzdött az örökös hányingerrel, és egyébként is túl dühös volt, semhogy segíteni akarjon. Az orvosa szerint azon kevés nő egyike volt, akik a terhesség egész ideje alatt szüntelen hányingertől szenvednek. Brandon néha elgondolkozott azon, hogy vajon nem azért van-e az egész, mert annyira ellenezte a gyerekvállalás gondolatát, de neki erről sohasem beszélt.

A terhesség utolsó két hónapjában Brandon a szokottnál is elfoglaltabb volt. Bevásárolta magát egy újabb cégbe, amelyben nagy lehetőségeket látott. Maga a cég New Jersey-ben, míg a hozzá tartozó gyár Pittsburghben volt, így szüntelenül utaznia kellett New Jersey, New York és Pittsburgh között, de már kiszemelt egy újabb kis vállalatot Chicagóban. A családja bővülésével párhuzamosan a vállalkozásai is rohamosan szaporodtak.

Épp New Jersey-ben volt, amikor Fabienne vajúdni kezdett, de nyomban rohant haza, hogy mellette legyen, ahogy ígérte. A baba pontosan a megadott augusztusi napon érkezett, egy New York-i hóhullám idején. Az utolsó hónapban Fabienne úgy feküdt az ágyukon, mint egy partra vetett bálna, és megállás nélkül azon kesergett, hogy milyen nyomorultul érzi magát. Brandon szerint soha nem volt még ilyen gyönyörű, de kimondani nem merte. Ha Fabienne meglátta magát a tükörben, nyomban sírva fakadt, és

attól rettegett, hogy a baba örökre tönkre fogja tenni az alakját. Csak arra vágyott, hogy legyen meg, és essen túl az egészen. Az első hetekre dajkát fogadott fel, a későbbiekben pedig huszonnégy órás béisittereket. Ő maga arra szánta az idejét, hogy minél előbb visszanyerje az alakját, és az év végén érdemben elkezdhesse a karrierjét.

Mire Brandon megérkezett a kórházba, Fabienne már több órája vajúdott. Taxival vitette be magát, mialatt Brandon örültként robogott New Jersey-ből New Yorkba. Már a folyosón hallotta a felesége sikoltozását megengedték, hogy pár percre bemenjen hozzá, de aztán kiküldték a váróba a többi apa közé. Még hallotta, hogy Fabienne fájdalomcsillapítóért könyörög, és sírva kérleli, hogy ne hagyja ott, de Brandon nem tehetett semmit. Az orvos nem engedte, hogy az apák jelen legyenek a szülésnél. De Fabienne olyan kétségbeesettnek látszott, hogy Brandont mindig elfogta a bűntudat, valahányszor rágondolt. Egy nővér közölte vele, hogy ha akar, hazamehet, a felesége még sokáig vajúdni fog, és hogy az első gyerekek kívárlják az idejüket. A tapasztaltabb apák közül többen hazamentek, és később visszajöttek. Brandon nem tartotta helyesnek, hogy elmenjen, így még éjfélkor is ott ült, várva a híreket.

Fabienne akkor már tizenöt órája vajúdott, és a pultnál ülő nővér még mindig arra biztatta Brandont, hogy menjen haza, majd felhívják, ha meglett a gyerek. Brandon el sem tudta képzelni, min megy keresztül Fabienne, és bár nagyon sajnálta őt, tehetetlen volt, nem vigasztalhatta, mivel nem engedték be hozzá.

Hajnali két órakor, megfogadva a nővér tanácsát, hazament, hogy aludjon pár órát. A lakásba érve benézett az üres gyerekszobába, és megpróbálta elképzelni, milyen lesz egy

kisbabával. Találgatta, hogy vajon kislány lesz-e vagy kisleány. E pillanatban csak azt szeretne volna, ha véget érnek Fabienne megpróbáltatásai, és végre elkezdhesse az életüket családként. Biztos volt benne, hogy ha már a világra jött, Fabienne alkalmazkodni fog hozzá. Tény, hogy az elmúlt majdnem kilenc hónap alatt a baba nagyon megkínozta őt.

Mihelyt letette a fejét, a kimerültségtől mély álomba merült, amiből meglepetten ébredt fel reggel kilenc órakor. A napfény beáradt az ablakon, és a kórházból még nem telefonáltak. Aggódva hívta fel őket, mire egy nővér derűs hangon közölte vele, hogy már nem kell sokáig várakoznia, a kisbabája valószínűleg valamikor a délután folyamán megszületik. Brandon megdöbbsen a nő szavain, és remélte, hogy tévedett. El sem tudta képzelni, milyen állapotban lehet a felesége, ha ez még ilyen sokáig tart. Nem volt támpontja ahhoz, hogy megítélje, ez vajon normális dolog-e vagy valami baj van, de a nővér megnyugtatta, hogy minden rendben megy, és letette a telefont.

Brandon ivott egy kávét, majd visszament a kórházba, és ismét csatlakozott a várakozó apákhoz. Ők többnyire újak voltak, de akadt köztük pár, az előző napról ismerősnek tűnő arc is. A férfiak egyenként eltűnedeztek, amikor megkapták a hírt, hogy a feleségük egy kisleánynak vagy egy kisleánynak adott életet. Végül délután négy órakor egy keményített fityulát és egyenruhát viselő mosolygós nővér intett neki, és közölte, hogy megnézheti a lányát a csecsemőszoba ablakán át, sőt oda is vezette őt.

- Minden rendben van? - kérdezte Brandon útközben rémült arccal. Élete leghosszabb két napját élte át, és nyilván így volt ezzel Fabienne is.

- A baba tökéletes, és a felesége is jól van. Kicsit még kába, de mihelyt elhagyja az intenzív osztályt, láthatja őt.

- Harmincegy órán keresztül vajúdott - emlékeztette Brandon, mire a nővér bólintott.

- Első gyereknél ez egyáltalán nem hosszú idő. Három kiló hetven deka a súlya, ami nagyon jó - nézett rá sugárzó mosollyal, és oda mutatott, ahol a nagy ablak mögött egy másik nővér rózsaszín plédbe bugyolált csomagot tartott a karjában, majd kissé megbillentette, hogy Brandon láthassa a lánya arcát. Tökéletesen megrajzolt, finom arcvonásai voltak, és a rózsaszín sapka alatt itt-ott látszott a pihés szőke haja.

- Angyalarca van - mondta Brandon szinte csak magának. Egyáltalán nem hasonlított Fabienne-re, szív alakú szájacskájával, gödrös áliával jobban emlékeztetett rá. Brandon magas volt, szőke, és az állán volt egy hasíték.

- A feleségem jól van? - kérdezte újra, mire a nővér mosolyogva megnyugtatta. Az ablak mögötti nővér elvitte a babát, és a szoba túlsó végében betette egy mózeskosárba.

- Fáradt, de jól van. Most majd aludni fog pár órát, azután bemehet hozzá.

Brandon csak állt, és nézett a baba után, aki az ő lánya volt, és elérzékenyült a születés csodájától. Világra jött ez az aprócska, tökéletes kis emberi lény, a lánya, a Fabienne iránti szerelme legfőbb bizonyítéka.

El sem tudta hinni igazán, és ezzel az elképedt kifejezéssel az arcán sétált el az ablaktól.

Elment a kórházból, hogy egyen valamit. Továbbra sem hitte el, hogy a harmincegy órás vajúdás normális időtartam egy gyerek megszületéséhez. Alig várta, hogy újra láthassa, a karjában tarthassa a babát, és hogy ott legyen, amikor Fabienne felébred.

Mérföldkőnek számító pillanat volt ez mindkettőjük számára. Immár család voltak, nem pusztán egy férfi és egy nő, akik egymásba szerettek. Az élete új értelmet nyert. Ez nagyon felnőtt érzés volt, alig várta, hogy lássa Fabienne-t, és megoszthassa vele.

Második fejezet

Brandon három órát töltött a váróban Fabienne felébredését várva. Végül szóltak, hogy a feleségét átvitték a szobájába, most már bemehet hozzá. Brandon jóvoltából különszobát kapott, mivel Fabienne közölte vele, nem akarja, hogy egy másik anya és csecsemő zavarja őt. Brandon úgy gondolta, ez a legkevesebb, amit megtehet érte azok után, hogy megajándékozta őt egy csodával, és kilenc hónapig szenvedett vele.

Fabienne még félig aludt, amikor Brandon halkan belépett a szobába. A haja ki volt fésülve az arcából, tökéletes elefántcsontszínű bőre minden korábbinál fehérebb lett, és a szeme alatti sötét karikák arról árulkodtak, hogy nagy megpróbáltatáson ment keresztül. Amikor Brandon megcsókolta, egy pillanatra megrezzenő szempillával kinyílt a szeme, de le is csukódott mindjárt. A gyógyszerektől, amiket szülés után kapott, még kábult volt, és halkan felnyögött, amikor Brandon megfogta és megcsókolta a kezét.

- O, drágám, nagyon szörnyű volt?

- Igen - lehelte, és felnézett a férjére. Még nem tért teljesen magához. A szüléssel járó kínok teljesen készületlenül érték. - Rettenetes volt - mondta, és kicsorduló könnyei kétoldalt belefolytak a hajába. - Több gyerekről szó sem lehet. - Brandon bólintott, nem tudta, mit mondjon erre. Láta, mekkora áldozatot követelt mindez Fabienne-től.

- Borzasztóan sajnálom. De a baba gyönyörű. Láttam a csecsemőszoba ablakán át. - Fabienne még a szülés előtt eldöntötte, hogy nem fogja szoptatni, mondván, egy életre

tönkretenné vele az alakját. Egyébként is undorodott a szoptatásnak még a gondolatától is. Közölte, hogy Franciaországban csak a parasztasszonyok szoptatják a csecsemőjüket. Brandon nem tudta, ez igaz-e vagy sem, de az Államokban is sok nő mellőzte a szoptatást. Régimódi és kicsit primitív szokásnak tartották, Brandon nem is számított rá, hogy Fabienne a mellére fogja tenni a babát. - Fogtad már a karodban? - kérdezte szelíden, mire Fabienne megrázta a fejét.

- Nem, és nem is akarom. Épp elég fájdalmat okozott nekem már eddig is - felelte, mire Brandon megint bólintott, remélve, hogy az asszony hamar megfeledkezik az egésztől, és nem fogja mindenért a csecsemőt hibáztatni. Biztos volt benne, hogy az anyai ösztönök egykettőre felülkerekednek a szülési fájdalmak emlékéen.

Egy órát maradt a feleségével, és akkor ment el, amikor bejött a nővér, hogy beadjon egy újabb fájdalomcsillapító injekciót. Fabienne-nek görcsei voltak, végre szeretett volna ellazulni. Brandon a csecsemőosztály ablakánál megállt, hogy újra láthassa a babát, de a nővérek az újabban születettekkel voltak elfoglalva, ezért nem volt senki, aki odahozná, hogy megmutassa neki. Már korábban megegyeztek abban, hogy ha lány lesz, mindkettőjük anyja után Antonia Marcelline Adamsnek fogják elnevezni. Amilyen szép volt alig pár órával a születése után, Brandon úgy gondolta, hogy illik rá ez a név.

Másnapra Fabienne már jobban hasonlított önmagára. Átkefélt a haját, az ismerős élénkvörösre festette a száját, amitől még sápadtabbnak tűnt. Szülés közben sok vért veszített. Magával hozta az egyik csipkés hálóingét, és alapozóval ügyesen elfedte a szeme alatt húzódó sötét karikákat. Újra filmsztárnak látszott, nem egy hétköznapi nőnek, aki megjárta a poklot.

Mialatt Brandon ott volt, behozták a babát, ő kapott egy köpenyt, hogy megfoghassa, aztán csak ült, és nézte a karjában alvó újszülött csöpp kis arcát. Fabienne figyelte, ahogy Brandon a karjában tartja Antóniát, és gyorsan csengetett egy nővérnek, hogy vigyék vissza a csecsemőosztályra. Visszaküldi, mondta, mielőtt felébredne, és torka- szakadtából sírni kezdene. A látogatási idő további részében arról beszélt, hogy mielőbb le akarja adni a súlyt, amit magára szedett, hogy visszanyerje a régi alakját. Öt napot töltött a kórházban, és ezalatt Brandon egyszer sem látta, hogy nála lenne a baba. Amikor elhagyták a kórházat, Fabienne hasa kicsit még kidomborodott, de egy piros, lenge miniruha volt rajta, amiben remekül érvényesült túsarkú cipőbe bújt karcsú lába. Ő volt az egyetlen nő, akiről Brandon el tudta képzelni, hogy szülés után öt nappal ilyen ragyogóan és csábosán képes kinézni.

Otthon már várta őket a csecsemőgondozó, aki rögtön szolgálatba állt. A vendégszobát alakították át gyerekszobává, benne egy ágygal, amelyben mostantól egy hónapig a dajka fog aludni. A szoba a lakás túlsó felében volt, távol Fabienne és Brandon szobájától, hogy ne hallják, amikor a baba éjszaka felébred, és enni kér.

Aznap délelőtt, amikor hazaértek, Fabienne végigfeküdt az ágyukon, és hálásan, amiért túl van a szülés rémségén, és nem kell foglalkoznia a babával sem, rámosolygott a férjére. Alig várta, hogy eljárhasson Brandonnal. Visszanyerte a szabadságát. Brandon bement a gyerekszobába, hogy megnézzze a babát, de Fabienne be sem tette a lábát oda.

Mire a dajka elment tőlük, Fabienne már naponta végezte a tornagyakorlatait, és folytatta a színészi tanulmányait. Az a kis súlyfölség, amit felszedett, egykettőre leolvadt róla. Kilenc

hónapon keresztül annyit küzdött a hányingerrel, hogy alig evett, így csak minimális súlytöbblete volt. Egy egész sor bétiszittert alkalmaztak, hogy szabadon rendelkezessen az idejével, Brandonnak pedig látnia kellett, hogy az anyai ösztönök még nem ébredtek fel benne. De biztos volt benne, hogy ez is be fog következni.

- Csinálj magadnak egy szabadnapot, és menj ki a parkba Antóniával - javasolta. Gyönyörű szeptemberi idő volt, és arra gondolt, ez segíthet Fabienne-nek kapcsolatot teremteni a lányával. Még egyszer sem adta oda neki a cumisüveget, hagyta, hogy napközben a bétiszitter etesse, az éjszakai etetéshez pedig Brandon kelt fel gyorsabban, így ez rá maradt. A férfi élvezte ezeket a késő éjszakai együtt töltött percek a lányával. Antonia nagyon jó baba volt ahhoz képest, amiket a csecsemőkről hallott, és Brandon csak ilyenkor tudott együtt lenni vele. Későn járt haza az irodából, épp a chicagói üzletet ütötte nyélbe, amivel tovább növelte szépen gyarapodó üzleti birodalmát. Már családja volt, amelyről gondoskodnia kellett. Örömmel töltötte el a gondolat, hogy valami megbízható, stabil dolgot épít Fabienne-nek és a lányuknak.

Fabienne tiltakozott, amikor hazaérve Brandon be akart menni a gyerekszobába, hogy lássa Antóniát, mondván, ő egész nap egyedül volt. Olyan későig ott tartotta a bétiszittereket, amíg azok hajlandók voltak maradni. Ugyanolyan volt, mint mielőtt a baba megszületett, és ez most már megdöbbenetette Brandont. Fabienne minden porcikájában nő volt, akiből teljes mértékben hiányoztak az anyai ösztönök. Világosan értésére is adta, hogy az anyaságot cseppet sem tartja örömtelinek vagy vonzónak, soha nem is állította az ellenkezőjét. Brandonnak tehát volt felesége, de

Antóniának nem volt anyja, legalábbis olyan nem, aki szívesen töltött volna időt vele.

Amikor visszanyerte a régi alakját, Fabienne, ahogy megmondta, megkereste az ügynökét, aki elküldte néhány meghallgatásra. Az erős akcentusa behatárolta a lehetőségeit, de a külseje tökéletes volt, sőt, ha lehet, a baba születése után még szebb lett, mint előtte volt. Brandon még nőiesebbnek, még szexibbnek látta, noha Fabienne-t kevésbé érdekelte a szex, mint korábban. Nem akart újból teherbe esni.

Egy cigarettareklámban kapott szerepet, és Brandon büszke volt rá. Az ügynöke beajánlotta egy új modellügynökséghez, amelynek révén szerepelt egy fehérneműreklámban. A melle túl nagy volt ahhoz, hogy a Vogwe-hoz hasonló divatlapok közöljék a képét, de épp elég munkát kapott, hogy egy időre boldoggá tegye, és a pénzből, amit keresett, fizette a bébiszittereket.

Brandon vállalkozása eközben tovább növekedett, egyre többet utazott, és mind kevesebb időt töltött otthon. Fabienne-nek így több ideje maradt a meghallgatásokra és a felderítő munkára, de szemrehányásokat tett, amikor Brandon túl gyakran volt távol, és neki kellett felkelnie éjszaka a babához. Brandon fáradtan ment haza, ki kellett aludnia magát, már nem tudta éjszakánként megetetni Antóniát, mert kora reggel indulnia kellett Pittsburghbe, New Jersey-be, vagy Chicagóba, vagy ahol épp üzleti tárgyalása volt.

- Ez a te dolgod lenne! - csattant fel egyik éjszaka, amikor Fabienne felébresztette, hogy etesse meg a babát.

- Sohasem mondtam, hogy szeretnék anya lenni! - felelte dühösen Fabienne. - El akartam vetetni, de nem engedted, pedig itt legális az abortusz!

A szavai arculcsapásként érték Brandont. Kiment a szobából, hogy megetesse Antóniát. Eddig nem fogta fel, hogy Fabienne-nek nem állt szándékában anyává válni, és még most is, amikor már láthatja őt, úgy érzi, ráerőltették ezt a kisbabát. Hiába reménykedett benne, a felesége nem szerette meg a saját gyerekét.

Fabienne továbbra is csak kis szerepeket kapott, amikben nem kellett megszólalnia, leginkább nyúlfarknyi statisztaszerepeket, s a színészi karrierje Antonia születése után egy évvel sem indult be. A gyerekkel továbbra sem volt kapcsolata, egy fiatal lányt fizetett, hogy teljes munkaidőben a gondját viselje. Antonia addigra már elindult, Brandon pedig lassanként rájött, hogy a gyerek éket ver kettőjük közé. Fabienne őt hibáztatta, amiért rákényszerítette a szülésre. Az anyaság megtapasztalása semmit sem indított el benne, és Antonia létezése egyáltalán nem érdekelte.

A veszekedések Antonia kétéves korában kezdtek komolyra fordulni. A vállalatok, amelyekbe Brandon befektetett, növekedtek, és ő még kevesebb időt töltött otthon. Antonia elbűvölő kislány volt, de valahányszor Fabienne ránézett, mindig előntötte a düh. Vetélytársat látott benne a férje szeretetért vívott harcában, és azzal vádolta Brandont, hogy jobban szereti a lányát, mint őt. A férfinak nehezére esett elhinni, hogy a felesége féltékeny a saját kicsi lányára, és bosszantja, amikor az utcán megállítják őket az emberek, hogy hangot adjanak elragadtatásuknak a gyönyörű kislány láttán. Fabienne számára ismeretlen volt az anyai büszkeség.

Brandon korábban nem ismerte fel, milyen mérhetetlenül nárcisztikus a felesége. Az pedig, hogy a karrierje nem indult be, a harag, a frusztráció és a csalódottság állandó forrása volt. Azt

akarta, hogy fedezzék fel, mint néhány nagy filmsztárt, és küldjék el egyenesen Hollywoodba filmet készíteni. A valóságban ő is csak egy szép nő volt a többi között, aki filmes karrierre vágyott, de csak kis szerepeket és kisebb modellmunkákat kapott. Brandon számára kezdett világossá válni, hogy Fabienne álma nem fog megvalósulni, de ezt így sohasem mondta meg neki. A lehető legkevesebb figyelmet szentelte Antóniának, hogy ne dühítse fel Fabienne-t, ne adjon okot féltékenységi jelenetre. Meg kellett keményítenie a szívét, hogy ne érzékelje a kislány kedvességét, és minimális időt töltött otthon, hogy elkerülje a kivédhetetlen csatákat Fabienne-nel.

Az asszony a hibájául rótta fel, hogy nem segít a karrierje előmozdításában, de Brandonnak nem voltak hasznos kapcsolatai, és egyébként is az volt a véleménye, hogy Fabienne-nek végre el kellene fogadnia a feleség és anya szerepet, és otthon kellene maradnia a lányukkal.

Aznap, amikor Antonia hároméves lett, egy különösen csúnya jelenet játszódott le köztük. Antonia csendben játszott a nappali egyik sarkában, amikor Fabienne rátámadt Brandonra, amiért nem viszi őt olyan helyekre, ahol láthatnák az emberek. Az El Moroccóba és más helyekre, ahová a híres filmesek járnak, és ahol észrevenné őt egy rendező vagy producer. Brandon nem volt ismerős ebben a világban, és nem is volt kíváncsi rá. Ideje nagy részét utazással töltötte, és amikor hazament, békét és nyugalmat szeretett volna maga körül. Harminchat éves volt, és továbbra is a kis üzleti birodalmát építette, amely jó jövedelmet biztosított számukra.

Felvette a kesztyűt, és ő meg azzal vádolta Fabienne-t, hogy rossz anya, és nem ezt várja el egy feleségtől, cserébe azért, amit ad neki. Elviselte a színészi karrierrel kapcsolatos törekvéseit és

téveszméit, de négy év után már kezd fárasztó lenni, és elege van az örökös követelőzéséből.

Egy bizonyos ponton, valamikor Antonia négyöt éves korában, a szülei közti veszekedések kezdtek elfajulni. Addigra a viták állandósultak, és mivel sok összezapásnak Antonia volt a tárgya - Fabienne Brandont hibáztatta a kislány pusztaságaiért, Brandon pedig azt vetette a felesége szemére, hogy olyan keveset tesz értük -, Antóniában az a benyomás alakult ki, hogy a szülei folytonos marakodása az ő hibája. Korábban nem volt félénk, de addigra hallgataggá és zárkózottá vált. Ha apja is otthon volt, félt kijönni a szobájából, nehogy újabb veszekedés törjön ki, ha pedig az anyja kettesben maradt vele, rettegett, nehogy olyasmit csináljon, amitől Fabienne dührohamot kap. A békiság jelenlétében kevésbé félt, és barátságosabb volt.

Kisiskolás korában a tanítói észrevették, hogy nagyon félénk, többnyire hallgat, és behívták Fabienne-t és Brandont, hogy beszélgessenek erről velük. Nyilvánvalóan okos gyerek volt, az órákon jól teljesített, de a szünetekben a legtöbbször félrevonult, és egyedül játszott. Az iskolában nem szerzett barátokat, és a lehető legritkábban szólalt meg. Befelé forduló, a külvilágtól elzárkózó személyiségnek tartották, aki ugyanakkor éles szemmel mindent megfigyelt maga körül. Szemlélő volt, és csak néha résztvevő.

Ezt Brandon is észrevette otthon, de inkább évek óta tudatosan távol tartotta magát a gyerektől, hogy ne haragítsa magára Fabienne-t és ne váltson ki féltékenységi rohamot belőle, ezáltal lényegében feláldozta a lányához fűződő kapcsolatát. Már nem érezte közel magát hozzá, és ő is idegenné vált a gyerek számára. Antonia otthon mintha nem is létezett volna - a legkülönbözőbb helyekre bújt el egy könyvvel vagy egy babával.

Mire hétéves lett, Brandon kimondottan furcsa, minden más gyerektől különböző kislánynak tartotta Antóniát. A láthatatlan gyerek - ez lett belőle. Ha Brandon úgy jött haza, hogy nem érezte túl fáradtnak magát a kislánnyal való foglalkozáshoz, meg kellett keresnie a gyereket. Volt, hogy nem csinált gondot ebből, mivel bármit tett, feldühítette vele Fabienne-t, akinek a színészi karrierje ekkorra már veszett fejsze nyelének látszott. Újabban könyörögni kellett az ügynökeinek valami munkáért. Már nem volt piacképes, és az is kiderült róla, hogy összeférhetetlen természetű, nehéz együtt dolgozni vele. Boldogtalan, kielégületlen nő lett belőle, aki mindig azon töltötte ki a mérgét, aki épp az útjába került. Kirívó nárcizmus egyre nagyobb méreteket öltött. A legutóbbi munkaadója lekurvázta, és rövid úton kirúgta.

Brandon azt akarta, hogy adja fel a színészi álmait, maradjon otthon, legyen feleség és anya, de ez Fabienne fülének úgy hangzott, mint a halálos

ítélet. Ettől kezdve egyre kevesebbet volt otthon, így tett Brandon is, aki teljesen belevetette magát a munkába, hogy elmeneküljön otthonról és dühös feleségétől. Néha késő este arra ment haza, hogy sejtelve sem volt róla, hol jár Fabienne, csak a bébiszitert találta a lakásban. Amikor erre ért haza valamelyik útjáról vagy a munkából, valóságos megkönnyebbülést jelentett, hogy nem kellett foglalkoznia vele..

Fabienne a színészkurzusain keresztül kapcsolatba került feltörekvő színészek és színésznők egy csoportjával, akikkel gyakran eljárt az éjszakába, hogy mutassák magukat. Sohasem vallotta be Brandonnak, de majdnem minden éjjel elmentek a Studio 54-be, New York legizgalmasabb dekadens éjszakai szórakozóhelyére. Mindenki oda járt: színészek, modellek, híres

filmsztárok, festők, rendezők, producerek, playboyok, üzletemberek. Minden éjjel buli volt élő állatokkal, vagy törpékkel, vagy valami vad díszlettel. Voltak, akik elmentek szexelni, mások maradtak, és előkerültek a drogok. Fabienne kipróbálta a kokaint a barátaival, és többször is elment férfiakkal, akiket nem ismert, azután másnap kora reggel lábujjhegyen osont be a lakásba. Brandon nem tette szóvá a dolgot, de rögtön látta rajta, hogy nem ura önmagának.

Antonia a Studio 54-es korszakában alig látta az anyját. Ott zajlott New York legvadabb éjszakai élete. Fabienne ott találkozott Andy Warhollal meg számos hírességgel, és törzsvendég lett.

Brandon kezdett pánikba esni attól, hogy Fabienne rendszeresen késő éjjel jár haza, és már nem tagadhatta le önmaga előtt, hogy a kapcsolatuk tönkrement. Fabienne nem való sem feleségnek, sem anyának. A házasságuk nyolc évig tartott. Fabienne harminckét éves volt, Brandon nemrég töltötte be a negyvenet, és többre vágyott, mint amit Fabienne feleségként nyújtani tudott. Antóniának anyára volt szüksége, de most nem volt sem anyja, sem apja. Az anyja sohasem volt otthon, és újabban nappal is összejárt a barátaival kokainozni. Brandon pedig vagy úton volt, vagy ő is késő este járt haza, amikor már túl fáradt volt ahhoz, hogy az otthoni bonyodalmakkal foglalkozzék.

Antonia életében az egyetlen állandó, biztos pont a bébiszitter volt, aki gondoskodott róla, és aki sajnálta őt. A kedves jamaicai nőnek saját gyerekei is voltak. Antonia szerette őt, de különösebben nem kötődött hozzá. Többtucatnyi bébiszitter fordult meg náluk, Fabienne pillanatnyi szeszélyétől vezérelve rugdosta ki őket, nem nézve, hogy Antonia szereti-e az illetőt

vagy sem. Nemegyszer megtörtént, hogy kétségbeesett, mert elveszített valakit, akit őszintén megszeretett, ezért inkább nem engedte meg magának, hogy közel kerüljön valamelyikükhöz. A kislány nem szívesen látott vendégnek érezte magát a saját otthonában, és csak ritkán látta a szüleit. Tudta, hogy anyja nem szereti, Fabienne nyíltan meg is mondta neki.

Brandon megpróbálta kitalálni, mit kezdjen ezzel a helyzettel, amikor egy este arra ért haza, hogy Fabienne csomagol. Láta rajta, hogy be van löve, és átfutott az agyán, hogy vajon mióta tart ez, és miért nem vette már jóval korábban észre, hogy Fabienne rászokott a drogra. Nyilván mert nem látta elégét ahhoz, hogy észrevegye, mikor részeg, betépett vagy józan.

- Mit csinálsz? - kérdezte csendesen az ajtóból, látva, amint Fabienne épp egy rakás estélyi miniruhát, majd túsarkú cipőket dobál be egy bőröndbe. Ezután farmernadrágok, pólók és fürdőruhák következtek. Fabienne nevetve nézett fel rá.

- Hollywoodba megyek, hogy filmsztár legyek - felelte magától értetődő természetességgel, mintha ez már eldöntött ügy lenne. - A múlt éjszaka megismerkedtem egy producerrel, aki azt mondta, hogy világsztárt csinál belőlem. Mihelyt megérkezem Los Angelesbe, próbafelvételt készít velem.

- Szóval ennyi? Elhagysz engem és Antóniát? Egy Los Angeles-i próbafelvétel kedvéért? Ki az a fickó? Honnan tudod, hogy nem valami csaló, aki átver téged?

- Nem az - közölte Fabienne határozottan. Elvégre a Studio 54-beli barátai hallomásból már ismerték. És még ha vele nem jönne is össze a dolog, biztos volt benne, hogy L.A.-ben akad majd valami más a számára. Úgy érezte, belepusztul, ha továbbra is Brandonhoz láncolva kell élnie New Yorkban.

- Vissza szándékozol jönni? - kérdezte Brandon, amire Fabienne nem válaszolt, majd egy idő után lassan megrázta a fejét.

- Nem tudok azzá válni, ami neked kell. Megölne. Szükségem van a szabadságra.

- Mi lesz a lányunkkal? - kérdezte Brandon szomorúan. Már túl volt azon, hogy elkeseredjen, amiért a felesége elhagyja, vagy könyörögjön neki, hogy maradjon vele. A házasságuk évek óta maga volt a pokol. Eddig a munkájába menekült, de ezt sem tehette örökké. És hovatovább egy éve w szex sem volt közöttük. A szenvedély elmúlt, még mielőtt Antonia megszületett volna, amikor Fabienne olyan beteg volt. Utána meg hacsak tehette, kitért előle. Nem akart még egyszer teherbe esni, g és a Brandon iránti vonzódása megszűnt.

- Ő a te lányod, nem az enyém. Te akartad, hogy megszülessen, nem én. Jó apja lennél, ha itthon maradnál. Én nem születtem anyának, nem is akartam az lenni soha. Most sem akarok. Jól meglesz . veled. - Nem látszott rajta sem sajnálkozás, sem bűntudat. Túllépett mindkettőjükön. Most csak arra vágyott, hogy szabad legyen.

- Szóval ennyi volt? Elhagyod őt is, engem is, mostantól a lányunk az enyém?

- Ha azt akarod, aláírok minden papírt. Mind- kettőnknek jobb lesz így. Majd találsz valaki mást. - Brandon arra gondolt, Fabienne talán már talált is.

- Nem hagyhatsz el csak úgy egy gyereket azzal, hogy tévedés volt, meggondoltad magad. Egy gyerek örökre szól - próbált Brandon észszerűen érvelni. Már neki sem kellett Fabienne, de Antoniának szüksége volt anyára, és eddig nem volt.

- Én sohasem gondoltam meg magamat. A gyerek mindig is tévedés volt számomra - felelte Fabienne bármi mentetetőzés nélkül.

- Nem lehetsz ennyire önző, amikor gyereked van - kérlelte őt Brandon Antonia érdekében. De a szavai süket fülekre találtak.

- Ha itt maradok, abba belehalok - szavalta Fabienne drámai hangon. - Színésznő akarok lenni, nem feleség. Mindig is az akartam lenni. Megmondtam neked a kezdet kezdetén.

- És arra használtál, hogy kijuthass az Államokba - vágott vissza Brandon dühösen. Fabienne addigra már amerikai állampolgár lett. Nem beszélve arról, hogy nyolc éven keresztül kényelmes életet biztosított számára, és valamennyi kívánságát, szeszélyét teljesítette.

- Te akartál ide hozni - emlékeztette az asszony. - És kezdetben nagyon jól működött, egészen a gyerek születéséig. Az mindent megváltoztatott számomra.

Brandon eltűnődött, hogy vajon milyen lesz mostantól Antonia élete. De igazság szerint eddig sem volt anyja. Fabienne szinte egész életében tökéletesen semmibe vette őt. És azzal is tisztában volt, hogy az utóbbi években ő sem viselkedett apaként, csak hogy elkerülje a konfliktust a feleségével. Szegény Antonia szörnyű tévedésnek tűnt mindkettőjük szemében. Nem volt ideje a lányára, nem is érezte magát alkalmasnak az egyedülálló szülő szerepére, az anyjának pedig nem kellett. Még ő is rájött, hogy ez mennyire igazságtalan Antóniával szemben. Az üzlete virágzott, és tudta, hogy nem képes elérhetőbbé tenni magát a lánya számára. Meg kell tennie, amit tud, szereznie kell egy megbízható személyt, aki gondját viseli, és reménykedhet, hogy ennyi elég lesz.

Ha Fabienne csakugyan elmegy, ahogy mondja, a saját vesztesége jóval kisebb lesz, mint Antóniáé. Egy anya elvesztése óriási bajt okoz, és még annál is rosszabb, ha egy gyereknek a szó valódi értelmében soha nem is volt anyja. Fabienne képtelen volt önmagán kívül mást is szeretni. Brandon évek óta tisztában volt ezzel, azt azonban nem gondolta volna, hogy lenne mersze otthagyni a gyereket. Most mégis úgy tűnt, nem esik nehezére elválni tőlük, és az apjára hagyni Antóniát, mint egy kiselejtezett tárgyat, ami már nem kell neki.

- Nem tudom, képes leszek-e annyi időt tölteni vele, hogy rendesen el tudjam látni - mondta komolyan, még mindig reménykedve, hogy Fabienne meggondolja magát.

- Nagyon önálló gyerek, jól ellesz - felelte az asszony hidegen. Brandon szerette volna, ha így lenne, de nem volt biztos benne.

- Önálló, mert annak kellett lennie. - Brandon tele volt büntudattal emiatt, de nem fordíthatta vissza az idő kerekét, és egyébként is állandóan jelen kellett lennie az üzletében, hogy kézben tarthassa a dolgokat. Ő sem volt elérhető Antonia számára.

- Én hároméves koromban vesztettem el az anyámat, és túléltem - jelentette ki Fabienne minden részvét nélküli, tárgyilagos hangon.

- De volt nagymamád. Neki meg csak mi vagyunk.

- Te vagy neki - javította ki Fabienne, és lezárta a bőröndjét.

- Hogy vagy képes elhagyni őt? - kérdezte Brandon könnyes szemmel, hirtelen fejbe kólint-va attól, amit most Fabienne tenni készül.

- Kénytelen vagyok rá, hogy megmentsem magam. - Egyetlen mozdulatot sem tett, hogy megvigasztalja Brandont, vagy bocsánatot kérjen tőle. Nem volt benne sajnálat. Alig várta, hogy

elmeheessen. Már a Studio 54-beli barátai voltak a családja. Magával vitte a kis szerepekért és modellkedésért kapott pénzét, amit egy külön számlán gyűjtött. Nem kellett neki semmi Brandontól, és ő sem ajánlott fel semmit. Fabienne biztos volt benne, hogy sok pénzt fog keresni L.A.-ben. Semmi mást nem akart, csak elmenni, megszabadulni egy szerelem nélküli házasságból, egy nem kívánt gyerek felelősségének terhétől. Szabad akart lenni, és eljátszani egy film főszerepét. A barátai azt mondták, hogy a férje tartja vissza ettől, és úgy döntött, hogy igazuk van.

Várt reggelig a lakás elhagyásával, és elkerülte, hogy lássa Antóniát. Brandon reggelit készített neki, aztán megjött a bébiszitter. Fabienne már kijózanodott, mire elment. Antonia addigra az iskolában volt, Brandon meg aznap később ment dolgozni. Nézte, ahogy Fabienne elmegy, és nem akarta elhinni, hogy ez megtörténik. Egy pillanatra felvillant az emlék, amikor először találkozott vele, és úgy elbűvölte őt. Most eltöprengett azon, hogy szerelem volt-e ez egyáltalán, vagy csak fellobbanó vágy és szenvedély. Egy lépést sem tett utána, ahogy Fabienne a bőrönddel a bejárati ajtóhoz ment. Mint mondta, egy barátja jön érte, és viszi el a repülőtérre. Még a délelőtti folyamán elrepül Los Angelesbe.

- Ha majd idősebb lesz, mondd meg Antoniának, hogy sajnálom - mondta nyugodtan. - Neki is jobb lesz így.

Brandont egy pillanatra elfogta a vágy, hogy utána rohanjon és megpróbálja feltartóztatni, de tudta, nem sikerülne. Fabienne-t már senki és semmi nem tudná megállítani. Mostantól megy a maga útján, nem gondol senkire, sem a férjére, sem a lányára, csak magára, ahogy mindig is tette. Követi az álmát, hogy egyszer sztár legyen belőle, nem törődve azzal, hogy eközben

kinek okoz fájdalmat, és hogy vajmi kevés reménye lehet az álma megvalósulására.

Az ajtó halkán becsukódott mögötte, és Brandon tudta, nem látja őt soha többé. Haraggal és szomorúsággal a szívében állt a néma lakásban, és csak arra tudott gondolni, hogy mit kezdjen egy hétéves gyerekkel, akinek a felneveléséhez nincs semmiféle segítsége. Nyomasztó gondolat volt. Egy idő után leült, a kezébe temette az arcát, és sírt. Siratta a kislányt, aki nem kellett az anyjának, és siratta önmagát. Hosszú és nehéz út állt előtte. Önmagát illetően inkább megkönnyebbült, semmint szomorkodott. Fabienne-nel az élet az utóbbi években maga volt a pokol. Nem emlékezett rá, mikor érezte utoljára, hogy szereti ezt a nőt, és már azt sem tudta, szerette-e valaha is. Levonta a tanulságot, hogy túl nagy árat fizetett a szenvedélyért, és hogy a szerelem nem több illúziónál. Tudta, hogy soha többé nem hagyja magát rászedni egy Fabienne-hez hasonló nőtől.

Már csak az volt a kérdés, hogy mit csináljon Antóniával. Fogalma sem volt. Cseppet sem vágyott rá, hogy egyedül gondoskodják róla, de nem volt más választása. Itt maradt a nyakán, legalábbis így fogta fel. Megpróbálta felidézni, mennyire oda volt érte, amikor újszülöttként először meglátta. De azóta sok idő eltelt. És akkor még ő is más ember volt. Még mindig úgy gondolta, hogy szereti Fabienne-t, és hogy annak idején voltak álmai arról, hogy igazi család lesznek. Ez az álom mára semmivé vált, Fabienne elment, ő és a lánya pedig idegenek voltak egymás számára.

Harmadik fejezet

Két nappal azután, hogy Fabienne elhagyta őket, a hétvégén Brandon elmondta Antóniának, hogy az édesanyja elment, és nem is jön vissza. Megpróbálta elmagyarázni neki, hogy Hollywoodba ment, ahol filmekben szeretne szerepelni, de ez az ok még az ő fülének is üresen és hamisan hangzott, így végül felhagyott vele, hogy úgy tegyen, mintha ennek volna valami értelme. Inkább csak annyit mondott Antóniának, hogy sajnálja. A kislány könnyben úszó szemmel bólintott. Sztoikusán fogadta a hírt, nem tűnt meglepettnek. Nem merte elmondani apjának, hogy hallotta, amikor anyja a barátainak arról beszélt a telefonban: Los Angelesbe akar menni, hogy sztárt csináljanak belőle.

Épp elég gyakran kellett elszenvednie anyja dühös kirohanásait, hogy megtanulja, legjobb, ha kitér az útjából, nehogy kihozza a sodrából. Ha csak lehetett, elvult egyedül a szobájában. Elszomorodott a gondolattól, hogy anyja elment, és arra gondolt, vajon nem ő követett-e el valamit. De apján nem látszott, hogy haragudna rá. Nagyon csendes és levert volt, és most, amikor ezt elmondta neki, úgy bánt vele, mint egy kis felnőttel.

Amióta Fabienne elment, még többet volt távol, mint eddig. Egy újabb cég megvásárlására nyílt

lehetősége, és emiatt rengeteget kellett utaznia, többnyire késő estig bent maradt az irodában. Antonia alig látta őt. Felvett egy új bémiszittert, Judithot, aki kedvesebben bánt Antóniával, mint a többiek. Salt Lake Cityből jött, nyolc gyerek közül ő volt a

legidősebb, de Antonia vele szemben is tartózkodó maradt, rendszerint egyedül olvasott vagy játszott. Judith állandóan vele volt, és sohasem emlegette előtte az anyját. Azt gondolta, jobb így.

Antonia kíváncsi volt, mikor lesz az anyjából sztár, és hogy akkor meglátogatja-e őket. Remélte, hogy egyszer majd láthatja őt egy filmben. De nem merte megkérdezni az apjától.

Brandon sem emlegette Fabienne-t, és az idő múlásával valahányszor rágondolt, mindig dühös lett. A kudarc érzése keserűséggé és haraggá változott benne. Úgy érezte, Fabienne rászedte. Antonia észrevette, hogy apja azokon a ritka hétvégeken, amikor otthon van, többet iszik, mint régen. Az utazásaiból kimerültén tért haza, és egyáltalán nem figyelt rá. Antonia pusztá létezése Fabienne-re emlékeztette. Néha a kandallóba vágott egy poharat, a kislány hallotta a szobájában az üveg csörömpölését, vagy a kanapén nyomta el az álom, és Antonia ott látta őt, amikor kora reggel, még Judith érkezése előtt felkelt. Ilyenkor mezítláb lopakodott ki a konyhába, tejet és zabpelyhet öntött egy tálkába, és a szobájában ette meg.

A szobáját érezte a legbiztonságosabb helynek. Apja sohasem ment vele sehova, hagyta, hogy Judith vigye el a parkba vagy a játszótérre. Neki mindig valami más dolga volt.

Brandon nem akarta, hogy a bébiszitter állandóan náluk lakott, de Judith mindig hajlandó volt ott maradni, ha Brandon éjszakára sem jött haza, vagy ha elutazott. És mindig megmelegítette az ételt, amit a házvezetőnő hagyott nekik. Brandon ígérte, hogy megpróbál több időt otthon tölteni, de nem tartotta be az ígétét. Túlságosan lekötötték az üzleti ügyei, és túl sok teendője volt, semhogy időt tudjon szakítani egy gyerekre. Antonia mindezt tudta róla, nem jelentett számára

meglepetést. Megszokta, hogy apja nincs otthon. Ezen anyja távolléte sem változtatott.

Néha együtt reggeliztek, ilyenkor apja újságot olvasott. Reggeli után Antonia felöltözött, mire Judith megérkezett. Antonia megszokta, hogy gondoskodják magáról, megtanult önállóan fésülködni, öltözködni, rendesen begombolkozni. Anyja távozása nem sok változást hozott az életébe, noha erről nem beszélt az iskolában az osztálytársainak. Szégyellte, és úgy gondolta, azt hinnék, azért hagyta el az anyukája, mert ő valami szörnyűséget követett el. És azon töprengett, vajon nem fogja-e az apja is elhagyni egyszer. Azt hitte, bármi megtörténhet, ha felbosszantja őt.

Rögtön azután, hogy betöltötte a nyolcadik évét, apja elmondta, hogy új lakásba költöznek. Nagyobb lesz a mostaninál, és nagyon fog tetszeni neki. Antonia hallotta, amikor valakinek elmondta, hogy fátylat akar borítani a múltra, és törölni akarja a Fabienne-nel töltött évek emlékeit. Az új, napfényes, kétszintes lakás közel esett a Central Parkhoz, két nagy hálószoba, a konyha mögött pedig cselédszoba volt Judith számára, ha ott kellett maradnia éjszakára. Mielőtt átköltöztek, apja elvitte Antóniát, hogy megmutassa neki.

- Mami tudni fogja, hol talál meg minket, ha majd visszajön? - kérdezte aggodalmasan Antonia, miután látta a lakást. Apját a kérdés felbosszantotta, és látszott rajta, hogy nagyon feszült lett.

- Mondtam neked, hogy nem jön vissza - felelte ridegen. Nem akarta, hogy a lánya reménykedjen, és végül csalódjon. Antonia látta rajta, hogy haragszik, és arra gondolt, biztosan ő az oka apja haragjának, meg annak is, hogy az anyja elment.

Amikor hazaértek a régi lakásba, nyomban eltűnt a kedvenc búvóhelyén. Tetszett neki az új szobája, ami nagyobb volt, és

látta, hogy vannak benne megfelelő sarkok és zugok, ahová el lehet bújni. Szeretett eltűnni, és amikor előjött a rejtékhelyéről, úgy tett, mintha láthatatlan lenne, és senki sem láthatná. Judith azonban látta, és mindig megtalálta.

Antonia néha bebújt az ágy alá, és ilyenkor teljesen eltűnt. Képes volt sokáig ott feküdni, és fölfelé bámulni az ágyrugókra. Tetszett neki, hogy láthatatlan, senki sem tudja, hol van. Megszokta Judithot, és nem bánta túlságosan, amikor megtalálta őt. Judith nem nyomult rá, engedte, hogy megtartsa azt a távolságot, amire szüksége volt. Bátorította őt, hogy játsszon más gyerekekkel a parkban, de Antonia jobban szeretett egy pádön ülve könyvet olvasni. És a többi gyerek ügyet sem vetett rá. Sohasem játszott velük. Sápadt, szőke kislány volt, kisebb, mint a vele egyidős többi gyerek.

Segített Judithnak összecsomagolni a könyveit és a játékait, karácsony után pedig elköltöztek. Brandon jól boldogult a különféle vállalkozásaival. Az volt a módszere, hogy alaposan tanulmányozott egy pénzügyi injekcióra szoruló, kudarcra ítélt céget, megvásárolta, életre keltette, és addig növelte a gyártást, amíg nyereségessé nem vált. Volt, hogy ilyenkor eladta, és vásárolt egy másikat. Üzleti birodalma gyorsabban nőtt, mint tervezte. Vállalkozásának növekedése és a vagyona gyarapodása boldoggá tette. Nem hivalkodott az immár tekintélyessé nőtt vagyonával, de jó volt tudnia, hogy Antonia biztonságban élhet. Hitt abban, hogy ez fontosabb, mint időt tölteni vele. Biztos jövőt épített számára.

Antonia nyolcéves volt, és már az új lakásban laktak, amikor nők jelentek meg apja életében, akik néha késő éjjel, amikor Judith már nem volt ott, fel is jöttek vele a lakásba. Antonia hallotta, ahogy nevetnek apja hálósobájában. Apja nem szerette,

ha Judith ott maradt, miután ő hazaért, a nők pedig rendszerint hazamentek, miután Antonia elaludt, de néha nem mentek el, és Antonia hallotta, amikor apja hajnalban lopva kiengedte őket. Olyankor, amikor nem jött haza éjszakára, ami ritkán, de előfordult, Judith vele maradt. Az egyik dolog, amit Antonia a legjobban szeretett az új lakásban, a lépcső alatti kis fülke volt, ahová el tudott bújni. Ez volt a kedvenc búvóhelye, ahol Judith is egyedül hagyta, hogy ne zavarja.

Apja barátnői közül Antonia csak néhánnyal futott össze. Többszörre olyankor jöttek, amikor ő már ágyban volt, de hallotta, ahogy lent a nappaliban, vagy kicsit később apja szobájában beszélgetnek és nevetgélnek. Egy-két nővel találkozott, akik szóltak is hozzá, de a fiatalabbak meg sem próbálták. A ritka alkalmakkor, amikor látta őket, nagyon el voltak foglalva azzal, hogy az apjával flörtöljenek. Azt is látta rajtuk, amikor úgy tettek, mintha örülnének a vele való találkozásnak, de csak megjátszották. Maguknak akarták kisajátítani az apját, ami neki sem volt ellenére.

Egyszer hallotta, amikor apja azt mondta egyiküknek, hogy „Nem kell beszélned vele. Akkor érzi jól magát, ha egyedül van, különben is nagyon félénk. Mindenfelé elbújik a lakásban, és néha órákra eltűnik.” De akiket Antonia megkedvelt, azok legalább pár percig mindig beszélgettek vele, amíg apja magával nem vitte őket a nappaliba egy italra, őt pedig elküldte. Később aztán bementek apja hálósobájába, vagy együtt elmentek valahova.

Soha, egyetlen nő sem maradt meg tartósan. Úgy tűnt, apja nem akar újraházasodni és megállapodni. Ezt Judith is megállapította. Némelyek, rendszerint a hangoskodó, lármás nők, egykettőre eltűntek. Apja a jelek szerint az anyjánál

fiatalabb, halk és csinos lányokat kedvelte, különösen azokat, akiknek Fabienne-hez hasonlóan sötét színű hajuk volt. De Antonia szerint egyikük sem volt olyan szép, mint az anyja.

Néha eltöprengett azon, hogy vajon anyja sztár lett-e már, és hogy ehhez mennyi idő kell. Egy év telt el, amióta elment, és azóta ő és az apja Judith segítségével elboldogultak. A húszas évei végén járó Judith fiatal kora ellenére nagyon megbízható és tapasztalt bébiszitter volt. Antonia szerette őt, mert ahogy nagyobb lett, Judith békén hagyta, és nem kényszerítette sem a házija elkészítésére, sem semmi másra. Antonia mindig megcsinálta a leckéjét és minden egyéb iskolai feladatát, nem kellett noszogatni, nyaggatni vagy kényszeríteni. Mindenben ügyesen teljesített, jó jegyeket kapott, és általában jól szerepelt az iskolában. Nem voltak barátai, akik elvonták volna a figyelmét a tanulásról, szorgalmas volt, és kitűnő tanuló.

Amikor Antonia kilencéves lett, Judith férjhez ment, és Kaliforniába költözött a férjével. Brandon egy idősebb német nőt talált a helyére. Antóniának hiányzott Judith, de anyja távozása után már semmi nem érte megrázkódtatásként. Korán megtanulta, hogy a felnőttek megbízhatatlanok, nem számíthat rá, hogy örökké mellette maradnak, ezért nem ragaszkodott hozzájuk. Kedvelte az új bébiszittert, Mrs. Schmidtet, ha nem is annyira, mint Judithot.

Egy napon a drogériából kijöve hazafelé tartottak, és amikor a mozi előtt mentek el, Antóniának támadt egy ötlete. Szeretett moziba járni, és az jutott eszébe, hogy a moziban ülve egyszer megláthatja a filmvásznon az anyját. Két éve múlt, hogy elment, és Antonia kíváncsi volt rá. Apjának nem beszélhetett erről, tudta, mennyire ideges lenne attól, amit tenni készül, feltéve, hogy sikerül. Édességre kapott egy kis zsebpénzt, de az nem volt

elég, hogy mozijegyet vehessen. És ki kellett találnia, hogy valamelyik szombat délután hogyan szabaduljon meg Mrs. Schmidttől elég hosszú időre ahhoz, hogy elmehessen a moziba.

Apja szombatonként golfozni járt, délután sohasem volt otthon. Épp csak annyi időre jött haza, hogy átöltözzék az esti programjához, és már ment is, azzal az ígérettel, hogy másnap találkoznak. Úgy gondolta, Antonia már túl nagy ahhoz, hogy hazahozza a nőket éjszakára, inkább ő megy el velük a randevú után. És Mrs. Schmidt, özvegy lévén, bármikor hajlandó volt éjszakára is maradni, ha megkérte rá. Jóllehet anyagilag megengedhette volna magának, nem viselte el a bentlakó háztartási segítség okozta kényelmetlenséget.

Antóniának pénzt kellett szereznie, hogy megvehesse a mozijegyet, ezért kivett néhány bankjegyet apja pénztárcájából, mialatt ő aludt. Soha meg sem mozdult, nem hallotta, amikor Antonia bement a szobájába. Mindig fáradt volt, és szokása szerint megivott valamit, mielőtt ágyba bújt, így mélyen aludt. Antonia rekordidő alatt teljesítette a küldetését, és csak pár dollárt vett el.

A következő szombaton azt mondta Mrs. Schmidtnek, hogy látogatóba megy egy iskolatársához, aki a közelben lakik, ahová egyedül is el tud menni. Mrs. Schmidt hitt neki. Antonia becsületes gyerek volt, soha nem követett el csínyt, és nem okozott neki nehéz perceket. Mrs. Schmidt fejébe nem ütött szeget, hogy sohasem látta még Antóniát egyetlen iskolatársával sem, és hogy egyáltalán nincsenek barátai. Judith rögtön kapcsolt volna. Mrs. Schmidt nem fogott gyanút, ő annál ártatlanabb volt, és ezt Antonia tudta.

Amikor először fogott hozzá a terve megvalósításához, a mozinál megvárta egy több gyerekkel érkező családot, egészen

közel állt hozzájuk, és amikor a család megkapta a jegyeit, becsúsztotta a pénzét az ablak alatt, és ő is kért egy jegyet.

- Egyedül jöttél? - kérdezte a pénztárban ülő férfi. Antonia megrázta a fejét, és a büfé felé tartó családra mutatott.

- Velük vagyok, csak anyukám engedi, hogy megvegyem a saját jegyemet - felelte jól érthetően, és közben igyekezett idősebbnek látszani, mint amennyi volt. - A férfi bólintott, és rámosolygott.

- Jó szórakozást a filmhez! - mondta, és Antonia ment, hogy pattogatott kukoricát vegyen magának. Egy Disney-filmet adtak, ami ellen senkinek sem lehetett kifogása. Azzal a kíváncsisággal lépett be a sötét nézőterre, hogy vajon látni fogja-e a vásznon az anyját. Ez volt a fő ok, amiért eljött, bár amúgy is szeretett moziba járni. Judith néha elhozta ide.

Anyját ugyan nem látta a vásznon, de élvezte a filmet, és nagyon felnőttnek érezte magát attól, hogy egyedül jött el a moziba. Minden simán ment, még simábban, mint remélte. Hazaérve elmondta Mrs. Schmidtnek, hogy nagyon jól szórakozott „a barátnőjénél”. A kedves idős német nő örült neki, és sajnálta őt, amiért anya nélkül nő fel, és az apja sincs otthon soha. Antonia egyáltalán nem ismerte a családi életet, senkitől sem kapott szeretetet, nem volt senki, aki játszott vagy szórakozott volna vele. Apja többnyire tudomást sem vett róla.

Végül ez lett Antonia rendszeres szombat délutáni programja. Mindig talált egy családot, amelyik mellé odaállhatott, amikor meg akarta venni a jegyét. Már kezdték ismerni a jegypénztárosok, de mivel szombat délután mindig gyerekeknek való filmet vetítettek, sohasem tartóztatták fel. Ha gyanították is, hogy egyedül van, szemet hunytak felette. Már voltak kedvenc színészei és színésznői, és egyes filmek jobban tetszettek neki,

mint mások. Az elsötétített moziteremben belépett egy olyan világba, amely messzire vitte.

A leginkább azokat a filmeket szerette, amelyek családokról szóltak, és amelyekben az emberek szerették egymást, a végén pedig mindenki boldog volt. Mindig reménykedett, hogy egyszer meglátja anyját a vásznon, de bár ez sohasem következett be, az élmény mindenképpen élvezetes volt.

A látottaktól felvillanyozva, szinte a föld felett lebegve sietett haza. A moziban ülve belépett a maga külön fantáziavilágába. Egész héten erre várt. Néha történeteket írt, amikről úgy gondolta, hogy jó film lehet belőlük, és elképzelte, kik játszanék a főszerepeket. A történetei egyszerűek voltak, és mindig hepienddel végződtek, majd idővel szövevényesebbé váltak. Amikor az iskolában írásbeli feladatot kaptak, beadta őket, és rendszerint kitűnő jegyet kapott rájuk.

Amikor a tanár egy napon mindenkinek feltette a kérdést, hogy mivel akarnak foglalkozni felnőttkorukban, ő azt felelte, hogy filmeket akar írni. Aznap ez volt a legszokatlanabb válasz, amit a tanár a kérdésére kapott, meg is kérdezte Antóniát, hogy az apukája filmeket csinál-e. Antonia megrázta a fejét.

- Neki vállalatok vannak, amik mindenfélét gyártanak, például hulahoppkarikákat meg ilyesmit. Anyukám színésznő.

- Te is színésznő akarsz lenni? - kérdezte a tanár, mire Antonia dacos pillantással ismét megrázta a fejét.

- Nem, én inkább megírom a történeteket a filmekhez - felelte, és a tanár tovább kérdezte a gyerekeket, akik orvosok, nővérek és rendőrök akartak lenni, ketten a tűzoltókra, egy pedig a tanári pályára szavazott. Antonia volt az egyetlen az osztályban, aki forgatókönyvírónak készült. A tanár pár héttel később, egy szülői fogadóórán megemlítette a dolgot Brandonnak. Elmondta, hogy

nagyon kreatív karriercélnak tartja, és hogy Antóniának tehetsége van az íráshoz. Brandon láthatóan meglepődött ezen, és amikor a tanár megemlítette, hogy Antonia édesanyja színésznő, megkeményedett az arca, de nem szólt rá semmit.

- Miért akarsz forgatókönyveket írni? - kérdezte Antóniától zavartan és tanácstalanul másnap a reggelinél. Ő nem válaszolt, attól félve, hogy apja megharagszik rá. Két éve nem látta az anyját. Brandon a szíve mélyén abban reménykedett, hogy Antonia idővel elfelejti, és nem fogja valami módon idealizálni őt. A kislány néha arról fantáziáit, hogy ír egy hímet, amelyben az anyja lesz a főszereplő, de tudta, ezt nem mondhatja el az apjának. Ő mindig dühös lett, ha az anyja, vagy akár csak a neve szóba került. Rögtön látta a szemén, és azon, ahogy az arcán megfeszültek az izmok. Apja gyűlölte, ha Antonia megemlítette az anyját, így aztán nem beszélt róla. Nem volt értelme magára haragítania az apját.

Ő sohasem mondta ki, de Antonia állandó emlékeztető volt egy olyan nővel való kapcsolatára, akit hovatovább gyűlölt. Utált és megvetett mindent, amit Fabienne annak idején tett, a nyilvánvaló nárcizmusát, és azt, hogy úgy sétált ki az életükből, hogy hátra sem nézett. Ma mindössze annyit tudott róla, amennyi a válásukkor kiderült.

Fabienne akkor L.A.-ben élt egy színésszel, egy bárban dolgozott, és közben megpróbált szerephez jutni egy filmben, de nem sikerült. Harmincnégy évesen kicsit már öreg volt ahhoz, hogy naivaként felfedezzék. Brandon meg volt róla győződve, hogy ez sohasem fog bekövetkezni, és talán már Fabienne is feladta az álmát, de ezt nem tudhatta. A váláskor volt felesége lemondott a szülői jogairól, nem formált jogot Antóniára, és

sohasem vette fel vele a kapcsolatot. Mindössze a biológiai anyja volt, de valójában már nem számított az anyjának.

Az idő nagy részében Brandon is távol lévő apa volt. Élte a maga életét, és menedzselte az üzleti birodalmát. Találkoztatott nőkkel, mindig másokkal, mindig rövid ideig, aztán továbblépett. Nem ígért a nőknek semmit, és nem kötődött egyikükhöz sem.

Úgy rendezte be az életét, hogy abban kevés idő jutott a lányára. Kötelességtudó volt, gondoskodott róla, és meggyőzte magát arról, hogy ez elég. Antonia nem szenvedett hiányt semmiben, és Mrs. Schmidtnél jó kezekben volt. Brandon arról is gondoskodni akart, hogy jó oktatásban részesüljön, méghozzá valami gyakorlatias és jövedelmező területen, hogy egy napon meg tudjon állni a maga lábán. Nem számított rá, hogy az egyetem után is otthon fog élni.

Az egyetemig már csak kilenc év volt hátra, addigra el akarta látni őt mindennel, amire szüksége

lesz. Sokkal inkább kötelezettségnek tekintette a lányát, mint örömmek vagy egy személynek. Feladat volt, amit vállalt, és amit a felelőtlen volt felesége rálőcsölt, amikor lelépett.

Nem várta el, de nem is akarta, hogy Antonia végleg vele maradjon. Úgy gondolta, nagy a világ, a lányára sok tanulni- és felfedeznivaló vár.

Nem mutatott szeretetet iránta, és tőle sem várt el ilyesmit. Fogalma sem volt arról, mit szeret Antonia, és hogy egyáltalán kicsoda ő. Olyan volt számára, mint egy tárgy, amit Fabienne ott hagyott, ő pedig teljesítette a kötelességét vele szemben, de ez volt minden.

Brandon életében nem volt helye semmiféle komolytalanságnak vagy olyasfajta szenvedélynek, amelyet Fabienne-nel megengedett magának. A legkevésbé sem vágyott

ilyesmire, és remélte, hogy nem is fordul többé elő vele. Alig várta, hogy ha majd Antonia is elkerül a háztól, végre szabad és független legyen. Akkor már nem kell tekintettel lennie rá, aggódnia azért, hogy legyen mellette egy bébiszitter, aki vigyázza a lépteit, vagy amiatt, hogy anya nélkül nő fel. Ha már felnőtt lesz, meglátogathatja őt az ünnepeken. És ki tudja, hol fog élni? New Yorkban, vagy egy másik városban, esetleg valahol Európában?

Nem vágyott arra, nem is volt szüksége rá, hogy belekapaszkodjon a lányába. Miután Fabienne elment, keményebb és ridegebb ember lett belőle. Antóniával is keményebb volt, és a falak, amelyeket maga köré épített, egy gyerek számára megmászhatalannak tűntek. Antonia érezte ezt, és meg sem próbálta. Brandon hideg és közönyös emberré vált.

Noha sohasem mondta ki, Antonia mindig is érezte, apja alig várja, hogy végre felnőjön és elmenjen, ő pedig teljes egészében visszakaphassa a szingli életét. E tudat birtokában betolakodónak érezte magát a saját otthonában, ahogy voltaképpen mindig is.

Nem szívesen látott vendég volt, akit az anyja otthagyt, mint egy felesleges csomagot, az apjának pedig sohasem jutott ideje rá.

Ráadásul apja fájdalmas emlékeztetőnek érezte egy szörnyű nővel kötött rossz, házasságára. Antonia gyönyörű és jól nevelt gyermek volt, ennek ellenére teher, és nem volt egyetlen nap sem az életében, hogy ne így érzett volna. Apjának ezt nem is kellett kimondania.

A lány csak úgy tudta elkerülni, hogy apja számára tehernek érezze magát, ha láthatatlanná vált. Élete első, anyjával töltött hét éve alatt megtanulta ezt, és hasznára vált. Tudván, hogy mennyire nem szívesen várták a világra jöttét, kicsire húzta össze magát, elbújt, és eltűnt szem elől. Csak ilyenkor érezte

biztonságban magát abban a szeretet nélküli világban, amelyben élt.

Negyedik fejezet

Antonia tizenkét éves korára minden neki való aktuális filmet látott, némelyiket többször is, így a mozifilmek terén rendkívül tájékozott volt. Ismerte az összes színészt és színésznőt, és még pislákolta benne a remény, hogy egyszer megpillantja anyját a vásznon. De már inkább a történetekre figyelt, a cselekményre, a tartalomra, és arra, hogy mindez hogyan bontakozik ki a filmben. Azok a történetek, amelyeket ő írt, meglepően érettek és filmszerűek voltak. Iskolai fogalmazásként mindig ezeket adta be. Az apja egyet sem látott belőlük. Úgy viselkedett vele, mintha ő valami feladat, kötelesség lenne, ami rá maradt, a küszöbére letett idegen gyerek, akiért megteszi, amit szerinte meg kell tennie. Nagyon kevés időt töltött vele, és Antóniának az volt az érzése, hogy apja számolja a napokat, amíg a lánya végre elkerül a háztól. Folyamatosan emlékeztette őt arra, hogy hány év van még addig, amíg egyetemre megy, mintha neki is számolnia kellene a napokat.

Tizenkét évesen már egyedül is járhatott moziba. Apja bízott benne, hogy okosan fog választani, mivel értelmes gyerek volt, aki sohasem okozott neki fejfájást. Miután anyja eldobta magától, Antonia még véletlenül sem akart okot adni rá, hogy apja is elutasítsa, vagy elküldje bentlakásos iskolába. Szeretett otthon lakni, szerette az otthoni szabadságát, minthogy egyedül a bébiszitter figyelt rá. Apjától most megkapta a mozijegy árát, nem kellett többé kicsennie a pénzt a tárcájából. Igaz, mindig olyan keveset vett ki belőle, hogy apja sohasem vette észre. Fiatalabbnak látszott a koránál, mert kicsi volt, de a mozi

személyzete jól ismerte, és már várták a szombati megjelenését. Időnként ingyen kapott pattogatott kukoricát vagy egy doboz cukorkát.

A mozin kívül csak iskolába járt, ahol rendre jó jegyeket szerzett. Néha eljárt korcsolyázni. Apja engedte, hogy egy évig balettórákat vegyen, de túl sok időt vont el a tanulástól, ezért abbahagyta.

Az élete továbbra is magányosan telt. Az iskolában nem voltak közeli barátai, mindig a többiektől elkülönülve, egyedül járkált - szégyellte, hogy nincs anyja, és egy örökösen távol lévő, közömbös apja van. Ezt nem tudta, de nem is akarta elmagyarázni senkinek.

Valamelyest apjára hasonlított, aki jóképű férfi volt. Antóniának finomabbak voltak a vonásai, kifejezetten szépek, de anyja egzotikus szépségű megjelenéséből semmit sem örökölt. Apjának ez nagy megkönnyebbülést jelentett. Soha többé nem akarta látni azt az arcot, még a saját gyereken sem. De Antónián nem volt semmi, ami rá emlékeztette

volna. Megvolt a maga tündéreket idéző külseje és szépsége. Az iskolában franciát tanult anyja tiszteletére, és amikor apja megkérdezte, miért, azt hazudta, hogy a spanyol csoport már betelt. Brandon nem akarta, hogy bármilyen módon bálványozza az anyját.

Antonia időnként még álmodott vele, és emlékezett hollófekete hajára, feltűnő kinézetére és sötét szemére. De ezek gyakran ijesztő álmok voltak, mert anyja durván kiabált vele. Antóniának nem voltak kedves emlékei Fabienne-ről. Az együtt töltött évek nem voltak boldog idők. A legjobbat akkor tette vele, ha nem vett róla tudomást. Amikor magára vonta anyja

figyelmét, abban sohasem volt köszönet, és rendszerint féltékenységi rohammal végződött.

Amikor Antonia tizenkét éves lett, apja elküldte Mrs. Schmidtet. Közölte a lányával, miszerint már elég nagy ahhoz, hogy bébiszitter felügyelete nélkül is meglegyen, Mrs. Schmidt pedig egyre idősebb, és az egészsége is hanyatlik. A házvezetőnő továbbra is naponta járt hozzájuk takarítani, mialatt Antonia az iskolában volt. A konyhában hagyott neki ennivalót, de szükség esetén már Antonia is el tudott készíteni egyszerűbb ételeket. Apja távollétében egy szomszéd rá-ránézett, hogy minden rendben van-e, nem beteg-e, vagy nem került-e bajba. Antonia megszokta az egyedüllétet, és többnyire már ágyban volt, mire apja hazaért. Vagy ha haza sem jött. A kislány kötelességének érezte, hogy vigyázzon magára, és ne jelentsen terhet apjának. Azt, hogy hívatlan vendégnek érezte magát valaki másnak az otthonában, még Fabienne véste a leikébe, és ez az érzés azóta sem változott.

Brandonnak épp elég volt a saját élete és a sikeres cégbirodalma, ezért nem sok ideje jutott egy gyerekre. Talán más lett volna a helyzet, ha Fabienne velük marad. Antonia arra gondolt, akkor talán lehetett volna igazi családi otthonuk, de nem úgy alakult. Magányos világban élt, és ez így volt kezdettől fogva. Szeretetet csak a bébiszittereitől kapott, de már ők is eltűntek az életéből.

Esténként írta a történeteit, miután elkészült a házi feladataival. Mintagyerek volt, méghozzá sok szempontból. Brandonnak mondták is a barátai, hogy szerencsés fickó, és kérdezgették, hogyan érte ezt el. Antonia azonban tudta, ő nem engedhette meg magának, hogy rosszul viselkedjék. Ki tudja, mit lépne az apja, ha ő valami rosszaságot követne el?

Ha apja otthon volt, Antonia néha késő éjszakáig, zseblámpa fényénél olvasott, így Brandon nem tudta, hogy a lánya még ébren van. A történetek, amiket írt, mindig hepienddel végződtek. Megvoltak a kedvenc könyvei és filmjei. Azokat szerette, ahol végül mindenki révbe ért, szeretetre és boldogságra talált, és a történet a végén mosolyt csalt az ember arcára. Ő maga ilyennek szeretne volna az életét, nem pedig olyan magányosnak, amilyen volt.

Tizenhárom évesen épp annyira láthatatlannak

_ érezte magát, amilyen láthatatlan megpróbált lenni. Még az iskolában is. A fiúk nem érdeklődtek iránta, mivel kicsi volt, és a nőies jelleg még nem mutatkozott rajta. Az osztályban néhány lány akkor már kész nő volt. Ő tizenhárom éves kora ellenére kilenc-tíz évesnek látszott, úgyhogy senki & sem figyelt rá. A „menő” lányok addigra klikkekbe tömörültek, de őt ezekbe soha nem vették be. Úgy kezelték, mintha nem is létezne, és ő is megpróbált e szerint viselkedni.

Még a tanárok között is akadtak, akik mintha meg sem látták volna, ahogy csendben megbújik a hátsó padban. Az előtte ülő magasabb osztálytársai eltakarták. Antonia nem bánta. Figyelmesen hallgatta az órákat, és szorgalmasan jegyzetelt, hogy legyen miből készülnie a dolgozatokra, amiket mindig kitűnően írt meg.

Egyre kevesebbet látott az apjából. Brandon üzlete virágzott, a nyolcvanas évek kedveztek neki.

Egy évvel később, amikor már tizennegyedik évében járt, többször felfigyelt rá, hogy apja késő este jön haza, és a hangok alapján egy nő is jött vele. Ez már régóta nem fordult elő, ráadásul minden alkalommal ugyanazt a női hangot hallotta. Másnap reggelre a nő eltűnt, és Antonia kíváncsi lett, ki lehet az.

Végül egyik szombaton meglátta őt. A reggelizőasztalnál ült, apja Faraként mutatta be neki, de nem adott magyarázatot arra, hogy ki a vendége, Antonia pedig nem kérdezte. Némán ültek hármasan az asztalnál.

Antonia már készült felállni, hogy visszamegy a szobájába, amikor Lara megszólalt. Csinos szőke nő volt, valamivel idősebb, mint azok a lányok, akiket apja régebben hozott haza. A harmincas évei elején vagy közepén járhatott. Divatosan rövidre vágott bubifrizurája és zöld szeme volt. Egy szombati naphoz megfelelően kék farmernadrágot és hófehér ingblúzt viselt, a csuklóján arany karkötővel. Brandonon nem látszott, hogy bele lenne bolondulva, de olyan fesztelenül és nyugodtan viselkedett a jelenlétében, mintha jól ismerné őt. Lara meleg mosollyal ránézett a már menni készülő Antóniára, és azt kérdezte:

- Mit csinálsz ma, Antonia?

Ő meglepődött azon, hogy a nő szólt hozzá. Apja sohasem kérdezte a terveiről.

- Szombaton moziba szoktam menni - felelte habozva.

- Jól hangzik. Talán elmehetek veled valamikor. - Antonia ezen még jobban megdöbbsent, majdnem kicsúszott a száján egy „miért?”. - Szeretek moziba járni. - Antonia szégyenlősen rámosolygott, és nem tudta, mit mondjon.

- Én is. - Csak ennyit tudott kinyögni, aztán gyorsan kiment a konyhából, mielőtt apja megharaguthatna rá.

- Egyszer elmehetnénk vele - mondta Lara szelíden Brandonnak, aki meglepetten pillantott rá az újságja felett, de nem szólt semmit, csak tovább olvasott. Antonia kintről még hallotta apja hangját, mielőtt becsukta volna maga mögött a szobája ajtaját:

- Tudod, hogy nem szükséges ezt tenned.

- Mit? Felajánlani neki, hogy elmegyek vele moziba? - csodálkozott Lara. Neki ez egy ártalmatlan javaslatnak tűnt.

-Barátkozni vele. Megszokta, hogy egyedül van. Nagyon önálló, és nagyon félénk. Valószínűleg a barátaival jár moziba.

- Ezt tudod? Megkérdezted tőle? - Meghökken rajta, hogy a férfi ilyen furcsán reagált az Antoniával kezdeményezett beszélgetésére, és hogy milyen keveset tud róla, vagy mennyire nem érdekli a lánya. Ezt az oldalát még nem ismerte, és most megdöbbenett..

- Nem. Évek óta önállóan jár moziba, Fogalmam sincs, kikkel találkozik ott.

- Pedig tudnod kellene. Miért nem viszed el néha vacsorázni? A férfi elfintorodott.

- Az ő korában nyilván szívesebben van együtt a barátaival.

Brandon számára nagy lépést jelentett, hogy bemutatta Larát Antóniának, és hogy a nő ott tölthette az éjszakát. Már egy éve együtt jártak, és Brandon rendkívül óvatos volt vele. Fabienne óta félt a hosszú távú kapcsolatoktól, és visszabújt a csigaházába. Soha többé nem akart még egy olyan kapcsolatot, mint az övék volt, az a seb a mai napig nem gyógyult be. Fabienne boldogtalanul eltöltött évek után hagyta itt, méghozzá egy gyerekkel, hogy egyedül nevelje fel.

Negyvenhét éves volt, és nem akart még egyszer megnősülni. Semmi mást nem akart, mint túlélni Antóniával a következő négy évet, aztán egyetemre küldeni őt, és végre zavartalanul összpontosítani a szépen fejlődő vállalkozásaira. A kertvárosi házról és több gyerekről szőtt álmai Fabienne-nel együtt eltűntek. Képzlődés volt, ami ma már nem illett hozzá. Az élete más irányt vett. Már nem bízott a nőkben, egyedül Lara volt kivétel a szabály alól. Független nő volt, saját ingatlanvállalkozással. Soha

nem próbált nyomást gyakorolni Brandonra, a tervei között nem szerepelt a házasság, így ő szorosabb kapcsolatot tudott kialakítani vele, mint bármelyik nővel Fabienne óta.

Hosszú időbe telt, mire bemutatta őt a lányának, de Lara ezt sem sűrgette. A dolgokat könnyen vevő, jó természetű nő volt, többnyire megelégedett azzal, ami van. Nagyon fiatalon elveszítette a fivérét, és akkor megfogadta, hogy nem lesz gyereke. Tanúja volt, hogy a szülei majdnem belepusztultak a fiuk halálába, és egyik napról a másikra megöregedtek. Elég volt neki, hogy rendszeresen találkozzanak Brandonnal, nem ígérnek egymásnak semmit a jövőre nézve.

Brandon a kezdet kezdetén megmondta Tarának, hogy van egy lánya az első házasságából, és nem akar több gyereket. Közölte, hogy nincs energiája gyerekekre, sem feleségre, és Lara elfogadta ezt. De Antonia olyan csendes, magányos gyereknek tűnt, hogy Lara meghatódott tőle. Tudta, hogy anyja hét éve otthagya őket, amikor a kislány még túl kicsi volt egy ekkora veszteség elviseléséhez. Brandon hiába állította, hogy Antóniával minden rendben van, Lara ebben korántsem volt biztos, - Nem bánnád, ha néha elmennék vele moziba, amikor ő is úgy akarja? - kérdezte nyíltan, mire It a férfi rövid habozás után bólintott.

- Biztosan jó lenne. De tapasztalni fogod, hogy megtartja a három lépés távolságot. Mindig eltűnik. Legtöbbször nem veszed észre, mert olyan csendes, vagy nem találod sehol. Olyan láthatatlanná tud válni, mint egy szellem. Kicsit furcsa gyerek, és nagyon magának való.

Lara gyanította, hogy Antonia nem ilyennek született, csak nem volt más választása anyja nélkül egy munkamániás apa mellett.

Délben elmentek egy új étterembe, amit Brandon ki akart próbálni, és megígérte Larának, hogy elviszi oda. És a következő szombaton Lara ismét ott ült a reggelizőasztalnál. Aznapra nem volt semmi tervük, ráadásul esett az eső. Brandon azt mondta, hogy van egy kis munkája, Lara pedig moziba hívta Antóniát. Ő nem tudta, mit mondjon erre, s hogy ne legyen udvariatlan, elfogadta a meghívást. Mellesleg kíváncsi volt, hogy apjával ellentétben Lara miért próbál barátkozni vele. Kedves nőnek látszott.

Együtt mentek a pár házzal odébb lévő moziig, ahol Lara megvette Antonia jegyét is, ami megint csak meglepte a lányt. Útközben megkérdezte, vannak-e a nőnek gyerekei, mire Lara megmondta, hogy nincsenek.

- Apádnak szerencséje van, hogy te vagy neki - tette hozzá, de Antonia nem volt biztos abban, hogy apja ezzel egyetértene. De kedves volt Larától, hogy ezt mondta.

- Négy év múlva kollégiumba fogok költözni - mondta, mintha meg akarná nyugtatni, hogy nem lesz itt örökké. Apja szüntelenül emlékeztette erre.

- Az még sokára lesz. Egyelőre nem kell ezzel a gondolattal foglalkoznod - válaszolta Lara. A büfében vett neki pattogatott kukoricát és édességet, ami Antonia szemében igazán nagylelkűségegre vallott. Neki általában csak az egyikre telt a pénzből.

Mindkettőjüknek tetszett a film, amely egyébként nagy sikerrel ment a mozikban. Történetesen épp az a fajta volt, amit Antonia szeretett: egy családról szólt, és hepienddel végződött. Mindketten mosolyogva jöttek ki a moziból, és Lara láthatta, mennyire élvezte Antonia a filmet.

- Te is ilyen családban nőttél fel? - kérdezte a lány nagy bátran, mert egyre kíváncsibb lett erre a nőre.

- Nem. Volt egy bátyám, aki tizenkét éves korában agydaganatban meghalt. Én kilencéves voltam akkor. A szüleim ezután elváltak, apám másik városba költözött, és én anyámmal maradtam. Ettől kezdve nem sűrűn láttam az apámat.

- Az én anyukám akkor ment el, amikor hétéves voltam - felelte Antonia. - Apukám nem szeret róla beszélni. Gyűlöli őt. Színésznő, és Los Angelesben lakik. Vagy legalábbis ott lakott. Igazából nem tudom, hol lakik most. Sohasem találkozom vele.

- Apukád mesélt nekem egy keveset az egésze-ről - mondta erre Lara tapintatosan. A kapcsolatuk elején, amikor Brandon közölte vele, hogy soha többé nem akar megházasodni, beszélt neki Fabienne-ről és a katasztrofális házasságukról. - Sok embernek volt bonyolult gyerekkora. Többnek, mint gondolnánk - tette hozzá szelíden.

- Apukám apa nélkül nőtt fel. Az édesapját megölték a háborúban.

- Mindannyian cipelünk ilyen vagy olyan batyut - mosolygott Antóniára Lara. Tetszett neki a kislány, aranyos gyereknek látta, és sokkal érettebbnek gondolta, mint amilyennek kinézett. - Mit szeretsz még a mozin kívül?

- Írni - vágta rá Antonia. - Szeretek korcsolyázni, szeretem a lovakat, és régebben balettoztam. Egyszer majd forgatókönyveket szeretnék írni. A USC-re akarok járni. Nagyon jó filmiskolájuk van. Apa azt akarja, hogy közgazdaságot vagy valami gyakorlatias szakot válasszak, de én utálok a matekot.

- Én is - nevetett Lara. - Építészetet tanultam, de kimaradtam, amikor túl soknak találtam a matematikát, és átnyergeltem az ingatlanbizniszre. Sohasem tudhatjuk, hogy végül mi lesz a

foglalkozásunk. Nyitottnak kell lenni, és ha az ember már többet tud valamiről, akkor kiderül, hogy mit szeret csinálni.

- Szerintem apa azzal is elégedett lenne, ha jogot tanulnék, de én nem akarok ügyvéd lenni. Tudom, hogy írással akarok foglalkozni. Jó jegyeim vannak belőle az iskolában.

- Egyszer szívesen elolvasnám valamelyik írásodat - mondta Lara óvatosan. Nem akarta siettetni, se erőltetni, de gyanította, hogy Antonia szomjazik a figyelemre és a szeretetre. Brandon kedves volt hozzá, de azt nem lehetett állítani, hogy melegszívű ember lenne. A Fabienne-nel való házassága után senkit, még a saját gyereket sem akarta közel engedni magához. Ezt többször is bevallotta Larának, és nem is óhajtott változtatni rajta.

A végszóra hazaértek, ahol Brandon arra várt, hogy elvigye Larát ebédelni. Feltűnt neki, hogy Antonia milyen élénken beszélgetve lép be Larával a lakásba. De mihelyt apját meglátta, elhallgatott. Brandon és Lara néhány perc múlva elmentek, de Antonia előbb még egyszer megköszönte a mozit és a nasikat.

- Megismételhetjük, amikor csak akarod - felelte Lara búcsúzóul. Antonia elmosolyodott, és vágyódva nézett utánuk, amit Lara észrevett, és megérintette a szívét.

Útban a lakása felé a taxiban szóba hozta a dolgot Brandonnak. Meghívta néhány barátját egy italra, és Brandon segített neki előkészülni a fogadásukra. Lara lakásában több mindent csinált, mint a sajátjában. A gyönyörű belvárosi lakás a folyóra I nézett, és Lara az utazásain gyűjtött holmikkal tette még szebbé. Brandon fesztelenül és kényelmesen í érezte magát benne.

-Antonia nagyon szeretetre méltó kislány, Brandon. Igazán jól éreztem magam vele.

- Soha nem okozott gondot nekem - jegyezte meg a férfi. - És nagyszerűen teljesít az iskolában. - Érezni lehetett a hangján, hogy büszke rá, habár ezt soha nem mondta meg Antóniának. Ebből a szempontból régimódi volt.

- Azt hiszem, ennél többre van szüksége. Jó tanulónak lenni és kerülni a bajt nem elég. Vannak álmai a jövőt illetően, és azt hiszem, szüksége van valakire, akivel beszélgethet.

- Ez egy anya feladata lenne az ő korában. Az ilyesmi nem az erősségem - ismerte el Brandon. Larának tetszett az őszintesége, és amikor a férfi ellazult és megnyílt előtte, az is tetszett benne, hogy olyan okos.

- Mindkét szerepben helyt kell állnod, nem tehetsz mást - mondta, de Brandon erre nem szólt semmit. Évekkel ezelőtt úgy döntött, nem foglalkozik Antóniával, mert ő Fabienne lánya. Csakhogy az övé is volt, és erről időnként elfelejtkezett.

- Veled nagyon beszédes volt - jegyezte meg végül. - Velem sohasem az.

- Lehet, hogy kicsit többet kéne együtt lennetek - javasolta szelíden Lara. - Én nem bánnám, ha egyszer elhoznád őt is velünk. - De Brandon ezt nem akarta. Már az is nagy lépés volt tőle, hogy Larát hazavitte, sőt, megengedte, hogy ott töltsen az éjszakát, és bemutatta őt Antóniának, ennél messzebbre nem akart menni. És ha a kapcsolatuk nem lesz tartós, mi értelme lenne, hogy Antonia kötődjék Larához? Egyikőjükkel szemben sem lenne fair. Lara sejtette, hogy ilyen gondolatok járnak Brandon fejében.

Aznap este nagyon jól érezték magukat a barátaik társaságában. Jórészt Lara barátai voltak, akiket Brandon is megkedvelt, de akadt köztük néhány az ő barátai közül is. Mind házasok voltak, a társaságban ő volt az egyetlen elvált férfi.

Hasonlóan alakult a helyzet Lara barátaival is, csak páran tartották magukat a szingli élethez. Rokon beállítottságú társaságot alkottak.

Miután a vendégek elmentek, Brandon, tudva, hogy Antonia jól meglesz egyedül, Laránál töltötte az éjszakát. Antonia aznap este a konyhaasztal mellett ülve Larán gondolkozott. Élvezte a közös mozizást, és érdekelte, amit a nő elmondott neki. Szomorú gyerekkora lehetett amiatt, hogy meghalt a bátyja, a szülei elváltak, és az apja elköltözött. És mégis boldog embernek látszott. Eltöprengett azon, hogy apja vajon komolyan gondolja-e ezt a kapcsolatot. Sajnos nem tűnt valószínűnek, ő azonban remélte, hogy újra találkozhat vele.

Aznap este írt egy történetet egy Larához hasonló nőről. Szomorú történet volt, mert a nő bátyja meghalt, de nála az apa végül visszament, amittől a sztori boldogabb véget ért. És a szülők újból összejöttek. Neki nagyon tetszett a történet, be is rakta egy dossziéba, hogy majd elviszi az iskolába. Egyszer majd megmutatja Larának is, ha újra találkozhatnak.

Ettől fogva Lara többször is elment vele moziba. Utána megbeszélték a filmet, és Larának nagyon imponált, hogy Antonia mennyire érti a filmek rejtett üzenetét. Említette a dolgot Brandonnak, aki ingerülten reagált rá.

- Nem akarom, hogy hivatásszerűen foglalkozzon a filmmel. Az anyja világéletében színésznői sikerekre vágyott, megjegyzem nulla tehetséggel. Ez épp elég csapás volt. Az ambíciói és a megszállottsága tette tönkre az életünket.

- A forgatókönyvírás nem ugyanaz. És mi van akkor, ha tehetséges? Nem kényszerítheted olyan irányba, amerre nem akar menni.

- Ha kinyitod előtte azt az ajtót, eljuthat valami más, például a színjátszás felé. Ezt nem fogom megengedni. - Hajthatatlannak mutatkozott, méghozzá Lara szemében indokolatlan heveséssel.

- Ő nem az anyja, Brandon. Ő teljesen más ember. A te részed is. És nem büntetheted meg azért, ami az anyja volt.

- De igen, megtehetem - felelte a férfi makacsul. - Nem akarok az otthonom közelében semmit, aminek bármi köze van a színészethez vagy a filmhez.

Brandon sohasem heverte ki a Fabienne-nel való házasságát, és nem volt hajlandó tovább tárgyalni a témáról. De azt megengedte, hogy Lara időnként együtt legyen Antóniával, és mindig meglepődött, látva, milyen jól megértik egymást. Lara úgy tudott kapcsolatot teremteni a lányával, ahogy ő soha. Ha a nő náluk volt, Antonia sokkal kevésbé mutatott hajlandóságot az eltűnésre, sőt mindig elérhető volt egy kis csevegésre Larával.

- Láthatatlannak tartja magát - magyarázta Lara egy nap Brandonnak.

- Láthatatlannak? Nevetséges. Miből gondolja ezt?

- Nem tudom. Az az érzésem, hogy azt hiszi, te akarod ezt, hogy még véletlenül se zavarjon téged. Fél, hogy megharagszol rá, és elküldöd.

A férfi megdöbbsent.

- Miért tennék ilyet? Alig fordult elő, hogy haragudtam rá.

- Szerintem egy másik időből maradt meg benne, amikor biztonságosabbnak tűnt láthatatlannak maradnia. - Antonia beszélt neki a szülei veszekedéseiről, de Lara ezt nem árulta el a férfinak.

- Ezt éreztem Fabienne-nel kapcsolatban. Olyan későig maradtam az irodában, ameddig csak lehetett. Ezt a szokásomat azóta sem sikerült levetköznöm. - Rendszeresen túlórázott, ezt

Lara is tud- p ta róla. Sokszor erővel kellett rávennie Brandont, , hogy jöjjön el az irodából, és vele töltse az estét. - Neki nem volt erre lehetősége, ezért elbújt, és bebeszélte magának, hogy láthatatlan. Így tudta biztonságban érezni magát.

- És most? - nézett rá a férfi. Larán keresztül, aki mindkettőjüket szerette, ezért hozzáértő közvetítő volt, kezdte megismerni a lányát. - Magad mondtad, hogy a régi szokásoktól nehéz megszabadulni. Az iskolában is láthatatlannak érzi magát. Másnak, mint a többi gyerek. Fiatalabb- nak látszik, nincs benne a hangadó lányok egyetlen klikkjében sem, és évekig szégyellte, hogy nincs anyukája. Tudod, milyenek a gyerekek. Komiszak tudnak lenni egymással.

- Ezt én is átéltem egy fiúiskolában, amiért nem volt apám - emlékezett vissza párás szemmel Brandon. Nem gondolta volna, hogy ez a helyzet ilyen hatással lesz Antóniára, de ezek szerint tévedett. - Antonia és én valójában nem ismerjük egymást - mondta szomorúan. - Talán majd ha felnőtt, jobb lesz a kapcsolatunk.

- Nincs sok időd addig - emlékeztette Lara szelíden. - Már majdnem felnőtt. A középiskolás évek gyorsan elrepülnek, aztán kollégiumba költözik, és nem sűrűn fog hazajárni. Én például egyáltalán nem jártam haza. - Mihelyt lehetett, elmenekült a nyomasztó légkörű otthonából.

- Kollégista voltam, amikor anyám meghalt, így esélyem sem volt, hogy visszamenjek. Nem volt kihez hazamenni - mondta erre Brandon. Lara ekkor fogta fel igazán, hogy a férfi évekig az érzelmi nélkülözés állapotában élt, majd jött Fabienne, aki szélesre tárta a Brandon által becsukott ajtót, és olyan sebet ejtett rajta ebben a védtelen állapotában, hogy többé nem nyitott ajtót senkinek.

Antonia számára ez rettenetes balszerencsét jelentett. Lara mindkettőjük érdekében lassan, óvatosan próbálta nyitogatni a férfit, de nehéz dolga volt, mindeddig nem sok eredménnyel, és nem tudta, sikerülni fog-e valaha is.

Fabienne súlyos rombolást végzett benne, mielőtt elment. De amíg együtt voltak, Lara tovább csiszolta Brandon személyiségének érdes felületét. Néha hatni tudott rá, néha nem.

A férfinak már voltak suta próbálkozásai, hogy beszélgetést kezdeményezzen Antóniával, és meglepődött, hogy ilyenkor mennyi mindent megtudott róla, főleg ha filmekről volt szó. Antonia a filmek esetében mindig megtalálta a párhuzamot a való élettel, és meglepően okos dolgokat mondott, ahogy Lara is említette. Már nem tűnt el olyan gyakran, különösen ha Lara is ott volt. Kibontakozó barátságuk jobban megérintette Brandont, mint hajlandó lett volna bevallani.

Mielőtt augusztusban betöltötte volna a tizenötöt és elkezdte volna a második osztályt a középiskolában, Antonia két hónapra Maine-be utazott nyári táborba. Apja minden nyáron oda küldte, amióta anyja elhagyta őket. Nem tudta, mi mást kezdhethetne vele. Vitorlás tábor volt, és Antonia jó hajósnak számított, de Larának bevallotta, hogy nem szeretne elmenni, egyáltalán nem élvezi, kiközösítettnek érzi ott magát, csak apja ragaszkodik hozzá, hogy minden évben elmenjen.

- Szörnyű vagyok a csapatsportokban - vallotta be. - Túl kicsi vagyok, meg amúgy is ügyetlen, ezért senki sem akarja, hogy az ő csapatukba kerüljek. Softball, baseball, amerikai futball, gyeplabda - mindegyikben pocsék vagyok. Az úszócsapatba mindig bevesznek, de ennyi. Kisorsolják, hogy ki melyik csapatba kerül, engem meg besorolnak a vesztes csapatba. És őszintén szólva nem is érdekel, hogy a csapatom nyer vagy veszít.

- Szóval a táborban is láthatatlanná válsz? - kérdezte Lara.

- Igen. Azt hiszem - mosolygott Antonia. - Jövőre már tényleg nem akarok menni, de valószínű- leg muszáj lesz.

Lara továbbadta az információt Brandonnak, de nem sokat ért el vele.

- Mi mást kezdhethnék vele a nyáron? Én csak két hét szabadságot engedélyezek magamnak, és olyankor pihenésre van szükségem. Nem szórakoztathatok két hónapig egy gyereket, miközben dolgozom. Hétéves kora óta egyedül vagyok vele.

Azóta minden évben elküldtem táborba, ráadásul ez az egyik legjobb. Még Európából is jönnek gyerekek ebbe a táborba.

- Az lehet, de ő utálja. Egyikük sem akarja őt a csapatába. Egyedül az úszást és a vitorlázást sze- réti a táborban.

- Tudom. Ezt minden évben elmondja. - Tehát nyolc éve.

- Adhatnál magadnak kicsivel hosszabb szabadságot, és kibérelhetnél egy házat valahol. Magad mondtad, hogy Antonia remekül elvan magában.

- Házaspárok szoktak nyaralót kibérelni. Én szingli vagyok a tizenöt éves lányommal. Jobb neki két hónapig egy táborban, gyerekek között, egy csomó előre eltervezett programmal.

Lara ezzel nem értett egyet. Ő ennél sokkal izgalmasabbat tervezett: három hetet Görögországban akart tölteni a barátaival, mint minden évben. Spéciesz, egy romantikus, falusias kis sziget volt az úti cél, amibe évekkkel ezelőtt beleszeretett. Két hétre Brandonnal is el akart utazni Shelter Island- re, ahol Brandon kölcsönkapott egy házat a barátaitól, akik ezalatt Európába látogattak. Nem tetszett neki, hogy Lara Görögországba megy, de nem akarta szóvá tenni. Munkával sűrűn tele nyárnak nézett elébe, és Larának esze ágában sem volt a tikkasztó melegben a városban üldögélve várni rá.

Csodálatos két hetet töltöttek Shelter Islanden, és közvetlenül utána Lara elutazott Görögországba. Barnára sülve, kipihenten, élményekben gazdagon érkezett haza, Brandon pedig este meglepetéssel várta. A viszontlátás mindkettőjüket boldogsággal töltötte el, és szeretkezés után jólesően feküdtek egymás karjaiban. Brandon minden ridegsége ellenére jó szerető volt.

- Rettenetesen hiányoztál - vallotta be rá nem jellemző módon, amiből Lara megértette, hogy valóban hiányzott neki, és örül, hogy visszajött hozzá. Antóniát, aki a szabály értelmében hetente egyszer képeslapot küldött, csak két hét múlva várták vissza a táborból. Brandon kedvesebb volt Larához, mint eddig bármikor, ő tréfásan meg is jegyezte, hogy gyakrabban el kéne utaznia, ha a visszatértekor ilyen fogadtatásban részesül. A férfi erre szorosabban ölelte magához.

- Sokat gondolkodtam, mialatt távol voltál - mondta halkan. Lara arra gondolt, talán megkéri, hogy költözzön oda hozzá, de közben tudta: ez Brandon részéről túl merész lépés lenne. Nem sejtette hát, mire számíton. A férfi ekkor egyenesen a szemébe nézett, és azt kérdezte: - Feleségül jössz hozzám, Lara? - Percnyi csend következett, mialatt Lara megpróbálta felfogni, amit az imént hallott. Soha nem gondolt rá, hogy hozzámenjen Brandonhoz, az, ahogy most voltak, nagyon megfelelt neki, ennél többre nem vágyott. Közeledett a negyvenedik születésnapja, és a legkevésbé sem bánta, hogy szingli maradt. Réges-rég megbékélt vele, és sok szempontból még előnyére is vált. Élvezte a függetlenségét, és nem akart gyereket.

- Mit kérdeztél? Komolyan beszélsz? - De a férfi szemét fürkészve láthatta, hogy komolyan gondolta.

- Soha nem gondoltam arra, hogy másodszor is megházasodjak, de nagyon jó lett volna, ha veled találkozom

először, és nem azzal a szörnyeteggel. Évekbe telt, mire túljutottam rajta, de végül sikerült. Szeretném, ha feleségül jönnél hozzám, ha elfogadsz engem. - Aztán megcsókolta Larát, aki csak nagy sokára kapott levegőt.

- Rendben van, ha megígéred, hogy minden nyáron kiveszel egy hónap szabadságot. Akkor fontolóra veszem. És talán karácsonykor egy hetet, hogy elmehessünk síelni.

- Három év múlva szabadok leszünk. Antonia addigra egy campuson fog lakni - tette hozzá Brandon mintegy ösztönzésésképpen.

- Nem vágyom rá, hogy megszabaduljak Antóniától - felelte Lara. - Szeretem őt. Együtt kaplak meg benneteket. Soha nem lelkesedtem a férjhez menésért. Számomra a házasság mindig túl kockázatosnak tűnt, de veled meggondolnám a dolgot. - Azzal gyengéden szájon csókolta a férfit.

- Ez azt jelenti, hogy igent mondasz? - Lara bólintott, mire most Brandon csókolta meg őt, ami egy perc múlva újabb szeretkezéssel folytatódott. - Akkor ezt vegyük úgy, hogy eljegyeztük egymást? - kérdezte valamivel később Brandon még kicsit lihegve.

- Azt hiszem, vehetjük úgy - erősítette meg Lara.

- Még nem vettem neked eljegyzési gyűrűt - mondta Brandon. Fabienne magával vitte anyja zafírköves gyűrűjét, amiről úgy gondolta, hogy egyszer majd Antóniáé lesz. Gyanította, hogy Fabienne valószínűleg zálogba tette. Mindenesetre nem volt hajlandó visszaadni.

- Nincs szükségem rá. A szavadra is elhiszem.

Brandon akkor kimondta, amit még maga is merész javaslatnak gondolt:

- Tegyük meg most rögtön! Benne vagy?

- Szuperül hangzik - felelte Lara álmodozva, a férfi mellett fekvé az ágyban.

- Nem bánnád, ha nem lenne hófehér menyasszonyi ruhád, sem díszes esküvő?

- Ahhoz már túl öreg vagyok, a másik meg bonyolult lenne, mivel a szüleim nem állnak szóba egymással. Apám elvett egy olyan nőt, akit anyám gyűlöl. Nem tudok mit kezdeni velük. Mikor csináljuk?

- Tegnap! - vágta rá Brandon boldogan. A dolog sokkal könnyebben ment, mint várta.

- És Antonia? Nem kellene neki is velünk lennie? Nem szeretném kiborítani, és azt sem, hogy úgy érezze, kihagytuk valamiből. - Már így is épp eléggé elidegenedettnek és az apja életéből kimaradtnak érezte magát.

- Szerintem így is boldog lesz, és én a mellett vagyok, hogy inkább csak ketten legyünk. Én már voltam házas, te meg sohasem akartál az lenni. Mi lenne, ha egyszerűen csak összeházasodnánk, azután elmennénk érte a táborba?

Larán látszott, hogy a javaslat aggodalommal tölti el, noha egy egyszerű polgári szertartás kedvére való lett volna. De nem akarta ilyen felemás módon kezdeni a közös életüket.

- Azt hiszem, szükségünk van Antonia engedélyére - mondta komolyan.

- Úristen! - forgatta a szemét a férfi. - És mi van, ha nemet mond?

- Akkor várunk, amíg igent mond.

- Nem akarok várni - felelte Brandon duzzogva, mint egy gyerek.

- Én sem, de nem akarom megbántani az érzéseit. Hívjuk fel, és kérdezzük meg.

- Most? - ült fel az ágyban meglepetten a férfi. - Csak vészhelyzetben szabad telefonálnunk neki a táborba.

- Jó. Akkor mondd nekik azt, hogy vészhelyzet van - nevetett Lara, mire Brandon remegő kézzel előkereste a tábor telefonszámát.

- Ez örület. Engedélyt kérünk egy tizenöt éves gyerektől, hogy összeházasodhassunk.

- Ő az egyetlen családtagod, és az egyetlen ember, aki számít.

- Apádtól is engedélyt kell kérnem? - nézett Larára aggodalmasan Brandon.

- Dehogyan kell! Ő egy goromba vénember, valószínűleg közölné veled, hogy szörnyű hibát követnél el, és nemet mondana. Csak Antóniát kell megkérdeznünk.

Közben Brandon már beütötte a telefonjába a tábor számát. Amikor végre felvették a telefont, megmondta Antonia és a saját nevét, és jelezte, hogy sürgős ügyben beszélnie kell a lányával. Aki felvette a telefont, azt felelte, hogy máris odahívja őt, addig tartsa a vonalat. És nem kérdezte, hogy mi az a sürgős ügy.

Teljes ötpercnyi várakozás után Antonia érezhetően kifulladásra és aggodó hangon szólt bele a készülékbe. Nyilván futva tette meg odáig az utat.

- Mi a baj, apa? - De legalább ő maga hívja, tehát él. Ha meghalt volna, Antóniának fogalma sem volt, mi történne vele. Néha felötlött benne a gondolat.

- Semmi. Nem tudtam, hogy érjelek el másképp. Sajnálom, ha megijesztettelek. - Egy pillanatig az is megfordult Antonia fejében, hogy apja talán megtudta, hogy az anyja meghalt, de mondani nem mondta. Apja ekkor kihangosította a telefonját. - Lara és én kérdeznénk szeretnénk tőled valamit. - Antonia várt, és el sem tudta képzelni, miről van szó. - Engedélyt szeretnénk kérni

tőled ahhoz, hogy összeházasodhassunk. Elsőként a te beleegyezésedet kérjük.

Antonia felsikoltott, majd ujjongani kezdett.

- Igen! Igen! Igen! Mikor?

- Most, mindjárt, holnap! Arra gondoltunk, hogy holnap elmegyünk a városházára, ahol hivatalosan összeadnak, mielőtt hazajönnél, utána érted megyünk a táborba. Neked megfelel így?

- Megadom az engedélyt, és szeretlek mindkettőtöket!

Brandon nem emlékezett rá, mikor mondta a lánya utoljára, hogy szereti, sem arra, hogy ő mondta-e neki valaha is. Lehet, hogy soha nem mondta.

- Mi is szeretünk téged - mondta ki Lara mindkettőjük nevében.

- Én is szeretlek - tette hozzá Brandon tiszta szívből. Évek óta nem érezte ilyen közel magát a lányához. Lara a maga szelíd módján megváltoztatta a dinamikát kettőjük között, és ezzel átalakította az életüket.

- Nem akartoknagy esküvőt? -kérdezte Antonia.

- Hülyén érezném magam egy terebélyes, hófehér menyasszonyi ruhában. Inkább így szeretném - válaszolta Lara.

- Én is - csatlakozott hozzá Brandon, jöllehet ő korábban is a városházán kötött házasságot. De ez most egészen más volt. Ő és Lara felnőttek, tudták, mit csinálnak, és kivel házasodnak össze. Két évük volt arra, hogy megismerjék egymást. Brandon tudta, hogy ezúttal nem téved. Tudta ezt Lara, sőt Antonia is...

- Viszlát két hét múlva, Mr. és Mrs. Adams. Alig várom, hogy lássalak benneteket! - nevetett Antonia.

- Szeretünk - felelte Lara újra, mielőtt letették a telefont.

A következő pár nap olyan volt, mintha forgószelebe kerültek volna. Lara végül egy egyszerű fehér csipkeruhában, kezében

nagy csokor fehér margarétával esküdött. Öt napot töltöttek el nászútként egy vermonti panzióban, majd ígéretükhöz híven elmentek Antóniaért a maine-i táborba. Antonia már összecsomagolva várta őket, és mihelyt meglátta, egyszerre ölelte át mindkettőjüket. Brandon berakta a holmijait a bérelt SUV-ba, és már indultak is vissza New Yorkba. Végre valóra vált az álma, hogy legyen egy családja, csak egy másik nővel. Ezúttal egy sokkal jobbal. Egy új kezdet volt ez mindannyiuk számára.

Ötödik fejezet

Antonia középiskolás évei Larának hála másmilyenek voltak, mint az eddigiek. Brandon valamivel kevesebbet dolgozott, mint azelőtt, több időt töltött otthon, és Larának is bőven volt dolga a forgalmas ingatlanügynökségével. Antonia a középiskolában is igyekezett jó jegyeket szerezni, hogy idővel bejuthasson egy kiváló egyetemre.

Időnként továbbra is szeretett elvonulni, a Lara felől ráirányuló figyelem még szokatlan volt számára. Miután hozzájuk költözött, Lara igyekezett minél kevesebbet alkalmatlankodni Antóniának. A lány oly sok évet élt meg úgy, hogy senki sem figyelt rá, nem volt senki, akivel beszélgethetett volna, hogy Lara kedvessége néha nyomasztó tudott lenni, még ha hálás volt is érte.

Ezután is szorgalmasan jártak moziba szombat délutánonként, és Brandon is megpróbált közvetlenebb lenni Antóniával, ami persze nem ment túl könnyen neki.

Bármennyire is igyekezett, az eszével nem tudta Antóniát leválasztani Fabienne-ről, továbbra is a katasztrofális házassága tapasztalataira emlékeztette őt.

- Nem az ő hibája, Brandon - mondta Lara, amikor bevallotta neki. - Ő nem az anyja.

- Tudom, de képtelen vagyok elválasztani őt az emlékektől.

Antonia is érezte ezt, és szeretett volna láthatatlanná válni, hogy ne zavarja az apját. Ő és Lara olyan boldogok voltak együtt, hogy időnként továbbra is betolakodónak érezte magát.

Tisztában volt vele, hogy apja végre egyedül szeretne lenni a feleségével, miután a lányával búcsút mondanak egymásnak..

Hamar érkezett ez az idő. A következő évben nem kellett táborba mennie, Lara pedig rávette Brandont, hogy béreljen ki egy házat egy hónapra a Long Island-i Water Millben, amit azután a rákövetkező nyáron is megismételtek. Lara mérhetetlenül nagyot lendített Antonia életminőségén. Ő sohasem akart saját gyereket, de Antóniát a saját lányaként szerette. Csodálatos mostoha volt, Antonia csak azt sajnálta, hogy ilyen későn lépett be az életébe.

Ajó jegyei birtokában több elit egyetemre is beadta a jelentkezését. Többek között a Dél-kaliforniai Egyetemre a filmes képzésük miatt. A diploma megszerzése után továbbra is forgatókönyvírással akart foglalkozni. Ám hiába könyörgött az apjának, és bárhogyan próbálta Lara is rávenni Brandont, a férfi hajthatatlan maradt: semmiképpen sem akarta, hogy a lánya a nyugati partra menjen tanulni. Antonia végül több egyetemet is megjelölt. Első helyként jelentkezett a New York-i Egyetem Tisch Művészeti Iskolájába, ahol szintén volt filmes képzés.

Márciusban elfogadták a jelentkezését az őszi szemeszterre, de Brandon közölte, hogy oda nem engedi el. Azt akarta, hogy a Columbiára menjen, ahol ő is végzett, a Barnard női főiskolára, vagy bármelyik másikra. Csak ne a NYU filmes iskolájába, akiknek volt színészosztályuk is, és Brandon meg volt győződve arról, hogy Antonia végül ott kötne ki, mert színész akarna lenni, mint az anyja, azt viszont ő nem engedi.

- Engem nem érdekel a színészet - próbált érvelni Antonia, de Brandon nem hallgatott sem rá, sem Larára. Két nappal a NYU határideje előtt Antonia már épp elfogadott volna egy olyan képzést, ahová nem akart járni, amikor apja és Lara között nagy

vita játszódott le. Gyanúsan úgy festett a dolog, mint amikor Fabienne-nel csaptak össze, de Lara Antonia jogáért küzdött, hogy arra a képzésre járhasson, amelyikre akar. Antóniának büntudata támadt, amiért miatta veszekednek, és már az elfogadó nyilatkozatot töltötte ki a tartalékként megjelölt egyetemre, amikor apja lépett be rezzenéstelen tekintettel a szobájába.

- Feladom. Mehetsz a NYU-ra - mondta olyan halkan, hogy Antonia alig hallotta. Megfordult az íróasztali székével, hogy lássa az ajtóban álló apját. Brandon nem akart emiatt veszekedni Larával, aki végül valahogy meg tudta győzni, de úgy, hogy szinte még a házasságukat is hajlandónak látszott kockáztatni. Soha életében nem harcolt még ilyen keményen semmiért.

- Komolyan mondd? - állt fel Antonia, és látva, hogy apja bólint, odarohant, hogy megölelje. Lara azzal nyerte meg a háborút, hogy megértette Brandonnal, hogyan büntette Antóniát egész életében, amiért az anyjára emlékeztette őt, és hogy ez milyen igazságtalan volt. Brandon tudta, hogy igaza van, és végül beadta a derekát.

- Igen, komolyan mondom - felelte mogorván, miközben Antonia megölelte. - De soha ne gyere nekem azzal, hogy színésznő leszel. Ha ezt megteszed, többé nem állok szóba veled.

- Nem leszek az, apa. Ígérem. - Semmi esély sem volt rá, ezt apja is tudta. Antonia írni akart, nem játszani. És semmiben sem hasonlított az anyjára.

Lara segített becsomagolni mindent, amit magával vitt a Washington Square-en lévő kollégiumba, és eljött Brandon is berendezni a szobáját. Felrakta a képeket, ezalatt Lara elkészítette az ágyát. Apja beindította a számítógépét, és felhozta a lépcsőn a biciklijét, Antonia pedig berakta a ruháit a kis szekrénybe. A

szobatársa, Betty McCabe Virginiából jött, ő is a Tisch Művészeti Iskolában kezdett, és drámaíró akart lenni. Már írt két színdarabot, amiket azon a nyáron úgynevezett nyári színházakban be is mutattak. A szülei és a húga jöttek el, hogy segítsenek neki berendezkedni, és nagyon helyes embereknek látszottak.

Lara Antonia lelkére kötötte, hogy telefonáljon, ha valamire szüksége lenne. Amikor eljött a búcsúzás pillanata, Brandon mereven és félszegen állt. Nem számított rá, hogy banni fogja az elválást, de most elborították az érzelmek, amiért ott hagyja a lányát, akit alig ismert, és akitől egész életében távol tartotta magát. Most majd fizikailag is távol kerül tőle. A múltat nem lehetett meg nem történtté tenni, de Lara segítségével reménykedhetett egy jobb jövőben.

Antonia is sután érezte magát az apjával. Újra megköszönte, amiért engedte, hogy ide járjon, karának pedig kifejezte a háláját, hogy meggyőzte az apját. Brandon azóta várt erre a napra, amióta Fabienne teljes mértékben ráruházta a felelősséget Antóniáért, s most, hogy eljött a búcsú ideje, mégis könnyes volt a szeme és elszorult a torka. Csak azt kívánta, bár visszacsinálhatná az utolsó tizennyolc évet, vagy legalább tizenegyet.

Lara látta rajta, hogy mit érez, és sajnálta érte. Évekig kizárta az életéből Antóniát, távol tartotta magát tőle, és a lányának élete túlnyomó részében minden melegséget és óvó szeretetet nélkülözve kellett élnie. De amióta feleségül vette Larát, az a kötelék, ami egymáshoz fűzte őket, lassan erősödni kezdett. Ő volt a legjobb dolog, ami ezzel a két emberrel történt. A Fabiennel elszenvedett armageddon után emberibbé tette Brandont.

Antonia is nagy árat fizetett mindezért. Mindkét szülője elrabolta tőle a boldog gyerekkort.

Ellenszolgáltatásul most megkapta, hogy az álma kezdhet valóra válni. Megtette az első lépést a vágyott forgatókönyvírói pálya felé.

Szerette az óráit és a tanárait, akiket lenyűgözőnek tartott. Megvette az összes könyvet és egyéb anyagot, amire szüksége volt, és elment a könyvtárba, hogy elkezdjen dolgozni az első előadásán.

Percekkel a könyvtár zárása előtt ment el, és kifelé menet a lépcsőn összefutott egy magas, fekete hajú, csinos fiúval. Ismerősnek tűnt, de annyi új arcot látott az elmúlt napokban, hogy nem tudta hová tenni. Lehet, hogy egy csoportba jártak, vagy talán az utcán, esetleg a folyosón látta őt.

- Szia, Jake Burton vagyok - mutatkozott be a fiú, miután egyszerre értek ki az utcára. Antonia óvatosan fogadta a köszönését. - Ugyanabban a kollégiumban lakunk. Láttalak, amikor beköltöztél - mosolygott rá a fiú. - Én a dráma szakon vagyok. - Ez a Tisch Művészeti Iskola híres színészképzője volt. - És te?

- En forgatókönyvíró vagyok, illetve annak készülök - viszonzta a fiú mosolyát még mindig bizonytalanul Antonia. - Hogy hívnak? - kérdezte a srác. Ezt mindenképpen meg akarta tudni.

Új és nyomasztó körülmények között nyomban előjött Antonia régi féltékenysége.

- Antóniának.

- En San Franciscóból jöttem - mondta a fiú magabiztosan. Antóniának rögtön az jutott eszébe, hogy egyszer még nagyszerű színész lesz belőle. De a pasik nem érdekelték, egyelőre csak ki

akarta ismerni magát itt, tisztába jönni a követelményekkel, és megállni a helyét. Felült hát a biciklijére, és elhajtott.

Két nap múlva megint összefutott vele a campus melletti üzletben. Sötétkék V nyakú pulóverben, fekete farmerban és fekete magas szárú Converse edzőcipőben volt. Antonia az utolsó órája után a könyvtárba ment, hogy egy forgatókönyvön dolgozzon. A fiú éppen mögé állt be a pénztárhoz vezető sorban, és újra beszédbe elegyedtek. Antonia nem tudta, vajon rá akar-e hajtani, vagy csak barátságosan viselkedik, de tény, hogy könnyű volt beszélgetni vele.

- Na milyen? - kérdezte a fiú széles mosollyal. Egy farkát csóváló, nagyra nőtt kölyökkutyára emlékeztette Antóniát, és a képet maga előtt látva elmosolyodott.

- Intenzív. Máris kapunk feladatokat. - Kezdett megkérdőjeleződni benne, hogy elég jó-e ehhez az iskolához. Nehezebb volt, mint gondolta.

- Nekünk is kurva sokat kell melózni. Holnap E két színjátszásórám és egy meghallgatásom lesz.

Azt hittem, felkészült vagyok erre. A középiskola éveiben egész idő alatt színészkurzusokra jártam. De már nem vagyok biztos benne.

- Én sem - felelte Antonia megkönnyebbülve y attól, hogy ki tudta mondani. Ő volt az egyetlen, akit Bettyn, a szobatársán kívül ismert, aki helyes

É lány volt, de mindig kint lógott valahol, és bőven : akadtak barátai a kollégiumban, úgyhogy nem E sokat látta őt, amióta megérkezett. Ezen a nagyvárosi campuson nehezebb volt találkozni emberekkel, mert mindenki lótot-futott, ráadásul sok y diák a campuson kívül lakott.

- Miről szól a forgatókönyved? - kérdezte a fiú E lazán, miközben a sor közeledett a pénztárhoz.

- Nyúlfarknyi az egész, mindössze egy jelenet y két férfi között egy koncentrációs táborban, akik ? közül az egyik haldoklik.

- Hú, ez komoly! - mondta a fiú elismerően.

- Soha nem csináltam még ilyet. Őszintén szólva a hepiendet szeretem - vallotta be Antonia nevetve. Egy híres hollywoodi forgatókönyvíró tanította őket, aki vendégoktató volt abban a félévben az egyetemen.

- Ha szerepet kapok benne, meghívlak az egyik előadásunkra - Ígérte a fiú, mert eközben Antonia odaért a pénztárhoz, fizetett, és elköszönt tőle. De pár perc múlva utolérte az utcán, és felajánlotta, hogy viszi a szatyrát. Mivel elég nehéz volt, Antonia odaadta neki. A kollégiumig a kurzusaikról beszélgettek.

Jake szobája egy szinttel Antóniaé fölött volt, és amikor megálltak a lányok ajtaja előtt, a fiú visszaadta a szatyrot, és azt kérdezte:

- Elmegyünk egyszer vacsorázni?

- Majd ha utolértem magam - felelte Antonia bizonytalanul.

- Meg én is - bólintott a fiú. - Ha kapok egy szerepet. Valahogy sejtettem, hogy hajtanom kell majd, de ez még annál is húzósaabb. Szerintem ha túléljük, mondhatjuk, hogy felkészültünk a való életre.

Antonia rábólintott, majd a kulcsával kinyitotta a szobájuk ajtaját. A szobatársa szokása szerint elment valahova. Még egyszer megköszönte a fiú segítségét, mire Jake intett, és elindult a lépcső felé. Szó se róla, jóképű fiú volt, de Antonia úgy gondolta, most nincs ideje romantikázni. Leült az íróasztalához, és dolgozni kezdett a forgatókönyvén.

Egy hét múlva, ismét a könyvtárból kijöve találkoztak. Jake épp arra ment, és meglátta őt.

- Hé! Kaptam szerepet! - kiáltotta oda örömtől ragyogó arccal.

- Még hozzá a *Száll a kakukk fészkére* című regény színpadi változatában. Abban a stúdióban adjuk elő, ahol az óráim vannak. Szombathoz egy hétre lesz, el tudsz jönni?

- Megpróbálok. Addig el kell készítenem két nehéz feladatot. - A felsősök szerint a rémült tekintetükről rögtön fel lehet ismerni az elsőéveseket.

- Ezek meg akarnak ölni bennünket - mondta Jake, és kivett a zsebéből egy PowerBar energiaszeletet. - Bocs, ez a reggelim és az ebédem. Egész nap nem volt időm kajálni. - Antonia nevetett. Neki sem volt. - Ha eljössz megnézni az előadást, utána, ha akarsz, elmehetünk vacsorázni. - Antonia habozott, nem akarta bátorítani a fiút. Egyik óráról rohant a másikra, utána meg a könyvtárba, hogy elkészítse az aktuális feladatot. Larát egyszer hívta fel, hogy elmondja, jól van, de semmi többre nem jutott ideje. Arról, hogy együtt járjon valakivel, szó sem lehetett. Nem is értette, mások hogy csinálják. - Majd jelentkezem, ha már közeledünk a szombathoz - Ígérte még a fiú, aztán rápattant a gördeszkájára, amit eddig a hóna alatt cipelt. Antonia néha szerette volna, ha lenne görkorcsolyája, hogy gyorsabban eljusson egyik helyről a másikra. Sokszor ült biciklire, de még az sem tűnt elég gyorsnak.

Egy hét múlva Jake bekopogott az ajtaján. Fáradtnak látszott, és egy halom forgatókönyv volt a hóna alatt.

- Utolérted magad? - kérdezte kedves mosollyal.

- Nem mondhatnám. És nem is hiszem, hogy az elkövetkező négy évben sikerülne egyenesbe kerülnöm. - Már komolyan kezdett pánikolni emiatt.

- Adok egy jegyet az előadásra - mondta a fiú, és a kezébe nyomott egy jegyet. - Gyere el, ha tudsz. Ha nem, azt is megértem.

- Köszönöm, Jake - felelte Antonia. Tulajdonképpen örült, hogy látja a fiút. Legalább egy ismerős arc az ismeretlenek tengerében.

Szombaton fél hétkor jött el a könyvtárból, és úgy döntött, megnézi a darabot, amiben Jake játszik. A jegy a hátizsákjában volt. Beült abba a stúdióba, ahol órákat és kisebb előadásokat tartottak a Tisch főépületében. Időben kezdtek, és Jake nagyon jól alakította a szerepét. Antóniát meglepte, hogy milyen tehetséges, és milyen meggyőzően játszik a színpadon. Valamennyi szereplő mesteri teljesítményt nyújtott.

- Fantasztikus voltál! - dicsérte meg Jake-et előadás után, amikor az előtérben megvárta őt.

- Körülbelül négyszer szúrtam el, és a szövegben is bakiztam.

- Nem vettem észre - mondta Antonia őszintén.

- Van időd egy pizzára? Éhen halok. Előadás előtt hánytam.

- Van. De utána vissza kell mennem folytatni a munkát.

Elsétáltak a pár sarokra lévő pizzériába, ami tele volt diákokkal, de találtak egy kétszemélyes kis asztalt. Antonia egy kis Margheritát rendelt, míg Jake egy extra nagyot mindennel megrakva, beleértve a ringlit is. Antonia elszörnyedve nézte.

- Ez undorítóan néz ki!

- Ugye? Alig várom, hogy megegyem - felelte Jake, mire Antonia elnevette magát. - Na, akkor mesélj magadról - szólt a fiú, miközben egy jókora szelet pizza közelített a szája felé.

- Nincs mit mesélnem - válaszolta Antonia. - Négy év középiskola, és most itt vagyok.

- Semmi dokumentumfilm, semmi közhivatalnoki ambíció, országos díjak, vagy két év letöltendő börtön? Hogy jutottál el idáig? - Antonia tele szájjal, nevetve rázta a fejét. - Testvérek? Szerelem? Imádott vagy gyűlölt szülők? Drogdíler anya, rehabon lévő apa?

- Testvérem, fiúm nincs. - Nem is volt soha, de ezt nem árulta el Jake-nek, nehogy valami csodabogárnak tartsa. A középiskolás évek alatt volt néhány randija, de semmi komoly. - Sem összetört szív, sem rehab. Anyám színésznő... volt... vagy még mindig az, Apám üzletember. Elváltak hétéves koromban, és anyám L.A.-be költözött. Apámmal nőttem fel New Yorkban, és van egy fantasztikus mostohaanyám, ő beszélte rá apámat, hogy engedjen el ide. Ő azt szerette volna, ha könyvelőnek vagy ügyvédnek tanulok.

- Ezek szerint még gonosz mostohád sincs? Krisztusom, undorítóan normális vagy. Sehol semmi dráma!. - Több dráma volt, mint amennyit Antonia bevallott, de nem ismerte annyira a fiút, hogy elmondja neki. Jake épp azon dolgozott, hogy aláássa a láthatatlansága kényelmes pozícióját. Látni szerette volna, és mindent megtudni róla.

- Oké, most én jövök. - Van egy nővérem, két fiú féltestvérem és két mostohaöcsém, akik ikrek. A szüleim elváltak, de továbbra is szeretik egymást, noha mindketten mással házasodtak össze. Néha mind együtt megyünk nyaralni, ami kész örület. Anyám pszichiáter, apám egy újság kiadója, a mostohaapám regényíró, a mostohaanyám pedig festő volt, de most rákattant a plasztikai műtétekre. Mindnyájan örültek, de szeretem őket. Még egyik sincs börtönben vagy rehabon, de biztos vagyok benne, hogy oda fogunk kerülni. A mostohaöcsém még csak ötévesek, nekik még hosszú utat kell megtenniük. Az egész családom viccesnek tartja,

hogy színész akarok lenni. Egy háromporondos cirkuszban nőttem fel, de közben mindenki egész helyes fazon. A mostohaanyám kicsit lökött, de apám boldog vele. Csoda, hogy egyáltalán felismeri. Minden évben új arcot csináltat magának.

Antonia nevetett. Jake, figyelembe véve a családtagjait, meglepően normálisnak látszott, és mire végzett a jellemzésükkel, az egész pizzája elfogyott. Antonia még ette a magáét.

- Szórakoztató családod van - mondta. - Mi nagyon csendes életet élünk, amíg három évvel ezelőtt apám újra nem nősült. Azóta jobb.

- Gyakran jársz L.A.-be, hogy találkozz a mamáddal? - kérdezte Jake kíváncsian.

- Nem láttam őt hétéves korom óta - válaszolta Antonia percnyi hallgatás után.

A fiún nem látszott, hogy megdöbbenett volna.

- Az jó régen volt - állapította meg. - Szoktál vele beszélni? - Antonia megrázta a fejét. - Csúnya válasz lehetett.

- Eléggé. Anyám francia, Párizsban ismerték meg egymást, és elég hamar össze is házasodtak. Nem valami bölcs dolog. Anyám aztán elment Hollywoodba, hogy filmekben szerepeljen.

- Szerepelt olyanban, amit láthattam? - Jake is mozirajongó volt, akárcsak Antonia.

- Nem tudok róla.

A fiú bólintott, aztán témát váltott.

- És nem jársz senkivel? Nehéz elhinni.

- A jegyeimre hajtottam, hogy ide jöhessek, és amúgy sem tartoztam soha a menő csajok közé.

- Néztél mostanában tükörbe? - Antonia elmosolyodott a kérdésen. - Nem azért mondom, de lenyűgöző vagy. Ilyen

külsővel nem kell menőnek lenned. Én a középiskolában három évig jártam egy lánnyal, aki most a Dél-kaliforniai Egyetem filmiskolájában tanul.

- Én is oda akartam menni, de apám nem engedte.

- Itt jobb. New York fantasztikus hely. Imádom.

- Egész életemben itt éltem. Los Angeleszt menőbb helynek gondoltam, és reméltem, hogy egyszer talán összefutok valahol az anyámmal. - Ezt soha senkinek nem vallotta még be, de Jake-
kel nagyon könnyű volt megtalálni a hangot.

- Nagy város. Azóta is jóban vagyunk az exem- mel, de már egy új barátja van. Az utolsó évben már kicsit langyos volt a kapcsolatunk, és mihelyt kiderült, hogy ide fogok jönni, eldöntöttük, hogy befejezzük, és inkább barátok leszünk, még
mielőtt

hosszú távon elrontanánk az egészet. Nehéz az ilyesmit jól csinálni. Mi sem így gondoltuk annak idején.

Vacsora után viaszasétáltak a kollégiumba, közben figyelték az utcán az embereket, a zajokat, az üzleteket, az utcai árusokat, a tömegben egymást lökdösőket. Jól érezték magukat együtt.

- Nem voltam még a kertvárosi részen - mondta Jake.

- Én ott lakom. Sokkal csendesebb hely, mint ez. Ez
szórakoztatóbb.

A kollégiumhoz érve Jake elköszönt azzal, hogy egy barátjával találkozik egy másik kollégiumban, és még egyszer megköszönte Antóniának, hogy megnézte a darabjukat.

- Nagyszerű voltál benne - ismételte meg Antonia. Azután felment a szobába, hogy elvégezze a feladatát. Szombat este volt, mindenki a városban lógott, beleértve a szobatársát is, ő azonban jó jegyet akart kapni, és ezért hajlandó volt dolgozni. De élvezte az estét Jake-
kel. Úgy tűnt, hogy jó barát lesz belőle, és hogy nem

akar ennél többet tőle. Jó érzés volt baráttra lenni egy ilyen ismeretlen környezetben. Antonia biztos volt benne, hogy hamarosan viszontlátja Jake-et. Ezzel a gondolattal maga elé tette az elolvasásra váró feladatot, a kezébe vette a szövegkiemelőt, és munkához látott.

Ahogy Jake megjósolta, randira hívta az egyik csoporttársa, de ő azzal az ürüggyel, hogy túl sok tanulnivalója van, visszautasította. Valójában nem érdekelte a fiú. Az ürügy egyébként igaz volt.

Miután már négy hete távol volt, Lara bejött a belvárosba, hogy együtt ebédeljen vele. Elrepült az idő, Antonia már két kitűnő jegyet is kapott két dolgozatára, ami örömmel és izgalommal töltötte el. Apja eddig nem jelentkezett, de nem is számított rá. Lara biztos akart lenni abban, hogy Antonia hálaadásra hazajön, amit ő meg is ígért. Túl jól érezte magát, és túl sok dolga volt az egyetemen, semhogy korábban hazamenjen, amit Lara megértett.

Az apja mellett magányosan eltöltött évek után Antonia élvezte a kollégiumot. Már csatlakozott egy tanulócsoporthoz, és kedvelte az ottani társait. A diákok az ország, sőt a világ legkülönbözőbb részeiből jöttek, amiktől egészen más lett az élete, mint amikor barátok nélkül, kiközösítettként szenvedte végig a középiskolás éveit. De az már nem számított. Szeretett a NYU-ra járni. Épp a neki való egyetem volt.

Jake is szerette. Hálaadásra haza akart menni San Franciscóba, és hívta Antóniát, hogy egyszer tartson vele. A barátságuk elmélyült, és kimondatlanul is egyetértettek abban, hogy ez nem együttjárás. Jól érezték magukat barátokként, és ha több lett volna köztük, az talán rövidre zárta volna a kapcsolatukat.

Amikor hazament a hálaadásra, Antonia úgy érezte, mintha egy másik országba utazott volna. Meglepődve látta, hogy apja irodává alakította át az ő szobáját, hogy hétvégén legyen hol dolgoznia. Lara kínosan érezte magát emiatt, és félt, hogy Antonia ki fog borulni. A lány tagadta ezt, de Lara rögtön megérezte, hogy ettől kicsit otthontalanná vált. Az ágya és a bútorai ott voltak továbbra is, de apja mindent elmozdított a helyéből, hogy neki kényelmesebb legyen. Ettől Antóniának olyan érzése támadt, mintha ő már nem tartozna ide, és ez valaki másnak a szobája lenne. Lara úgy gondolta, a hálaadási hétvégére mindent vissza kellene rendezniük, de Brandon nem akarta. Antonia ettől megint láthatatlannak érezte magát. Amint elment, a víz rögtön bezárult fölötte. Apja erre várt hosszú-hosszú évek óta.

Lara gyönyörű asztalt terített a hálaadásra, finom vacsorát ettek, és apja közben arról beszélt, hogy karácsonykor, vagy közvetlenül utána, síelni mennek Aspenbe. Nem volt világos, hogy Antóniát is hívják-e vagy sem. Lara barátaival akartak ott találkozni, és Antonia nem volt biztos abban, hogy így szeretné eltölteni a karácsonyi vakációját.

- Még semmi nincs eldöntve - közölte Lara határozottan, jelentőségteljes pillantást vetve Brandonra, aki nem értette meg, vagy csak úgy tett. Végre férfi lehetett, aki körül nem lábatlankodik egy gyerek, és úgy is viselkedett. Élvezte az üres fészket, holott Antonia hivatalosan még ott lakott. Ez volt az ő otthona is.

Érdeklődtek a tanulmányai felől, és elmondta, mennyire szereti a New York-i Egyetemet. Apjának imponált néhány vendégtanára, akik egyben neves filmesek is voltak. Elmondták, miszerint elvárják a diákoktól, hogy a filmiparban keressenek

nyári munkát, és ebben számíthatnak az egyetem segítségére. Antóniát ez izgalommal töltötte el. Apja előadta, hogy ezen a nyáron talán inkább Görögországba mennének, ahelyett, hogy házat bérelne, ahogy szokott, különösen ha ő sem lesz itt. Úgy tűnt, vannak alternatív terveik, amelyek nem mindegyikében számolnak vele. Antonia úgy érezte magát, mintha kiszorítanák a fészekből, ahelyett, hogy megtanítanák szárnyra kapni.

Este, lefekvéskor Lara megszidta ezért Brandont, és ebből majdnem veszekedés tört ki közöttük.

- Egyébként sem jár haza. Nem volt itthon, amióta két hónapja beköltöztettük a kollégiumba. Mégis mire számított? - érvelt Brandon. De Lara tudta, hogy mostantól mindenképpen otthonról szeretne dolgozni.

- El volt foglalva, de továbbra is arra számít, hogy itt mindig van egy hely számára. Ez az otthona - felelte Lara.

- Nem költöztünk el. Itt van minden. Az ágya továbbra is a szobában van. Most is ott alszik, nem?

- Igen, az ablak alatt, a te iratszekrényeidtől körülvéve. Te hogy éreznéd ott magadat?

- Mint egy felnőtt. Ő továbbmegy, és nekünk is jogunk van élvezni a szabadságunkat. Aspen jó móka lenne karácsonyra, és mindig is szerettem volna elmenni veled Görögországba. Water Mill unalmas. Ő amúgy is dolgozni fog idén nyáron.

-Hétvégenként eljöhetne hozzánk, ha újra kibérelnénk egy házat. Nem akarom, hogy úgy érezze, kilökjük az ajtón. Nem lenne jó. Még csak tizennyolc éves. - Még alig kezdett enyhülni a légkör köztük, és Brandon már megint érzéketlen volt. Larát ez elkeserítette, Antonia pedig végigsírta az éjszakát. Ha körülnézett, csupa irodai bútordarabot látott, amiket apja minden előzetes figyelmeztetés nélkül bezúfolt a szobájába. Valósággal

sokkolta, amikor belépve ez a kép tárult elé. Lara tökéletesen megértette, apja azonban szokása szerint nem.

A hálaadás utáni pénteken Lara és ő moziba mentek. Egy nagyszerű új filmet, az *Acélmagnóliákat* látták, benne csupa világsztár női szereplőkkel. Mélyen megindító film volt, hazafelé végig róla beszélgettek. Szombaton az Eliosban vacsoráztak hármasban, és jól érezték magukat. Az este kevésbé volt feszült, mint hálaadáskor, és Antonia addigra megszokta a szobája zsúfoltságát. De már nem volt egy hely a házban, ahová elmenekülhetett. A szobája irodaszerraktárrá változott, a szekrényéhez sem fért hozzá, be kellett érnie a bőröndje tartalmával.

Vasárnap reggel ment el, miután Lara reggelit készített nekik. Aznap délután találkozott a San Franciscóból visszatért Jake-kel. A fiú az októberi 7,6 erősségű földrengés után már nagyon szeretett volna otthon körülnézni. A házukon csak apróbb károk keletkeztek, de látni akarta a várost. Az autópálya egy szakasza beomlott, és sokan meghaltak. Amikor a rengés bekövetkezett, a baseballbajnokság döntőjét nézte éppen, és látta, hogy a képernyő remegni kezd, majd elsötétül. A családja hamar jelentkezett, hogy tudassák vele, minden rendben van. De megnyugtató volt újra látni a várost.

- Milyen volt a hálaadásod? - kérdezte az utazástól elcsigázottan. Előző este a régi barátaival bulizott, mivel mindenki hazajött az ünnepre. Antoniát kicsit lehangoltnak látta.

- Jó. Apám otthoni irodává alakította át a szobámat. Alig tudtam megmozdulni benne, ráadásul a ruhásszekrényem elé állította be az iratszekrényeit. Azt hiszem, már nagyon várta, hogy elmenjek. - Mindig is érezte, de most láthatta a bizonyítékát is. - Már a nyári programjukat tervezgetik, amelyben én nem

vagyok benne, de igazából nem számít. Különben is dolgozni fogok. - Ekkor félve a fiúra pillantottláthatóan zavarban volt valami miatt. - Kérdezhetek tőled valamit? Örültség, és nyugodtan mondjál nemet. Csak a hétvégén támadt egy ötletem. Azt mondtad, hogy egyszer el kellene mennem hozzátok. Mit szólnál a karácsonyhoz?

Jake meghökkent, de úgy tűnt, nincs ellenére a dolog. Sőt, örült neki.

- Karácsonyra is terveznek valamit? - Nem tetszett neki, amit hallott, és sajnálta Antóniát.

- Apám Aspenbe akar menni, hogy ott találkozzanak a barátaikkal, és együtt sieljenek. A mostohaanyám azt mondja, ez még nem eldöntött dolog, de apám nagyon el akar menni. Talán hozzájuk csapódhatnak, de elég kínos lenne. Csupa korukbeli pár lesz ott. Csak gondot okoznék nekik. Hajszáll lennék a levesben, ahogy a francia mondja.

- Jó kifejezés - vigyorgott Jake. - A családom teljesen lökött, de örülni fognak neked. Minél több, annál jobb - ez az elméletük mindennel kapcsolatban. Nem fogod tudni, hogy ki kicsoda, ki kinek a férje-felesége, de örülnék, ha hazajönnél velem. Vedd ezt szíves meghívásnak. Nálunk mindig lesz számodra hely. A családom nem utazik sehova. Túlságosan rendellenesen működök és szétszórtak, semhogy karácsonykor egységesen felkerekedhessenek. Úgyhogy bátran tervezheted a karácsonyodat San Franciscóba.

Antonia megkönnyebbülten elmosolyodott. Nem szívesen borította volna fel Lara és apja terveit, és belekényszeríteni sem akarta őket olyasmibe, ami elrontaná a szórakozásukat. Jake meghívásának meg nehéz volt ellenállni.

Másnap felhívta Larát, és elmondta neki a tervét, amire Lara elkeseredetten reagált. Ettől félt, amikor Brandon arról beszélt, hogy töltsék a karácsonyt Aspenben.

- Nem muszáj elmennünk - mondta nyomatékosan. - Apád csak beszélt róla. Tudod, milyen.

- Úgy beszélt, mint aki komolyan gondolja. És te is jól fogod érezni magad. Megünnepelehetjük a karácsonyt pár nappal az elutazásokat előtt, vagy miután hazajöttetek.

- Antonia, nem akarom, hogy úgy érezd, nincs többé otthonod, hogy mi nem várunk haza akár a vakációk idején, vagy bármikor máskor.

Pedig ez volt az igazság. Nem várták. Apjának lett egy otthoni irodája ott, ahol előtte az ő szobája volt, és megkapta az évek óta áhított szabadságot is. Antonia már nem betolakodó, csupán vendég volt az otthonukban. Sokként érte, amikor meglátta ennek bizonyítékát, de valójában nem lepte meg.

Lara aznap este beszámolt a dologról Brandonnak, aki nem jött zavarba, és nem érzett lelkifurdalást. Örült, még akkor is, amikor Lara kifejezte az aggodalmát. Jóformán meg sem hallotta.

- Ne butáskodj. Jól fogja érezni magát San Franciscóban a barátjával, és majd találkozunk vele, ha hazajöttünk. Nem hisz már a Jézuskában, egyetemista nagylány, Lara, és neki is szüksége van a szabadságára.

- Arra van szüksége, hogy a vakációkat velünk töltsé, és legyen egy otthona, ahová hazajöhet. Nem akarom, hogy úgy érezze, ő már nem tartozik ide. És te már a jövő nyári görögországi nyaralásról beszéltél. Mit gondolsz, milyen érzés ez neki?

- Már nem kisbaba. Független, felnőtt nő.

- Mindannyiunknak szükségünk van rá, hogy időnként kisbabának érezhessük magunkat. És neki szüksége van egy otthonra. Még nem költözött el. Nem akarom, hogy úgy érezze, kitűrtük az otthonából.

- Van egy ágy a szobájában, nem? Alhat itt, amikor csak akar. És az új irodám itthon nagyon is bevált. Több időt tölthetek veled. Ez jó ok volt arra, hogy átalakítsam a szobáját.

Lara nem vitatkozott tovább, de gyűlölte, hogy Brandon ilyen érzéketlen, és tudta, hogy mindig is ambivalens érzésekkel viseltetett Antonia iránt. Félig az ő lánya volt, de félig Fabienne-é, amit nem tudott elviselni. Antonia azonban egyetlen személy volt, nem lehetett kettéválasztani, és miközben elutasította azt a részét, ami Fabienne-re emlékeztette, holott Antonia egyáltalán nem volt olyan, mint az elvált felesége, elutasította a belőle származó részét is.

Az, hogy elmennek Aspenbe, és együtt lesznek a barátaikkal, számára a téma elkerülésének egy módja volt, hogy jól érezhessék magukat. Antonia valóban nem hitt a Jézuskában, ahogy apja mondta, de Lara tudta, hogy apára viszont szüksége van. Brandon úgy érezte, épp eleget adott tizennyolc éven át, mostantól rajta a sor, hogy jól érezze magát. Lara szerette őt, de gyűlölte a kifogásokat, amiket keresett magának, különösen a lánya rovására.

Csakhogy a kocka már el volt vetve. Antonia elmegy Jake-kel San Franciscóba, és ott karácsonyozik. Ők ketten pedig elutaznak Aspenbe. Lara csak abban reménykedett, hogy Antóniának szép karácsonya lesz. Ez a legkevesebb, amit megérdemel. Oly keveset kapott eddig az apjától. Említésre érdemes családi életet biztosan nem.

Hatodik fejezet

A hálaadás hétvégéjét követő napon Antonia helyet foglaltatott ugyanazon a repülőgépen, amellyel Jake akart még karácsony előtt San Franciscó- ba repülni. A fiú a business osztályon utazott, és apja beleegyezett, hogy neki is oda vegyen jegyet. Bizonyára jó lesz együtt utazni, és Antonia izgatottan várta, hogy megismerje a családot, amelyről Jake azt állította, hogy a szülőktől és mostoháktól kezdve az öt testvéréig bezárólag mind egy szálig örültek.

A nővére a Harvard Medical Schoolban diplomázott, és most kezdett rezidensként dolgozni a Stanford Hospitalban. Jake szerint kész csoda volt, hogy nem osztották be szolgálatra karácsony „ estéjén vagy az ünnep első napján, és egy éjszakára hazajönnek a barátjával, aki szintén rezidens. Elmesélte, hogy ő és Eloise a legidősebbek a testvérek között, a többiek mind fiatalabbak. A féltestvérei, Jamie és Seth, akiket simán a testvéreiknek neveztek, tizenkét és tizennégy évesek, épp elérték azt te a kort, amikor már bajba tudnak keveredni. Ők ketten Jake anyjának és mostohaapjának, a regényíró Iannak a fiai.

Jake „igazi” apja, Bob, a legnagyobb San Franciscó-i újság kiadója, és maga is írt egy regényt (anyja szereti az írókat, mondta Jake). Bob egy Genevieve nevű nőt vett el, aki tehetséges grafikus létére visszavonult, hogy teljes munkaidőben az egyetemen az ikreinek szentelhesse magát. Negyvenéves volt, és még nem házasodtak össze Bobbal, amikor elszánta magát a gyerekszülésre. Ehhez pete- és spermadonort vettek igénybe, és béranya hordta ki az ikreket. Akkor ment hozzá Jake apjához,

amikor a gyerekek egyévesek voltak. Jelenleg hatévesek, és Jake szerint *Dennis, a komisz* angyal hozzájuk képest.

Mostohaanyja felfrissülésképpen, mert Bobnak hála két teljes állású bébiszitterük van, rákattant a plasztikázásra, úgymint botox, feltöltések, kacsaszáj és egy új áll. Kapott már mellimplantátumokat, és kétszer végeztek rajta zsírleszívást. Jake szerint úgy néz ki, mint egy Barbie baba, de apja boldog vele, amit senki sem ért. És noha az ikrek, Zane és Zack, valóságos ördögfiókák, apja állítása szerint újra fiatalnak érzi magát attól, hogy kis gyerekei vannak.

Útban San Francisco felé Jake a repülőgépen mesélte el mindezt Antóniának, és egy papírszalvétára le is írta mindenkinek a nevét, egy ábrán pedig azt is megmutatta, hogy ki kivel áll kapcsolatban.

- Eloise barátja John, ő Hongkongból származik. Ne is próbálj emlékezni minden névre, én magam is nehezen tudom észben tartani őket. Hároméves voltam, amikor a szüleim elváltak, szóval nem emlékszem arra az időre, amikor még együtt voltak. Egész életemben együtt éltem ezzel az örülettel, vagy legalábbis amíg otthon laktam. Amikor apám elvette Genevieve-et, tizenhárom éves voltam. Korábban úgy gondoltam, nagyon jól néz ki, de folyton csináltat valamit magán. Anyám szerint ez betegség. Egy plasztikai sebészhez kellett volna feleségül mennie, de apám szemében több mint csodás. Gondolkoznak még egy gyereken béranyaság révén, ezúttal apám spermáját használva, úgyhogy kinéz még legalább egy féltestvér.

A repülőtérről taxival mentek tovább, amit Antonia fizetett, mivel mostantól tíz napig Jake-ék vendége lesz. Úgy tervezték, hogy a Jake barátaival eltöltött, nagyon várt szilveszter után, újév napján repülnek vissza New Yorkba.

Jake megemlítette, hogy anyja délutánra lemondta az összes páciensét, mert otthon akar lenni, amikor megérkeznek. Félórányi autózás után a taxi megállt egy két egész telket elfoglaló méretű viktoriánus ház előtt, amiről Jake elmondta, hogy történelmi nevezetesség, és a szülei állították helyére. Most, hogy az egész család összegyűlt, minden zeg-zugát belakták. Apja és Genevieve az ikrekkel ugyan nem laktak itt, de kezdettől fogva minden vakációt velük töltöttek, hogy a gyerekek ne szakadjanak el egymástól. Ian így látta jónak. Ő és Bob jó haverok voltak.

Jake elmesélte, hogy anyja, Lea még az orvosira járt, amikor Eloise-t várta, Bob pedig kezdő sportriporterként dolgozott Los Angelesben. Azért költöztek San Franciscóba, mert így Lea elvégezhetette a pszichiátriai gyakorlatát a UCSF-en. Végül úgy döntöttek, hogy itt maradnak. Apja állást kapott a helyi újságnál, innen dolgozta fel magát odáig, hogy ő lett a lap kiadója.

A háznak, mint valami nagyszonynak, volt egyfajta méltóságteljes szépsége. A Pacific Heights-i Clay Streetre néző főlépcsőn mentek fel, és mihelyt benyitottak, megcsapta az orrukat a sült sütemény illata. Jake anyja kötényben, arcán egy kis elmaszatolódott csokipöttyel lépett ki a konyhából, hogy már az ajtóban üdvözlje őket. Élénkvrös haja volt. Látható örömmel ölelte magához Jake-et. Ő mindjárt bemutatta Antóniát, aki rögtön zavarba jött az idegen házban, ahol ismeretlen emberek veszik körül. De Jake anyja őt is ugyanolyan túlárado szeretettel ölelte magához, mint a fiát, és mindjárt be is hívta őket a konyhába, hogy kóstolják meg a süteményt, mielőtt felmennek az emeletre.

A hatalmas konyha kiugró ablakfülkéjében egy jókora kerek asztal állt. Az egész helyiség napfényben fürdött, és ínycsiklandó illatok töltötték be a levegőt.

- Ne tévesszen meg ez az otthonias jelenet, anya csak sütitet meg brownie-t tud készíteni, meg olykor tojást. Az ünnepekre megrendeljük az ételeket, és mindannyian magunktól tanultunk meg főzni. - De a sütemény illata fenséges volt, és az íze is, amikor megkóstolták. Eközben Lea berakta a tepsiket a mosogatóba, és rámosolygott a fiára.

- Közös szobába raktam a fiúkat - mondta. - Antonia megkaphatja Seth szobáját. Kitettem tiszta ágyneműt, és lesz külön fürdőszobája is. - Hat hálószoza volt a házban, egy Leának és Iannak, egy-egy a négy gyereknek, és a hatodik a legfelső emeleten, ha lan írni akart. Innen csodálatos kilátás nyílt az öbölre, és hangszigetelték is lan kedvéért. Antonia még egy krimijét sem olvasta, de már hallott róla.

Lea elárulta, hogy most is odafönt dolgozik, de megígérte, hogy vacsorára befejezi, a jövő héten pedig szünetet tart. Kedvesen rámosolygott Antóniára, és elmondta, hogy nyugodtan vegyenek ki bármit a hűtőszekrényből, és egyenek, de Ç ők a hatórás út alatt bőven kaptak enni a repülőgépen.

- Hol vannak a fiúk? - kérdezte Jake izgatottan.

- Seth fociedzésen, Jamie meg egy barátjához ment. Ötre itthon lesznek, úgyhogy addig békénk lesz. Eloise és John csak karácsony estére érkeznek meg. Eloise addig szolgálatban lesz. - Mindez teljesen civilizáltnak, otthonosnak és kellemesnek hatott Antonia számára. Pár perccel ezután Jake felvitte a szobájába, ahol a szokottnál nagyobb rend és tisztaság volt, de akármerre nézett, Antonia trófeákat látott, és többnyire helybeli csapatok tagjainak dedikált fotóit. Jake és az ő szobája között volt a fürdőszoba. Jake végigvezette az emeleten, és a szülei hálósobájából megmutatta az öbölre nyíló kilátást. Csupa

melegséget árasztó, hangulatos szobát és hívogató közös tereket látott. A ház élettel telinek és jól kihasználnak tűnt.

Antonia beakasztotta a ruháit a számára ott hagyott vállfákra. Aztán megnézte Jake szobáját, ami csak egy kicsit volt felnőttesebb és kevésbé zsúfolt, mint Sethé. A nővérének is megvolt még a szobája, csupa virágmintás bútorszöveggel és hozzá illő púderrózsaszín tapétával. Antonia megfigyelte, hogy semmiféle irodai felszerelés nincs benne, pedig Eloise már évekkal korábban elköltözött otthonról, hogy egyetemre járjon. Itt mindenkinek megvolt a saját helye, a szoba, amelyikben felnőtt. Ezt a házat gyerekeknek és mindazoknak rendezték be, akik itt éltek, bármilyen ritkán jártak is haza. Antonia azonnal konstataálta a különbséget a saját otthonához képest.

Végigsétáltak a Sacramento Streeten, és megcsodálták a karácsonyra feldíszített üzleteket. Nagy méretű, kényelmes házakkal beépített környék volt. Az utcával szemközti parkban gyerekek játszottak. Nagyszerű lehetett gyerekként itt felnőni, nem úgy, mint New York gyors tempót diktáló, zajos városi környezetében. Itt nem volt forgalom. Az irodák és az üzleti negyed a belvárosban voltak. Nem épültek felhőkarcolók, látni lehetett az eget. Almos kisvárosnak tűnt.

Visszamentek a házba, ahol percekkel ezután kivágódott az ajtó, puffant a ledobott felszerelés, repültek a stoplis cipők - a két fiú egyszerre ért haza. A magasra nőtt Seth örökölte anyja vörös haját, míg Jamie még kisiúnak látszott. Épp csak odaköszönt Antóniának, és már ment is a konyhába, ahonnan megérezte a sütemény illatát.

- Szia, Jake - kiáltott oda futtában, míg Seth láthatóan örült, hogy látja Jake-et, és Antóniának is küldött egy szégyenlős mosolyt. Mindketten helyes fiúknak látszottak, és Antonia azt is

megállapította, hogy hasonlítanak a bátyjukra. Követte mindnyájukat a konyhába, ahol leült melléjük a kerek asztalhoz. De ekkor bejött Lea, és szólt, hogy vigyék el a cuccaikat az előtérből, mielőtt valaki elesik bennük.

Jó néhány sütemény után felmentek a szobájukba, ahol rögtön bömböltetni kezdtek valami zenét, míg anyjuk ismét rájuk nem szólt, hogy keressenek valami civilizáltabb szórakozást. Lea ezután bement a saját szobájukba, hogy megnézze az üzeneteit, és visszahívja azokat, akik időközben keresték. Újévig szabadságot vett ki, hogy együtt lehessen a családjával. Antóniának elég volt csak látnia őket, hogy irigyelje Jake-től azt a családi légkört, amiben nevelkedett. Arra gondolt, vajon tudja-e Jake, hogy milyen szerencsés fickó.

Amikor Ian befejezte az aznapi írást és lejött, rögtön megkereste Jake-et egy erős ölelésre, Antóniát pedig kedvesen üdvözölte. Este mind együtt vacsoráztak a tágas, vidékies konyhában. A kínai étteremből hozatták a vacsorát, s mialatt ettek, élénk beszélgetés zajlott az asztal körül, és vicces történetekkel szórakoztatták Antóniát. Nagyon tetszett neki Jake két öccse, Ian pedig a borzas hajával és a szakállával úgy nézett ki, mint egy nagyra nőtt, kedélyes mackó. Vacsora után mindenki visszavonult a szobájába, tévét nézett, vagy azt csinált, amihez kedve volt. Jake ájtott, hogy megnézze, mi van Antóniával.

- Jól vagy?

- Boldogabb nem is lehetnék! Egyáltalán nem örültek, egyszerűen fantasztikusak! - Egy ház, ahol minden teret betöltött, és a tetőgerendákról verődött vissza a szeretet!

- A kedvedért most mintaszerűen viselkedtek. Várj, amíg a fiúk összeverekednek, és egymáshoz vagdosnak mindenfélét, aztán karácsony este megérkezik apám két kis szörnyetege. Anya

azt mondja, hogy hiperaktívak, de Genevieve szerint teljesen normálisak.

Szenteste délelőttjén befutott Eloise és John. Ebéd után sétálni mentek az Ocean Beachre. A parttól kicsit beljebb kezdett leereszkedni a köd, és a távolból hallani lehetett a ködkürtök hangját. Igazán festői kis város volt, Antonia valósággal beleszeretett San Franciscóba. Eloise és ő hosszan beszélgettek a kedvenc filmjeikről, eközben Lea előrement a gyerekekkel. Engedte, hogy Jake vezesse a Suburbanjukat, amelybe mind a hatan befértek: Lea négy gyereke, valamint Antonia és John. Jókedvűen és a szélből kipirosodott arccal értek haza a strandról. Olyan volt ez a hely, mintha összegyúrtak volna egy várost a vidékkel és a tengerparttal.

A délután vége felé mindenki visszavonult a szobájába, hogy felöltözzék a vacsorához, amihez az ünnepre való tekintettel az ebédlőben terítették meg. Erre az alkalomra szakácsot fogadtak, aki a hagyományos karácsonyi töltött pulykát készítette el a szokásos köretekkel. Miközben sült, már érezni lehetett a fenséges illatát. Antonia egy rövid fekete bársonyruhát és tűsarkú cipőt vett ki a szekrényből. Megfürdött, megcsinálta a haját, és már a fekete bársonyruhában, a hátán francia fonatban lelógatott hajjal, fülében egy-egy kis gyönggyel kopogott be Jake-hez, aki sötétszürke öltönyben, fehér ingben, nyakkendőben nyitott ajtót.

- Húha! De jól nézel ki! - kiáltotta Antonia, és Jake is megcsodálta őt.

- Te meg egyenesen gyönyörű vagy! Kitettél magadért - nevetett, és közben megint arra gondolt, hogy érthetetlen, miért nem volt eddig Antóniának barátja - figyelmen kívül hagyva, hogy ő talán nem is akart senkivel sem járni. Nagyon szép lány

volt, de kettőjük kapcsolata addigra már egészen más irányt vett, és mindketten élvezték a barátságukat.

Jake szobája előtt állva beszélgettek, amikor odalent becsapódott az ajtó, és akkora kiáltozás, nevetés és láрма keletkezett, mintha egy hadsereg érkezett volna.

- Megjött apám - vigyorodott el Jake. - Meg a két kis ördögfióka.

Lementek a lépcsőn, amelynek aljában Bob és Genevieve már Leával beszélgettek, miközben az ikrek körülöttük futkároztak, kis híján feldöntve a bútorokat és leverve a tárgyakat, míg Lea rájuk nem szólt, hogy lassítsanak. Antonia nevetve nézte őket pontosan olyanok voltak az egyforma kék kordbársony öltönyükben, kis piros csokornyakkendőjükkel, a mellettük álló Barbie baba-szerű nővel, amilyennek Jake leírta őket. A nőn ezüsttel szegett fehér szaténkosztüm és túsarkú ezüstcipő volt. A vonásai tökéletesnek, de valahogy művinek tűntek, és amikor Antóniára mosolygott, csak a szája mozdult meg az arcában, az is hatalmasra fel- puffadt, és valahogy ettől folyamatosan duzzogni látszott. Tökéletes alakja és a karcsúságához képest meglepően nagy melle volt.

Antonia emlékezett rá, hogyan festette le őt Jake, de amikor beszélt vele, őt is megérintette Genevieve vonzereje. Hihetetlenül kedves nő volt, meleg barátsággal beszélgetett Antóniával, miközben az ikrek vadul rohangáltak körülöttük.

Jake apja teljesen odáig volt Genevieve-ért, és miközben Leával csevegett, üdvözlésképpen megölelte Antóniát. Úgy tűnt, az exek meg az új házastársak között nem volt semmiféle ellenségeskedés, mindnyájan a legjobb barátok maradtak. Egyetlen boldog, nagy családként vonultak be nem sokkal később az ebédlőbe. Lea kirakta a helyjelző kártyákat, a felnőttekét az

asztal egyik felére, a gyerekeket a másikra. Bob és Lea nagyobb gyerekei, Eloise barátja és Antonia a két házaspár és a fiatalabb gyerekek között ültek.

Az asztalnál nagy nevetésekkel tarkított élénk társalgás folyt. Az étel mindenkinek nagyon ízlett, és nagy ováció fogadta a konyakkal leöntött lángoló karácsonyi pudingot. Antonia véleménye szerint tökéletes ünnepi vacsora volt egy tökéletes családban, ahol a régi és új házastársak és a gyerekeik alkotta több nemzedék közösen élvezte az ünnepet és az együttlétet. Vacsora után a nappaliban játszottak kitalálós társasjátékot, ami szintén szórakoztató volt.

Lara felhívta Antóniát Aspenből, hogy boldog karácsonyt kívánjon, és hogy megtudja, jól van-e. Antonia kiment a konyhába, hogy nyugodtan tudjanak beszélni.

- Nagyszerűen érzem magamat - felelte, kifelé menet Jake-re pillantva. A fiú boldog volt, látva, mennyire élvezi Antonia az estét. Láthatóan mindenkivel megtalálta a hangot, a család megkedvelte őt, lévén az ideális vendég, aki benne van mindenben. Még az ikrekkel is játszott, míg azok el nem aludtak a kanapén, miközben a többiek társasoztak. Végül Jake és Seth vitte ki őket a kocsizhoz, mialatt Antonia befejezte a Larával való beszélgetést. Az est végén együtt mentek fel Jake-kel az emeletre, ahol Seth szobája előtt Jake az arcára nyomott puszival kívánt jó éjszakát Antóniának.

Azzal, hogy ott van, neki is jobb lett a karácsonya.

Másnap reggel Jake ébresztette fel Antóniát, útban a lépcső felé, még pizsamában, hogy a fa körül összegyűlve a családdal együtt bontsák ki az ajándékokat. Kicsivel később Antonia is csatlakozott hozzájuk, és meglepődve látta, hogy ő is kapott két ajándékot. Az egyik egy pulóver volt, amit Lea vett neki, a másik

egy könyv Jake-től, híres forgatókönyvírókról. Antóniát mindkét ajándéka boldoggá tette.

A konyhában reggeliztek, mielőtt megjöttek volna a konyhások, akik az aznapi ebédet készítik el számukra. Karácsony első napján a család mindig helyben fogott rákot evett, és az ebéd már kevésbé volt ünnepélyes, mint az előző napi vacsora, de éppoly élénk és kedélyes. Bob, Genevieve és az ikrek délben kapták meg az ajándékaikat, amikor megérkeztek. Karácsony első napján farmert és pulóvert viseltek, és mindenki jókedvű volt. Antonia elmondta Jake-nek, hogy ez élete legjobb karácsonya.

Mielőtt leültek volna ebédelni, felhívta apját és Larát Aspenben. Lara megkönnyebbült, hallva, hogy ma is ünnepi hangulatban van, és hogy jól érzi magát Jake családjánál. Ők is élvezték Aspent.

Mire elbúcsúztak San Franciscótól, hogy visszarepüljenek New Yorkba, Antonia találkozott Jake legtöbb régi barátjával, volt néhány komoly beszélgetése Leával és Iannal, megismerte Sethet és Jamie-t, és még az is megfordult a fejében, hogy az ikrek nem is olyan rosszak, mint Jake állította. Megkedvelte Jake apját, Genevieve-et azonban nehéz volt megismerni. Átszabott arca elvonta az ember figyelmét, így csak felületes beszélgetést lehetett folytatni vele, de ő sem volt rossz ember, és Antonia abban is egyetértett Jake-kel, hogy az apja csakugyan boldog mellette. Említették, hogy szeretnének még egy gyereket, ugyanazzal a bonyolult módszerrel, mint korábban. Jake ezt hallva csak annyit jegyzett meg, hogy reméli, legközelebb nem ikreik lesznek. Az egész család szomorú volt attól, hogy elmennek, és nekik sem volt kedvük visszamenni New Yorkba.

A visszautat jórészt átaludták, és a repülőtérrel taxival mentek a kollégiumba.

- Nem tudom eléggé megköszönni, hogy elvittél magaddal. Életem legjobb karácsonya volt, és nagyon megszerettem a családot. A legkedvesebb emberek, akikkel valaha találkoztam - mondta Antonia már a szobája ajtajában, mielőtt Jake elindult volna a lépcső felé, hogy felmenjen a saját szobájába. Ő is élvezte ezt a karácsonyt a régi és új barátaival, a bonyolult összetételű családjával, amely így, Antonia szemén keresztül nézve kevésbé tűnt örültnek. El sem tudta képzelni, hogy a családja őt itthagya, nélküle menjen Aspenbe. Örült, hogy Antonia vele tartalmasabb lett a barátságuk attól, hogy megosztotta vele az ünnepet. És lett egy közös emlékü.

Másnap újra kezdődtek az óráik, és az új félév az új tantárgyakkal több tanulnivalót is jelentett. Jake-re várt egy újabb meghallgatás a Tischben. Az első egyetemi évük felénél jártak, és eddig minden remekül ment.

Januárban Antonia elment a munkaközvetítő irodába, hogy a nyárra találjon valami munkát. Pár hét elteltével telefonáltak, hogy jöjjön be az irodába, felkerült valami a listára, ami érdekelheti őt. Egy nagy Los Angeles-i filmstúdió keresett egy, a New York-i Egyetemen tanuló gyakornokot nyárra, afféle mindenesnek, egy ott forgatandó filmhez, vagy, ha a forgatás helyszínén épp nem lenne rá szükség, akkor az irodába.

A munka tíz hétig tartana, ami tökéletesen megfelelt Antonia időbeosztásának. Szállásról neki kellett gondoskodnia, és fizetést nem adtak, amit sok diák nem engedhetett meg magának. De Antóniát az apja bőven ellátta zsebpénzzel, abból vígan elit lenne L.A.-ben. Június 15-ével kezdődne a munka. Pontosan ezt akarta, ez a munka volt az álma. Két másik jelentkező is volt rá, de az

irodában úgy gondolták, hogy a másik kettőnek gondja lesz abból, hogy nem kapnak fizetést, sőt szállásról sem tudnak gondoskodni számukra.

Másnap telefonáltak, hogy övé az állás, ha akarja. Antonia nem győzte megköszönni, és úgy érezte, megnyerte a lottófőnyereményt.

- Hollywood, jövök! - kiáltotta, miután letette a telefont. Ünnepelni akart, ezért rögtön felhívta Jake-et. Ő úgy tervezte, hogy a nyárra visszamegy San Franciscóba, és ott keres valami munkát. Antonia hívása üzenetrögzítőre ment, ami azt jelentette, hogy Jake-nek épp órája van. Hagyott neki egy ujjongó üzenetet a munkáról.

Elhatározta, hogy Los Angelesben megpróbálja megkeresni az anyját. Fogalma sem volt, sikerül-e megtalálnia, de meg kell próbálnia. Csak egyszer akart találkozni vele, csak hogy lássa, milyen. Már csaknem tizenkét éve nem látta, ma már idegenek lennének egymás számára. De anyja volt a hiányzó darabja annak a puzzle-nak, amivé az élete vált.

Bizonyos kérdésekre ma is választ várt. Úgy döntött, nem árulja el apjának, ha sikerülne találkoznia vele. Önmagáért kell ezt megtennie. Tizenkét éve vágyik rá, hogy megtudja, miért ment el, és miért nem kereste meg őt soha. Apja sohasem mondta el neki, és anyja pusztá említése máig dührohamot váltott ki belőle.

Hetedik fejezet

Antonia egy hetet töltött apjával és Larával, mielőtt júniusban elrepült volna Los Angelesbe. Előtte haza kellett vinnie a kollégiumból minden holmiját a nyárra. A szobáikat a nyári programokra érkező diákoknak adták ki, és ősszel új szobát jelölnek ki számukra.

A kollégiumból hazahozott holmikat halomba rakta a szobájában, amely az apja irodai felszerelésével együtt már csakugyan olyan volt, mint egy raktár. Az ágyához is alig tudott eljutni, és mivel be kellett pakolnia a bőröndjeit, amelyekkel L.A.-be akart menni, ettől még nagyobb lett a rendetlenség a szobában. De még látni akarta Larát és az apját, mielőtt elmegy, és majd csak augusztus végén találkozik velük ismét. A tizenkilencedik születésnapját Los Angelesben ünnepli, de ez nem nagy újdonság, mivel héttől tizenöt éves koráig egyébként is mindig a maine-i táborban volt ezen az augusztusi napon.

Apja és Lara görögországi nyaralást terveztek, és idén nem vették ki a Water Mill-i házat. Izgatottan készültek az útra, míg Antonia a L.A.-beli gyakorlatát várta felfokozott izgalommal. Apja bőven megtoldotta a zsebpénzét, hogy egy jobb környéken vehessen ki valami rendes szállást. Autót is akart bérelni, mivel a városban állítólag elég rossz a tömegközlekedés.

Lara szomorkodott, amiért egész nyáron nem látják egymást, de tudta, hogy Antóniának ez nagy kaland lesz. Apja azt tanácsolta, hogy mérje fel alaposan a terepet, mert ha továbbra is ragaszkodik a tervéhez, miszerint egyetem után forgatókönyvírással akar foglalkozni, előbb-utóbb nagy

valószínűséggel élni is L.A.-ben fog. Úgy tűnt, az a legkevésbé sem zavarja, hogy a lánya esetleg háromezer mérföldre költözik tőlük. Apja a jelek szerint nem tudta áthidalni a köztük keletkezett mély szakadékot. Antóniában, ahogy idősebb lett, egyre inkább tudatosodott, hogy az érzelmi úr és az iránta való apai érzések teljes hiánya akadályozta ebben.

Eddig mindig önmagát okolta ezért, de már hajlott rá, hogy talán apjából hiányzik valami. Vagy így szokta meg. Olyan régóta került a lányával kialakítandó erős érzelmi kötődést, hogy többé már egyáltalán nem tudott kapcsolatot teremteni vele. Vasárnap este, mielőtt aludni ment volna, elköszönt tőlük, és hétfőn kora reggel lépett ki a lakás ajtaján. Taxival ment a repülőtérre, a csomagtartóban két bőrönddel, amelyekbe munkához is alkalmas nyári ruhákat pakolt. A stúdióhoz közeli kis szállodában foglalt szállást, ahogy javasolták, és egy hetet adott magának, hogy találjon egy bútorozott kis lakást vagy szobát valahol. Nagyon felnőttnek érezte magát, miután egy állás miatt átrepült az országon, és önállóan keres magának lakást. Ilyet eddig még nem csinált.

Nem ismert senkit Los Angelesben, kivéve anyját, feltéve, hogy sikerül megtalálnia. Tűt a szénakazalban, ahogy mondani szokták. Azt tervezte, hogy színészek ügynökségein fog érdeklődni utána, és telefonkönyvekben keresi majd név szerint. Bármi előfordulhat. Csak azt tudta, hogy anyja most negyvennégy éves. Keresni fogja a lánykori nevén, Basquet-ként, és a férjezett nevén is, bár j gyanította, hogy nem használja az apja nevét, miután már tizenkét éve elhagyta őt, és apjának sem lehetnek szép emlékei róla.

A Los Angelesig tartó repülőút eseménytelen volt, és Antonia helyi idő szerint délben érkezett meg az ütött-kopott kis

szállodába. A szobája nem sokkal volt nagyobb, mint az ágy, de olcsónak számított ebben a biztonságos negyedben, és a szállodának medencéje is volt.

Mihelyt lerakta a csomagjait, egy közeli kávézóban megebédelt, közben átböngészte az újság ingatlanhirdetéseit, és bekarikázott közülük négyet- ötöt. A szállodai szobájából felhívta a hirdetőket, s mint kiderült, két lakást már kiadtak. Utána elment a bérelt autójáért. Az életkora miatt emelt összegű biztosítást kellett kötnie, de úgy hajlandók voltak kocsit adni neki. Az apjától kapott egy hitelkártyát a nagyobb költségei fedezésére.

Egy jelentéktelen külsejű kis Fordot bérelt, mondván, hogy ezzel ugyanúgy eljut mindenhova, ahova kell. Megkapta a város és környéke térképét, és elindult, hogy megnézzé a maradék két lakást. Mindkettő lepusztult épületben volt, és maguk a lakások is rémesen néztek ki. Visszament a szállodába, és úszott egyet a medencében. Más vendégeket nem látott, ezért feltételezte, hogy mindenki dolgozik, netán elmentek valahová. Telefonált két ingatlanosnak, de ők sem tudtak ajánlani semmit. Antonia azonban nem aggódott, bízott benne, hogy előbb-utóbb talál valamit. És pénteken talált is.

Nyugat-Hollywoodban, egy spanyol stílusú épületek között meghúzódó házban, megfizethető áron adtak ki bútorozott garzonlakásokat. Közülük egy kicsi, modern felszereltségű és tiszta, az ő anyagi viszonyainak megfelelő, első emeleti lakás tűnt a leginkább vonzónak, az ablaka a szomszéd kertjére, és azon túl egy nagy pálmafára nézett. Nem volt különösebben szép lakás, de megtalált benne mindent, amire szüksége lehetett, és tökéletesen megfelelt arra a két és fél hónapra, amit itt szándékozott tölteni.

- Isten hozott itthon - mondta magának, és a bőröndjeit letéve indult, hogy megnézzze a konyhát. Egy kis hűtőszekrény, dupla főzőlap és egy kenyérpirító tartozott a felszereléséhez, de másra nem is volt szüksége. A közelben látott egy kifőzdét, és feljebb az utcában egy mexikói éttermet, sejtette, hogy többnyire ezeket fogja látogatni. A lakáshoz ágynemű is járt, a mosnivalót meg az utcában lévő önkiszolgáló mosodába hordhatja.

Beakasztotta a ruháit a szekrénybe. Egy öreg, zajos légkondi hűvösen tartotta a szobát, medence viszont nem tartozott a házhoz, amit sajnált, de az már olyan luxus lett volna, amit úgysem engedhetett meg magának.

Tudta, hogy Jake már visszament San Franciscóba, és kíváncsi volt, talált-e valami munkát. Elmondása szerint nem ragaszkodott olyanhoz, aminek bármi köze lenne a színészethez, csak amivel pénzt lehet keresni az őszi egyetemkezdéshez. Szinte bármit hajlandó volt elvállalni.

Antonia a hétvégét arra szánta, hogy autóval felfedezze magának L.A.-t. Megkereste a stúdiót is, hogy tudja, hová kell mennie hétfőn, és ne késsen el. Látta, hogy van egy óriási parkoló az alkalmazottak számára, ahol leteheti majd a Fordot.

Vasárnap végül elérte Jake-et, és beszámolt neki mindenről. Jake elmondta, hogy már talált állást, kisegítő pincérként fog dolgozni a Nob Hillen lévő § Fairmont Hotelben. Ez elég könnyű munkának tűnt Antonia szemében. Augusztusban aztán három hetet a szülei Lake Tahoe-i házában akart tölteni, mielőtt visszamenne New Yorkba.

- Lehet, hogy még Tahoe előtt meglátogatlak L.A.-ben - Ígérte Jake, amikor elköszöntek egymástól. Antonia örült volna, ha a fiú időt tudna szakítani erre, és mesélhetne neki a gyakornoki munkájáról.

Másnap reggel, miután letette a kocsit a parkolóban, kilenc órakor egyenesen a stúdió központi irodájába ment, hogy jelentkezzék annál, akinek a nevét megadták neki. Az illető komoly kinézetű nő volt egy megdöbbenő rózsaszín selyemblúzban, fehér nadrágban, csinos francia csavart kontyba fésült hajjal. Antonia fekete pamutruhát és lapos sarkú cipőt vett fel, arra az esetre, ha sokat kellene aznap futkosnia. Lófarokba fogott hajával, leheletnyi sminkjével rátermett, ügyes és nagyon fiatal lánynak látszott.

Az első feladata az volt, hogy vigyen el egy barna borítékot a rendezőasszisztens helyettesének a forgatás helyszínére. A nő gyorsan papírra vetett egy hevenyészett térképet. Antonia elindult a stúdiók útvesztőjében, hogy megkeresse azt a helyszínt, ahová mennie kell. Tizenöt percbe telt, mire megtalálta, és a nap már ekkor forrón sütött. A helyszínre érve egy biztonsági őr feltartóztatta. Antonia elmondta, hogy mi a feladata, és hogy kitől kapta a borítékot, mire az őr átengedte, a lelkére kötve, hogy legyen nagyon csendben, amikor belép a díszletbe, mert a kamerák bármelyik percben bekapcsolhatnak.

Mint kiderült, a kamerák már működtek, egy fél órát kellett várnia, mire beengedték a díszletbe, hogy megkeresse a rendezőasszisztens helyettesét. Egy széken elterpeszkedve tanulmányozta az aznapi forgatási ütemtervet, amikor Antonia rátalált. A borítékot felnyitva látta, hogy a forgatókönyv aznapra szóló változtatásai vannak benne, amit továbbítani kell minden színésznek és a főrendezőnek. Korábban látta a filmben szereplő színészek listáját, és kíváncsi volt, kiszúrja-e valamelyik sztárt. Arra tippelt, hogy az öltözőikben lehetnek.

A rendezőasszisztens helyettese egy másik asszisztenshez küldte a változtatásokkal. A lány kedvesen megköszönte neki, és

megkérdezte, új-e. Az előbbi férfi jóformán rá sem nézett.

- Nyári gyakorlaton vagyok - felelte Antonia halkan. - Ez az első napom. - Ijedt is volt, meg izgatott is, hogy itt lehet. És nem akart már az első napon hibát véteni.

- Én is így kezdtem - mosolygott rá a lány. - Sok szerencsét! - Antonia megköszönte, és visszaindult az irodába. Kétszer eltévedt, emiatt vissza kellett mennie, de egy órával azután, hogy útnak indult, & visszaért az irodába.

- Küldetés teljesítve - jelentette a rózsaszín blúzos nőnek. Ő ezek után hasonló feladattal elküldte egy újabb helyszínre, ahol egy másik filmet forgattak.

Ebédidőig négyszer küldték el a tikkasztó hőségben. Mire a negyedik útja után visszaért az irodába, úgy érezte, kiment belőle minden erő - de

ott legalább hűvös volt.

Ezután egy lelakatolt, nehéz fémdobozt kellett elvinnie. Az egyik filmrendező pénze volt benne.

A nő, akihez be volt osztva, elmondta, hogy miután ezt a feladatot teljesítette, elmehet a kantinba, ahol kap ebédet, és majd egy óra múlva jöjjön vissza. Az evésre tehát nem sok ideje maradt, mivel a kantinba még el is kellett jutnia. A stúdió akkorának látszott, mint egy kisebb város. Amikor a felforrósodott járdán gyalogolva kereste a megadott címet, végül meg is találta ott, ahol lennie kellett. Miután átvették tőle a fémdobozt, indulhatott a kantinba. Útközben látta az oda vezető jelzéseket.

Egy hatalmas sátor volt konyhával, hosszú asztalokkal, rajta tányérokon ételekkel, hűtődobozokban salátákkal és tejtermékekkel, és egy másikban italokkal. Legalább tucatnyian készítették össze az ételeket. Antonia elvett egy salátát és egy

palack vizet, és leült az egyik asztalhoz. Pár perccel később egy csinos szőke fiú ült le vele szemben egy hamburgerrel és egy kólával a tálcáján. Antonia arra gondolt, talán az egyik színész. Elég jól nézett ki, hogy az lehessen. Mindenfelé vonzó külsejű embereket látott itt, de nem lehetett tudni, mi a munkájuk.

- Nem bánod, ha ide ülök? - kérdezte a fiú, miután már leült, és rámosolygott Antóniára, aki megrázta a fejét, és tovább ette a salátáját. A fiún csíkos póló, farmer és szandál volt, úgy nézett ki, mintha a tengerparti strandra készülne. Rendkívül magabiztosnak látszott. Az asztalra dobott egy szövegkönyvet, és enni kezdte a hamburgerét. Antonia nagyjából vele egyidősnek nézte. Érezte, hogy a fiú figyel, s végül összeszedte a bátorságát, és megkérdezte:

- Színész vagy?

- Igen, de nem itt. Drámatagozatos vagyok a Northwesternen. Ez a nyári gyakorlatom. És te?

- Én is nyári gyakorlaton vagyok. A NYU-ról. - Egymásra mosolyogtak mókás volt, hogy az első napjukon épp ugyanahhoz az asztalhoz ültek le.

- Fantasztikus hely, ugye? Remélem, egyszer sikerül itt filmet forgatnom - mondta a fiú.

- Én is. Én forgatókönyvírónak készülök - felelte Antonia szégyenlősen. A fiút meglepte, hogy nem színésznő. Elég csinos volt hozzá.

Évés közben kicsit még csevegtek, de meglehetősen gyorsan végeztek az evéssel.

- Vissza kell mennem dolgozni - mondta Antonia. - A központi irodába.

- Nekem is - felelte a fiú lazán. - Mehetünk együtt. - Antonia igyekezett hozzá igazítani a lépteit, és közben érezte, hogy a

forróságban kezd nyirkossá válni a ruha a hátán. - Egyébként Jeff Blake vagyok. - Antonia is bemutatkozott. Öt perc múlva megérkeztek a fő irodaépületbe. Antonia kezdte kiismerni itt magát. Jeffnek egy másik embernél kellett jelentkeznie, aki el is küldte rögtön b valami megbízással, míg Antonia még várt a következő feladatára. Egyvalakit legalább ismert már itt. A Northwesternról jött fiú tagadhatatlanul jóképű volt, és kellemesen el lehetett vele beszélgetni. Mindkettőjüket lenyűgözte a hely.

Most arra a helyre ment, ahová először vitte azt a borítékot, de ott azt a felvilágosítást kapta, hogy a rendezők a forgatókönyvírókkal tanácskoznak, a szereplők pedig visszavonultak a lakókocsikba ebédelni. Nem tehetett mást, mint várta, hogy előkerüljenek. Egy óra türelmes várakozás után visszajöttek a rendezők, hogy tovább folytassák a tanácskozást, majd fél óra múlva a szereplők is előkerültek.

- Elfogyott a vizünk - közölte az egyik rendező. - Valamelyik mindenek menjen el, és hozzon még. Pokoli meleg van ma. - Intett Antóniának, és elmagyarázta neki, hol találja az óriás hűtőszekrényeket, amikben a palackozott vizeket tárolják. Rámutatott egy hűtőtáskára, hogy abban hozza a vizet, és Antonia már indult is. Szinte támo lygott, mire a palackokkal megrakott hűtőtáskával visszaért.

- Nehéz neked ez a súly - jegyezte meg a főrendező egyúttérzőn. Ő volt az egyetlen a stábban, aki szó lt hozzá, és észrevette őt. Hálá san rámosolygott, amikor Antonia letette mellé a hűtőtáskát, majd osztogatni kezdte a vizet a többieknek, amíg a táska ki nem ürült. - Nagyon nem szívesen kérlek meg, de még több víz kell. Elküldöm veled az egyik fiút. - Odaintette az egyik világítástechnikust, aki épp nem csinált semmit, és meghagyta,

hogyan segítsen Antóniának újabb vizeket hozni. Kétszer fordultak együtt.

- Nyári minden es vagy? - kérdezte a technikus. Egy mérőföldről kiszúrta. Antonia bólintott. - Holnap gyere sortban, és ne vegyél fel feketét, ha egész nap a napon kell lenned. - Óriási napernyőket szereltek fel a forgatás helyszínén, de csak a stáb, a színészek és a rendezők számára.

- Azt hittem, az irodában fogok dolgozni - magyarázta Antonia, mire a fiú rámosolygott.

- Ide-oda fognak küldözgeti egész nap. Ezt csinálják itt a lóti-futik.

Már Antonia is rájött, hogy kifutólányként dolgoztatják, de így is izgalommal töltötte el a munka, és az, hogy ilyen közel lehet egy játékfilmet forgató híres színészekhez és rendezőkhöz. Kivételes lehetőség volt ez számára, hogy lássa, hogyan működik az egész.

- A mindenek rendszerint felfedezésre váró színészek és színésznők. Te is színésznő vagy?

Antonia megrázta a fejét.

- Én forgatókönyvíró szeretnék lenni - felelte.

- Ha akarod, hozhatok neked egy forgatókönyvet.

- Szabad?

- Nem, de nem nagy ügy. Ha látok egyet gazdátlanul heverni valahol, elhozom neked.

Antonia nem akarta megszegni a szabályokat, és már az első napon kirúgatni magát. Ekkor másodszor is letették a hűtőtáskányi vizet, és miután Antonia megköszönte, hogy cipelte helyette, a fiú visszament folytatni a munkát a világítósokkal.

A főrendező egy óra múlva visszaküldte az irodába. Antonia addigra úgy érezte, hogy mindjárt elolvad.

- Mondd meg nekik, hogy holnapra a kék szkript változatot kérjük - mondta a főrendező, és a kezébe nyomott egy jegyzetekkel ellátott forgatókönyvet. Ebben az írók változtatásai szerepeltek valamelyik színész kérésére, ha az illetőnek nem tetszett egy sor vagy egy szó.

A hőségtől kissé szédelegve érkezett vissza az irodába, ahol átadta a forgatókönyvet és a főrendező üzenetét. Akkor némi adminisztráció után a nap végén befűzhette az új kék lapokat a forgatókönyv friss példányaiba, hogy reggel készen álljanak a forgatásra. Hat órákor végre hazamehetett.

Elballagott a kocsijához, beült, hazavezetett, aztán lefeküdt a légkondicionált szobában, és arra gondolt, hogy ha naponta tucatszor kell ide-oda szaladgálnia a díszlet és az iroda között, akkor ez nagyon hosszú nyár lesz. Kimerítő volt a gyakornoksága első napja, de eltökélte, hogy megteszi, amire kéri, és igyekszik jól végezni a munkáját.

Lezuhanyozott, és végigfeküdt az ágyon meg ahhoz is fáradt volt, hogy egyen valamit, de egyébként sem volt semmi a hűtőszekrényben. Csak egy nagy üveg vízre vágyott, és arra, hogy átaludja az éjszakát. Fél órába sem telt, és megszűnt számára a világ.

Antonia és Jeff Blake a következő napokban többször is összefutottak. A fiú minden alkalommal barátságosan üdvözölte. A munkájuk hasonlóan jellegtelen volt, a stúdiók és a központi iroda vagy különböző stábtagok között kellett futkosniuk hol ezzel, hol azzal. Jeffre, aki jól megtermett volt, a súlyosabb tárgyak cipelését bízták, ám bár az Antóniára bízott lelakatolt fémkazetták sem voltak pehelykönnyűek.

A munkájukban nem volt semmi nagyszerűség, semmi többet nem tudtak meg általa a filmes üzletről, mintha leszedő

pincérként vagy parkolósegédként dolgoztak volna egy mesterszakácsáról híres étteremben. Néha egy pillanatra sikerült meglátniuk egy-egy sztárt fürdőköpenyben, amint épp a fodrász vagy a sminkes dolgozott rajta. De már az, hogy ott lehettek, és belélegezhették a stúdiók levegőjét, izgalmassá tette a munkájukat.

Antóniának ugyan párszor megfordult a fejében, nem tette volna-e okosabban, ha Jake-hez hasonlóan valami rendesen fizető fizikai munkát vállal. Rosszul érezte magát attól, hogy minden fillérért az apjához kell fordulnia. De most ez a munkája, és feltett szándéka volt, hogy a lehető legjobbat hozza ki belőle.

Minden szabad idejét arra használta, hogy színész-ügynökségeknek telefonáljon, és megkérdezze, képviselnek-e bizonyos Fabienne Adamst vagy Basquet-t, de mindig nemleges választ kapott.

A negyvenes éveiben járva már biztosan nem dolgozott modellként. Elment a könyvtárba is, hogy megnézzze az összes megye telefonkönyvében, ami csak az eszébe jutott, de nem talált semmit.

A gépjármű-nyilvántartás is nyomravezető lehetett, feltéve, hogy anyja a környéken élt, de Antonia ehhez nem fért hozzá, ahogy a rendőrségi nyilvántartásokhoz sem. Megnézte a megyei nyilvános halotti anyakönyveket is, de az övét nem látta köztük.

Az is eszébe jutott, hátha anyja dolgai Los Angelesben nem úgy alakultak, ahogy elképzelte, és visszament Franciaországba. De hogy ott hol keresné, arról fogalma sem volt. Arra gondolt, hogy egyszer, ha majd megengedheti magának, egy detektívügynökséghez fordul, hogy próbálják felkutatni anyját. Egyelőre azonban hűlt helyét találta. Kénytelen volt tudomásul venni, hogy ha anyja kapcsolatba akart volna lépni vele, már

megtetten volna, de eddig semmi jelét nem adta ennek, még egy képeslapot, egy születésnap üdvözlését vagy egy pár soros üzenetet sem küldött neki. Pedig Antonia nem ment el sehova. Elköltöztek ugyan, miután anyja elment, de könnyen megtalálhatta volna őket, hiszen a telefonjuk regisztrálva volt, és továbbra is New Yorkban éltek. Bármilyen volt is az oka, Fabienne nem akart kapcsolatba lépni sem a lányával, sem a volt férjével.

Antonia és a Northwesternről jött Jeff a nap folyamán többször is találkoztak. A fiú mindig beszédes és barátságos volt, míg Antóniát elkeserítette, hogy hiába próbálja felkutatni anyját, sehogyan sem sikerül. Épp azelőtt hívta fel az utolsó színészügynökséget, mielőtt az ebédnél összefutottak Jeff- fel. Antonia eleve tudta, hogy nincs semmi esélye megtalálni Fabienne-t, mégis reménykedett, hogy szerencséje lesz.

- Úgy nézel ki, mint aki elvesztette a legjobb barátját - mondta a fiú, miközben letette a tálcáját Antonia asztalára, és leült mellé anélkül, hogy engedélyt kért volna rá.

Ő néha kicsit túl közvetlennek találta Jeffet, de egy csónakban eveztek mindketten, és időnként kölcsönösen vigasztalták egymást, ha olyan volt a munka, vagy szenvedtek az időjárás miatt. Egyes napokon olyan sűrű volt a szmog, hogy az ide- oda futkosás közben alig kaptak levegőt. Arra, hogy sortot viseljen, nem tudta rávenni magát, a legkönnyebb ruháit hordta azok közül, amiket elhozott magával, de még ez sem segített. Mindazonáltal a hőség ellenére mindig makulátlanul kifogástalan külsővel jelent meg.

- Nem, hanem az anyámat - felelte halkan.

- Ez most komoly? - rázta meg hitetlenkedve a fiú a fejét.

- A, csak viccelek. Mit csináltál ma? - Nem látta Jeffet egész délelőtt.

- Néhány hangosító srácnak segítettem vinni a felszerelést. Miért olyan baromi nehéz itt minden? - Antóniának ezen nevetnie kellett, mert ilyesmire már ő is gondolt, noha rá inkább borítékokat bízta, és Jeffnek hagyta meg a súlyosabb, nagyobb testi erőt kívánó dolgok szállítását. - Alig várom, hogy visszamehessek Chicagóba. Ott is forróság van, de azért nem ennyire. És azzal, hogy itt vagyunk, és lopva megleshetünk egy csomó színészt, nem tanulunk semmit. Kaphattam volna állást Disneylandben is, ahol Goofy vagy Pluto jelmezébe kellett volna bújnom, de arra gondoltam, hogy belepusztulnék a hőségbe, ha két hónapig Goofynak kellene öltöznöm. Aztán kiderült, hogy itt ugyanolyan forróság van, csak Disney fizetett volna a munkáért. Mindenesetre megpróbálok ennek fejében kreditet szerezni. Itt legfeljebb a futárszolgálathoz szerezhetünk gyakorlatot. És a futárok legalább bicikliznek, és kapnak borravalót.

Látszott rajta, hogy torkig van, és bár Antonia együttérzett vele, továbbra is jó lehetőségnek tartotta a gyakornokságot. Talán később értelmesebb dolgokra is használják őket, mint az első hetekben. Igyekezett vidám, együttműködő és szolgálatkész lenni, a tőle telhető legjobban elvégezni a rábízott munkát, és eddig mindenki nagyon kedves volt hozzá. Ez is valami.

- Van kedved hozzá, hogy ma este elmenjünk valahova vacsorázni? - kérdezte Jeff kicsit elkedvetlenedve. Antonia is elég levert volt a nagy melegtől, de megpróbált jó fejnek mutatkozni.

- Van hát - felelte, arra gondolva, hátha ettől jobb kedvre derülnek. Eddig a kocsis és a lakás bérleti díján túl nagyon kevés pénzt költött. Nem járt sehova, nem csinált semmit, és estére rendszerint még ahhoz is fáradt volt, hogy a nagy hőségben kedve legyen enni valamit. - Menjünk egy olyan helyre, ahol van légkondi - javasolta.

- Igen, leginkább a helyi hentesüzlet húsfagyasztójába lenne jó beállni - nevetett Jeff. - Abban benne lennék! Hová szeretnél menni?

- Nem bánom, csak legyen hűvös.

- Nincs kocsim, úgyhogy nem tudok érted menni.

- Nékem van, felvehetlek, hogy ne kelljen buszra szállnod. Hol laksz? - Segítőkész akart lenni, és Jeff szemmel láthatóan örült ennek.

- A Hollywood Boulevard rosszabbik oldalán, egy koszfészek motelben, a legolcsóbbikban, amit megengedhettem magamnak. És te?

- Én Nyugat-Hollywoodban, egy pici, csúnya bútorokkal berendezett garzonban, de legalább működik benne az ősrégi légkondi.

- Vezetünk valami elvihető kaját, és megehetjük ott, ha akarsz - javasolta Jeff könnyedén, de Antonia megrázta a fejét. Ha Jake-ről lett volna szó, pusztán gyakorlati megfontolásból rögtön belement volna. Jeffet azonban nem ismerte eléggé ahhoz, hogy meghívja a lakására.

- Inkább nem. Nincs is elég tányérom. - Ami nem volt igaz, de kifogásnak megtette. - Van egy mexikói étterem az utcánkban, ami elég jó, feltéve, hogy szereted a mexikói kaját. - Mindketten szerették, és Antonia egyébként sem ismert más éttermet L.A.-ben, ahogy Jeff sem. Megbeszélték, hogy Antonia hétre elmegy Jeffért. Rögtön ezután az iroda elküldte a fiút bútorokat lepakolni egy teherautóról. Antonia kivételesen a hűvös irodában kapott munkát: különböző színű cserelapokat kellett beillesztenie különböző stúdiók forgatókönyveibe. Így amikor hatkor végzett, a szokotthoz képest kevésbé volt elcsigázva. A főnöke megkedvelte, meg is sajnálta, ezért találta ki neki ezt a feladatot.

Munka után hazahajtott, lezuhanyozott, és gyorsan átöltözött. Egy türkizkék nyári ruhát vett fel, és hozzá azt az aranyszandált, amit Lara vett neki New Yorkban, a Bergdorfbán, így tisztán és üdén ült be a kocsiba, hogy elmenjen Jeffért. Utcalányok sétáltak le-föl a szállodája előtt, és távolabb, az utca mindkét oldalán. Pontosan olyan hely volt, ahol az apja nem akarta, hogy lakjon, de Jeff kisebb veszélyben volt itt, mint amilyenben ő lett volna. Fáradtan és gyűrötten nézett ki, amikor a szállodából kijöve beült Antonia kocsijába.

- Tetszik a környék, ahol lakom? - kérdezte, miközben egy utcalány mellettük elhaladva édes hármast javasolt nekik, cuki pipiként utalva Antóniára, mert olyan fiatalnak és ártatlannak látszott. Ő ezt hallva elfintorodott, és gyorsan elhajtott. - Ez a prosti a mellettem lévő szobában lakik, és nagyon helyes lány. Időnként hoz nekem maradék kínai kaját, mivel nincs hűtőnk, és nem tudja eltartani. A ház tele van csótánnyal és patkányokkal. Valamelyik éjszaka felajánlotta, hogy ingyen leszop.

Ezt Jeff úgy mesélte, mint a világ legtermészetesebb dolgát, ami megdöbbenettette Antóniát. Még soha egyetlen férfi sem beszélt neki ilyesmiről, mintha egy hétköznapi téma lenne, és nem is fűzött hozzá semmit. Percekig zavarban volt, de mire az étteremhez értek, már magához tért. Talán Jeff viccesnek hitte magát, ő azonban nem tartotta annak, amit elmondott.

Az étel még annál is jobb volt, mint Antonia gondolta, és a forróságban eltöltött nap és Jeff egész napos kemény munkája ellenére mindketten megettek egy teljes adagot. Az étterem ugyan nem volt légkondicionált, de kint ültek egy kerti asztalnál, ahol kellemesen lengedezett az esti szellő.

Az egyetemi tapasztalataikról és a korábbi életükről beszélgettek. Jeffnek két bátyja és egy nővére volt, a szülei

elváltak, Ohióban nőtt fel, és nagyon szerette a Northwesternt. Az apja egy biztosítótársaságnál dolgozott, anyja középiskolai kémia tanár volt. Elmondta, hogy a diploma megszerzése után New Yorkban akar színész lenni, és sok pénzt akar keresni.

Ő akarta fizetni a számlát, amit Antonia nagylelkű gesztusnak tartott. Beképzeltnek gondolta, amikor először találkoztak, és hogy nagyra van a jóképű kinézetével. A haja kicsit hosszabb volt a kelleténél, de jól állt neki. Tagadhatatlanul csinos fiú volt, és ezt ő is tudta. De aznap este, ahogy ott ültek az étterem kerthelyiségében, helyes volt, és valamivel szerényebb is, mint korábban. A fárasztó és unalmas munka kicsit leszállította a magas lóról. Megmutatta Antóniának a bútorcipeléstől feltört tenyerét.

- Tudod, talán bizonyos értelemben szerencsések vagyunk - mondta Antonia, miután megköszönte Jeffnek a vacsorát, és kimentek az étteremből. - Nyaranta az egész országból csak két egyetemista gyakornokot fogadnak, és mi vagyunk azok. Azért ez mégiscsak megtiszteltetés.

- Vaskazettákat cipelni és teherautónyi bútort kirakodni? - nézett rá undorral a fiú. - Én inkább rabszolgamunkának nevezném. Ingyen dolgoztatnak bennünket. Maradhattam volna Chicagóban, ahol találhattam volna rendesen fizető munkát. Nem tanulunk itt semmit.

- Alázatot, talán - jegyezte meg Antonia halkán. - Akármit fogunk csinálni diploma után, letről kell kezdenünk. - Mialatt ezt mondta, épp elhajtottak a lakása előtt. - Itt lakom - mutatott Antonia a házra.

- Ez jó hír - felelte Jeff sietve. - Nagyon kéne vécére mennem. Egész vacsora alatt kellett volna, í de utálok a nyilvános vécéket.

Bunkóság lenne, ha megkérnélek, hadd használjam a tiédet egy percre? Nem bírom ki hazáig.

Antóniának ezek után nem sok választása maradt. Nem hagyhatta, hogy Jeff az első ülésre pisiljen.

Egy pillanatig belegondolt, biztonságos lesz-e, ha megengedi neki, hogy egy kis ideig igénybe vegye a lakását, aztán úgy döntött, hogy igen. Végül is Jeff rendes srác volt, és már hetek óta ismerték egymást. Soha nem mondott vagy tett semmi rosszat, leszámítva azt a megjegyzést a leszopásról, amikor érte ment a szállodájához.

- Oké - mondta, majd lassított, és megállt az utcán, ahogy máskor is. Kiszállt, és Jeff is ment utána, úgy mozgott, mint akinek sürgős, úgyhogy Antonia gyorsan előkapta a kulcsát, és futva ment a lakásáig. Amikor beértek, rámutatott a fürdőszoba ajtajára. Jeff berontott, és becsapta maga után az ajtót. Néhány perc múlva, arcán széles vigyorral lépett ki.

- Kösz, Antonia. Már tényleg sürgős volt. - Ezek után leült a kanapéra, anélkül, hogy Antonia hellyel kínálta volna, és megveregette a helyet maga mellett. - Akár maradhatunk is egy kicsit, nem rohanok haza. Nálam nincs légkondi, mint nálad.

- Le kell feküdnöm, különben reggel nem tudok felkelni - mentegetőzött Antonia, mire a fiú kinyújtotta hosszú, kidolgozott izmú karját, és lerántotta maga mellé.

- Nem akadályozlak meg a lefekvésben - vigyorgott rá, és Antóniának hirtelen ellenszenvessé vált az arca. - Sőt kifejezetten jó ötletnek tartom.

- Gyerünk, Jeff - állt fel Antonia. - Induljunk. - Nem hagyott kétséget afelől, hogy nem hajlandó belemenni semmibe, Jeff ennek ellenére megragadta, lenyomta a keskeny kanapéra, és teljes súlyával ráfeküdt, hogy Antonia mozdulni sem bírt. Magas,

izmos, széles vállú fiú volt, Antonia úgy érezte, mindjárt agyonnyomja. Jeff ekkor lenyúlt, felhajtotta a szoknyáját, és kezdte lerángatni róla a bugyit.

Antonia felfogta, hogy nagy bajban van, Jeff nem fogja elengedni. A kanapé melletti kisasztalon volt egy nehéz, csorba üveg hamutartó, amit nem használt, mivel nem dohányzott. Felkapta, és fejbe vágta vele a fiút. Ő felüvöltött, és engedett a szorításából annyira, hogy Antonia ki tudott bújni alóla. Az ajtóhoz futott, felrántotta, és a lépcsőn lefelé futtában kiáltott vissza:

- Hívom a rendőrséget! - Jeff egy perc múlva már a nyomában volt. Antonia hátranézett, és látta, hogy a homlokából vékony pataokban csorog le a vér. Rádöbbsent, hogy meg is ölhetette volna, amit persze nem akart. Csak azt próbálta elkerülni, hogy megerőszkolják.

- Előbb én hívom őket, és megmondom nekik, hogy megtámadtál! - kiáltotta Jeff. Közben kiértek az utcára. Jeff Antóniát üldözve tárva-nyitva hagyta a lakás ajtaját, és a kulcsok is az asztalon maradtak. Utána vetette magát, de Antonia gyorsabb volt, nem kellett egy nagy, izmos testet vinnie, és a fiú meg is sérült. Antonia látta, hogy a sérülése nem súlyos, de tény, hogy megsebesült. - Én fizettem a vacsorát, te ribanc! - kiáltott utána Jeff. Egy arra jövő taxi lassított a botorkáló fiú mellett, hogy lássa, be akar-e szállni. Amikor megállt, Jeff megragadta az ajtaja fogantyúját. - Baszd meg, Antonia Adams! - üvöltötte oda neki.

Amikor a taxi elhajtott, Antonia visszarohant a házba, és remegő lábakkal felszáguldott a lépcsőn. A lakásba érve bezárta maga mögött az ajtót, és lerogyott a kanapéra. Vér volt a hamutartón és a kisasztalon, de ez mentette meg az erőszaktól. Egész testében remegett, de akkora sokk érte, hogy még sírni sem

tudott. Biztos volt benne, hogy Jeff megerőszakolta volna. Azt nem tudta, hogy mi lesz ezután, hogy a fiú feljelenti-e a rendőrségen, de nem volt más választása, hogy megvédje magát. Szerencséje volt, hogy sikerült, de arra is rájött, hogy milyen ostoba volt, amikor elhitte a vécés mesét, és felvitte Jeff-et a lakására. Mégsem ismerte őt olyan jól, mint gondolta. Jeff pedig azt hitte, egy mexikói vacsora kifizetése indok lehet arra, hogy szexeljen vele akkor is, ha ő nem akarja.

Az éjszaka nagy részét ébren fekvé töltötte, és közben az járt a fejében, hogy mi lesz, ha másnap megjelenik a rendőrség a munkahelyén, mert Jeff feljelentette. De másnap ettől függetlenül időben ment dolgozni. A szokottnál is csendesebben és visszafogottabban fogadta a megbízásokat, hogy vigyen ezt-azt a forgatási helyszínekre. Rendőröknek színét sem látta.

Ebédidőben a főnöke elmondta, hogy Jeffnek, a másik gyakornoknak, sürgős családi ügyben vissza kellett mennie Ohióba. És hogy már nem is jön vissza. Antonia arra gondolt, hogy talán ő is attól félt, hogy majd Antonia feljelenti. Jó, jó, de ki fogja elhinni neki, hogy önvédelemből tette, amit tett? A nők nemi erőszakkal kapcsolatos vádjait rendre elutasították. Az ő szava állna szemben Jeffével, aki láthatóan megsebesült, míg ő nem. Még a ruháját sem szakította el, a testén sem hagyott semmi nyomot. Ugyanakkor komoly lecke volt ez számára, hogy a jövőben óvatosabb legyen, ne higgyen el ilyen könnyen mindent.

Nem szólt semmit a főnöke szavaira jobb félni, mint megijedni, ahogy apja mondogatta előszeretettel. Hálásan, amiért Jeff elment, és mert nem erőszakolta meg, visszament dolgozni.

Nyolcadik fejezet

Letelt a gyakornoki ideje, és mint kiderült, a nyár nem volt teljes sikernek mondható. Fizikai munkát végzett, ami Jeff távozása után valamelyest kellemesebb lett, jobban megbíztak benne, és néhány fontosabb feladatot is kapott. De ezzel együtt lóti-futi maradt, semmi több. Nem tanult semmit, kivéve, hogy ne bízzon meg olyan férfiakban, akiket nem ismer jól, és soha ne vigye fel őket a lakására. A pályája szempontjából a gyakornokság időpazarlás volt, és egy fillért sem keresett.

Jake nagyon tisztességes pénzt kapott leszedő pincérként, de ez semmit sem lendített a színészi karrierjén. Jól érezte magát a családjával Lake Tahoe-ban, és egyszer sem jutott el L.A-be, hogy meglátogassa Antóniát.

Antonia nem akadt anyja nyomára, noha ez lett volna idejövételének egyik fő célja. Így ez a nyár csalódást jelentett, megkönnyebbülve repült hát vissza New Yorkba. Jake csak a tanévkezdés előtti éjszakán érkezett meg, amikor Antonia már pár napja New Yorkban volt. A szobáikba még nem költözhetek vissza, de túláradó örömmel vették tudomásul, hogy ismét egy épületben lesznek, nem ugyanabban, mint korábban, de a másodévesek kollégiuma szebb volt. Egyes kollégiumokban külön épületben helyezték el a lányokat és a fiúkat, de a NYU nem tartozott ezek közé.

Mivel Antonia hamarabb érkezett, mint hogy elfoglalhatta volna a szobáját, újra apja lakásában kellett laknia. A szobájában még a korábbinál is nagyobb összevisszaságot talált. Apja még több iratot hozott haza az irodájából, és ezek dobozokban álltak a

padlón. A görögországi utazásuk után kiürített bőröndjeik szanaszét heverték a szobában, és a frissen érkezett, Olaszországban vásárolt teljes cserépedénykészlet még felbontatlan dobozai tovább növelték a zsúfoltságot.

Antonia Larával párszor beszélt telefonon, de apjával egyszer sem, amióta elment New Yorkból. Látva, hogy milyen fáradt, sápadt és észrevehetően soványabb, Lara gyanította, hogy a gyakornokoskodás nem volt sikeres, és négyszemközt rá is kérdezett.

- Igazából kudarc volt. Csak afféle küldöncnek használtak. Pokoli hőség volt, és a világon semmit sem tanultam a filmezésről vagy a forgatókönyvírásról. - Mesélt neki Jeffről, amin Lara elszörnyedt, de büszke volt rá, hogy Antonia meg tudta védeni magát. Katasztrófa lett volna, ha a fiú kerekedik felül.

- Jól csináltad! - mondta. - Milyen okos lépés volt tőled!

- Azt mondta, feljelent a rendőrségen bántalmazásért, és meg is tehetné volna. Mert tényleg megsérült. De nem jelentett fel.

- Szemét alak! - mondta Lara dühösen, és átkarolta Antonia vállát.

- Nem kellett volna beengednem a lakásba.

- Nem bizony. Legközelebb okosabb leszel. De hálát adhatsz Istennek, hogy nem erőszakolt meg. - Tragédiával végződő nyár lett volna, ha Jeff terve sikerül. Lara barátnőivel is történtek hasonló dolgok, amikor ők voltak kollégisták, köztük vele is, nem is egyszer. Egyes fiúk azt hitték, hogy megtehetnek bármit, úgyis megússzák. - Megpróbálom elérni, hogy normálisabb állapotok legyenek a szobádban - mondta, amikor más témák kerültek szóba. Antonia nem mondta el apjának, hogy kis híján megerőszakolták, mert gyanította, hogy többé nem engedné nyári munkát vállalni valahol távol.

A szobája apja lakásában ekkorra már menthetetlennek látszott, és az ebben rejlő üzenet egyértelmű volt számára. A szoba kacatgyűjtő helyé, egyben apja otthoni irodájává vált. Neki és a személyes tárgyainak többé nem volt ott helyük. Még azokhoz a dolgaihoz sem fért hozzá, amik a szobában maradtak. Kész megpróbáltatást jelentett kiszabadítani a holmikat, amiket júniusban ott hagyott, és amikre szüksége volt a tanuláshoz.

Ezúttal maga vitt vissza mindent a kollégiumba. A másodéveseket rendszerint már nem kísérték el a szüleik, amit Brandon őszinte megkönnyebbüléssel fogadott. Lara szeretett volna vele lenni és segíteni neki, de Antonia azt mondta, egyedül is boldogul. Apja bérelt neki egy kombit, amivel Antonia lement egészen a Village-be, ahol az utcán találkozott Jake-kel. A fiú bőre a háromheti tahoe-i nyaralás után napbarnított és kisimult volt, míg Antonia úgy nézett ki, mint aki közben átélt egy háborút. A hőség Los Angelesben egész nyáron rekordokat döntött, és ennek nyomai meglátszottak a sápadt, sovány és megviselt lányon.

Jake segített kipakolni a kombit, és felhordta az emeletre Antonia csomagjait. Ő megígérte neki, hogy cserébe felhúzza az ágyát, és berakja a ruháit a szekrénybe és a fiókokba. Így mindketten jól jártak. Kora délutánra végeztek is, és sétálni indultak a Washington Square Parkba. Gyönyörű késő nyári nap volt. Ebéd közben Antonia már beszámolt a nyári gyakorlatáról, és Jake nagyon sajnálta érte. Séta közben elmesélte, hogy Jeff meg akarta erőszakolni.

- Micsoda szemét alak! - háborodott fel Jake. - Fel kellett volna hívnod a rendőrséget.

- Valószínűleg nem hittek volna nekem. És ő sebesült meg, nem én. A végén én kerültem volna bajba, mert nem tudtam volna bebizonyítani, hogy ezt tette.

- Hála Istennek - morogta Jake. Mert ha be tudta volna bizonyítani, akkor az erőszak megtörtént volna. - Nagyon jól tetted, hogy fejbe vágta! Bitang nagy szerencséd volt! - Rossz volt belegondolnia, hogy mi történhetett volna Antóniával, és nagyon megkönnyebbült, hogy a dolog nem következett be. - Mostantól a testőröd leszek - mondta, és megölelte Antóniát. Eddig nem volt rá szüksége, hiszen soha nem fordult elő vele ilyesmi. Nem volt felkészülve arra, amit Jeff tett, a fiú kihasználta a bizalmát és az ártatlanságát. Jó lecke voliez neki.

Tavaly, amikor elsőévesek voltak, hallott ilyen történeteket a campuson. A kollégiumokban, munkahelyeken, de még ismerős fiúkkal való randikon is gyakoriak voltak az ilyen jellegű támadások. Lara intette, hogy mostantól legyen nagyon óvatos. Rossz emberek nyilván akadtak mindenütt, ahogy jók is. De a körülményektől függetlenül Jeffnek nem lett volna szabad sem józanul, sem piásan ilyesmire vetemednie. Antonia azóta megint szeretett volna láthatatlanná válni.

A középiskolában könnyű dolga volt, a fiúk ügyet sem vetettek rá. A végzősök báljára nem volt partnere, ezért el sem ment. Reménytelen lúzernek érezte magát, de könnyebb volt. Most a férfiak már jobban megnézték. Idősebb korára feltűnően szép lett. Még mindig kicsi és törékeny alkatú volt, de már nőnek látszott, nem gyereknek, ami vonzotta a Jeff-féle rosszfiúkat, de még a jókat is. „Láthatatlannak” lenni egyszerűbb volt. Sem azelőtt, sem most nem tartotta magát szépnek. Kisgyerekként anyja mindig azt hajtogatta, hogy nem szép, apja sem bókolt neki soha, de nő volt, és bizonyos férfiak számára ennyi épp elég, hogy könnyű prédát lássanak benne.

Jake bevallotta, hogy együtt járt egy lánnyal, mialatt a Fairmontban dolgozott. Gyönyörű mexikói lány volt, szobalány a

szállodában, de közben a Berkeley-re járt. Okos volt, a továbbiakban jogot akart tanulni. Nagyon jól érezték magukat együtt, de vége lett, amikor Jake eljött, és mindketten tudták, hogy nem lesz folytatása. Ő vissza akart jönni New Yorkba, és a lánynak volt egy végzős barátja a Berkeley-n. Csak egy futó nyári viszony volt, egyikük sem akart ennél többet, és ez Antonia szemében is észszerűnek látszott.

A másodév nehezebb volt, mint az első. Antonia további, több figyelmet igénylő órákra iratkozott fel. Sok írásórára járt, és rengeteg feladatot kapott. Jake is keményebben dolgozott, és mivel mindketten erejüket megfeszítve küzdöttek a jó jegyekért, kevesebb szabad idejük maradt, mint az előző évben. Másodévben nagyobbak voltak a követelmények.

Antonia nem járt haza a hétvégeken, mivel nehéz lett volna megmaradni a szobájában a sok kacat között. Lara elmondta, hogy valahányszor rendet rakott benne, apja megint hazahozott valamit az irodájából. Aludni még lehetett volna ott, ha Antonia hajlandó átmászni a dobozokon, de semmit sem hozhatott volna át a kollégiumból. Úgy érezte magát, mint akit kilakoltattak, és bizonyos értelemben ez így is volt.

Azt a néhány fiút, aki megkörményezte, elutasította. Jeff elvette a kedvét a randizástól, és arra hivatkozott, hogy a sok tanulnivalója miatt nincs ideje találkozgatni.

- Nem élhatsz úgy, mint egy apáca - próbált a lelkére beszélni Jake.

- Még csak tizenkilenc éves vagyok. Szerinted minek kéne lennem? Kurvának? - Már attól is félt, hogy elfogadjon egy egyszerű vacsorameghívást. Mi lesz, ha megint valami szörnyűség történik?

- Valahol a kettő között kellene próbálkoznod valamivel.

- Jó, majd egyszer. - Jake-kel Antonia mindig jól érezte magát, és egyelőre ennyi elég is volt. Fontosabbnak tartotta, hogy jó jegyei legyenek.

Úgy döntött, az idén nem utazik Jake-kel San Franciscóba karácsonykor. Alig látta apját, amióta szeptemberben visszament az egyetemre. Ő és Lara otthon lesznek az idén, neki meg rengeteg írásbeli feladata volt. Bent marad a kollégiumban, a szentestét és karácsony első napját velük fogja tölteni, a többit pedig az egyetemi könyvtárban a feladatait írva.

Jake próbálta győzködni, hogy menjen vele haza.

- Szeretnék, az volt életem legjobb karácsonya, de nem győzöm utolérni magam az írásbeli munkáimmal, és úgy érzem, az ünnepet az apámmal és a mostohaanyámmal kell töltenem, mivel az idén itthon maradnak - magyarázta Antonia.

- Nélküled nem lesz ugyanaz a karácsony - felelte Jake szomorúan. - Anyám is ezt mondta. Apám és Genevieve találtak béranyát, aki terhes apám spermájával és egy donor petesejtjével, undorítóan hangzik, ráadásul őt is elhozzák a vacsorára. Genevieve túl van egy műtéten, megint megcsináltatta a szemét. Azt akarja, hogy a baba „üdének” lássa. Ian befejezte a legújabb könyvét, anyám pedig arra gondol, hogy Eloise és John eljegyezhetnék egymást. Láthatod, hogy kimaradsz » a legjobb bulikból!

- Szeretem a családot - nevetett Antonia. - Talán jövőre megint elmegyek.

- Úgy legyen! - szólt ujját felemelve Jake. Antónián úrrá lett a szomorúság, amikor a fiú elment, de elégedett volt magával, amiért New Yorkban maradt, hogy a feladatain dolgozzon.

Az övéivel töltött karácsony éppolyan unalmas volt, mint mindig. Apja nem örült az ünnepeknek, nem szeretett túl nagy

feneket keríteni nekik, ahogy a lakás feldíszítése sem volt ingyére. Szerinte minden ilyesmi csak a kereskedők hasznára van. Lara egy fontos üzlet megkötésén dolgozott egy sorház eladásával kapcsolatban a Keleti Hatvanas utcák negyedében, ezért a telefon állandóan a fülén volt.

Apja annyira nem volt vevő a meghitt karácsonyi hangulatra, hogy szentestén kilenc órakor már mind a szobájukban voltak, Antonia is a sajátjában, dobozhalmok között, azon tűnődve, hogy mit is keres itt. Bánta, hogy nem ment el San Franciscóba Jake-kel. Elképzelte, milyen vidám felfordulás lehet most ott. A fiú felhívta, hogy elmondja, anyjának igaza volt, John és Eloise eljegyezték egymást, de majd csak két év múlva fognak összeházasodni, amikor mindketten túl lesznek a rezidensidejükön. Aztán még hozzátette:

- Apa és Genevieve béranyája *cuki*. Huszonkét éves, és már csinált ilyet. Azt mondja, szereti a pénzt, én meg arra gondolok, hogy ha járni kezdenék vele, nem esne teherbe! Mert már terhes!

- Undorító vagy - nevetett Antonia, de közben tudta, hogy Jake nem gondolta komolyan.

- Hidd el, bombázó a csaj!

- Azért a pénzért, amennyit nyilván fizetnek neki, biztos, hogy van egy *no-szex* záradék a szerződésben.

- Szerintem csak egy *no-pia*, *no-drogok* és *kizárólag organikus élelmiszerek* záradék van - felelte Jake nevetve.

Sorra mindenkiről mesélt valamit, Antonia pedig hálás volt, hogy van egy emberi lény, akivel beszélgethet ebben a néma lakásban. Brandon miatt mindig nagyon csendes, visszafogott karácsonyuk volt. Lara mindent megtett, hogy életet leheljen az ünnepbe, de Antonia apja világossá tette, hogy nem szereti, és ezzel el is vette az ünnep hangulatát. Megmagyarázta, hogy

gyerekkorában, az apja halála után nyomasztók voltak a karácsonyok, és gondoskodott róla, hogy azok is maradjanak.

Antonia a karácsony első napját még velük töltötte, de már aznap este megkönnyebbülve visszament a kollégiumba. A ház néma volt és üres. Az idén nem volt szobatársa, az egész szoba az övé volt, nyugodtan dolgozhatott. Másnap elment a könyvtárba. Sokat haladt előre, mire a többiek visszajöttek a karácsonyi szünetről. És boldog volt, amikor Jake is megérkezett. Egy karácsonyi hógömböt hozott neki ajándékba, amelyben egy Mikulás állt a Golden Gate híd egyik csúcsán. Mielőtt elment, akkor is kapott tőle ajándékot, a *Micike mackó* első kiadásának antikváriumban beszerzett gyönyörű, bőrkötéses példányát.

Antonia ajándéka egy szép fekete bőr hátizsák volt, amit Jake rögtön be is fogott. Az apjától egy csekket kapott, azzal, hogy nem tudja, mit szeretne, ezért a csekk tűnt jó megoldásnak. Lara ajándéka egy csodaszép fekete-fehér kasmír Dior-pulóver volt, amiről rögtön tudta, hogy csak különleges alkalmakkor fogja viselni. Volt valami, amiért mindig is hálás lehetett: az otthoni élete érzelmileg sivár volt, de apja anyagilag bőkezűen bánt vele. Ez helyettesítette a szeretetet, amelyet képtelen volt érezni iránta.

Mielőtt mindenki visszajött volna, Antonia egyedül szilveszterezett a szobájában, illetve este tízkor már aludt. Apja és Lara egy hétre elrepültek a Karib-tengerre, egy most megnyílt új szállodába. De egyébként sem akart volna velük szilveszterezni. És apja sohasem hívta volna el őt magukkal. Antonia mindmáig kellemetlenül emlékeztette a korábbi életére, és ennek megfelelően bánt vele.

Januárban elment a munkaközvetítő irodába, hogy ismét regisztráljon nyári munkára. Szeretett volna jobb állást kapni, mint a múlt évben. Ezúttal tanulni akart, és valami pénzt is

keresni. Azt javasolták, hogy vegye fel a kapcsolatot azzal a stúdióval, ahol tavaly nyáron dolgozott, és mondja el, hogy pontosan milyen munkát szeretne. Ha már egyszer sikeresen együttműködött velük, lehet, hogy találnak neki valami jobb munkát, mivel már ismerik őt. Antonia írt is a HR vezetőnek és a tavalyi főnökének. Nem is számított rá, hogy egy ideig bármit hall felőlük, amúgy is túlságosan elfoglalt 6 volt, semhogy foglalkoztassa a dolog.

Egyik nap korcsolyázni ment Jake-kel, aztán tovább írta a beadandóit. Február elsején felhívták az egyetemi munkaközvetítő irodából azzal, hogy van valami érdekes dolog számára, jöjjön be, ha tud. Másnap bement, és némi gyanakvással leült, - A stúdió, ahol tavaly dolgoztál, a nyáron kezdi forgatni Hamish Quist legújabb filmjét. Három hónapig szeretnének foglalkoztatni téged, június-július-augusztusban, ami épp megfelelő az egyeli térti elfoglaltságaid szempontjából, feltéve, hogy nincsenek más terveid. Quist láthatóan szereti, ha egy hadseregnyi ember segíti őt. Magával hozza a személyi asszisztenseit, és a stúdió is ad mellé párat. Van egy üresedés az egyik asszisztens asszisztense asszisztensének a helyére. Ez lennél te, ami nem valami fényes állás, de ezúttal tanulhatnál is valamit, közelebb lennél a történetekhez, és valamennyi fizetésed is lenne, bár nem sok. Úgy tűnik, nagyon jó benyomást tettél rájuk tavaly, azt mondják, a legkevésbé sem ideális körülmények ellenére kitartottál. Mindenekelőtt rád gondoltak, ha te is úgy akarsz.

Amikor befejezte, a munkaügyi tanácsadó rá-mosolygott, mire Antonia felpattant a székből, és vissza kellett fognia magát, hogy ne ugorjon a nő nyakába.

- Igen! Igen! *Igen!* Akarom. Mondja meg nekik, hogy megyek!

A nő ezek után megmondta, mennyi lesz a fizetése, ami tényleg kevés volt, de azért elfogadható.

- És Mr. Quist asszisztenseinek szállás is jár. Kapsz egy szobát a majdani szálláshelyükön, ami nyilván nem a legszebb lakosztály lesz, de nem kell érte fizetned. Minden más a te költséged, a repülőjegy, a kaja, az autó bérleti díja, a kiadásaid, ilyesmik.

Ez sokkal jobb állás volt, mint az előző évi, ráadásul tetszettek neki Hamish Quist filmjei. Tudta róla, hogy élvonalbeli brit producer/rendező.

- Minden filmjét láttam - szaladt ki a száján. - Mondja meg nekik, hogy elfogadom az állást.

- Várják a válaszat, amíg nem szólunk vissza nekik, nem keresnek mást. Elárulom, Antonia, hogy nagyon örülök. Azt hiszem, ez a jutalmad, amiért tavaly kitarottál, még akkor is, ha nem szeretted azt a munkát. Néha olyan is van, hogy az ember valamit jól csinál, és később kapja meg érte a jutalmát.

Antonia a boldogságtól a föld fölött pár centiméterrel lebegett ki az irodából. Mindjárt felhívta Jake-et, és elújságolta neki a dolgot. A fiú együtt örült vele, és ő is úgy gondolta, hogy megérdemli.

- Hamish Quist nagy név - mondta, mintha Antonia nem tudná. - Esetleg szerezhethnél nekem egy főszerepet - ugratta.

- Jó, mihelyt megengedi, hogy én írjam a forgatókönyvet! - Mindketten tudták, hogy egyik sem fog soha megtörténni. Antóniának szerencséje lesz, ha egyszer is szót válthat a híres rendezővel. Sokkal valószínűbb azonban, hogy ő viszi majd a ruháit a tisztítóba.

- Mazochista vagy, hogy visszamész abba a stúdióba - jegyezte meg Jake.

- Csak egy ócska ingyenmunka volt, szörnyű időjárással, amiről nem ők tehettek.

- És bonuszként majdnem megerőszakoltak.

- Idén ilyesmi nem fog előfordulni. Lesz szállásom, és ott lesz a többi asszisztens is. Igaz, hogy csak egy szoba, de több nem is kell. - Az is megfordult a fejében, hogy újra elkezdheti keresni az anyját, habár sejtelve sem volt róla, hogy ezúttal hol kellene keresnie. Tavalý már kimerítette az összes lehetőségét, és nem ért el vele semmit.

A munka megérte, hogy elmenjen Los Angelesbe. Következő lépésként tökéletesnek tűnt. Másnap újból felhívták a munkaközvetítő irodából, hogy elmondják, az irodavezető lefoglalta az állást, a stúdió pedig visszaigazolta. Ezek szerint Antonia visszatér Los Angelesbe, és Hamish Quistnek fog dolgozni, még ha csak egyszerű „tizedik asszisztensként” is. Ennél jobb nem is lehetne.

Kilencedik fejezet

Antonia sikeresen elvégezte a másodévet, és június elsején már a Los Angelesbe tartó járaton ült. A terv most más volt, mint a tavalyi évben. A repülőtérrel taxi vitte a házig, ahol Hamish Quist asszisztenseit helyezték el. Az épület a dombok között húzódó kanyonban állt, és az utca túloldalán lévő házban lakott maga Hamish Quist, egyszóval karnyújtásnyira tőlük, mégsem zavaróan közel. Két asszisztentst hozott magával Angliából, akik már évek óta vele dolgoztak. Egy kiváló, tapasztalt amerikai produkciós asszisztentst szerződtettek mellé, akinek egész vagyont fizettek a munkájáért.

A tápláléklánc végén foglalt helyet Antonia, azért, hogy legyen, aki mindannyiukat kiszolgálja, és megtegyen mindent, amit bármelyikük kér tőle. Mindig rendelkezésre kell állnia, a hivatalos munkaideje este tízkor ér véget, de ha kell, tovább tart. Reggel nyolckor kezd, hivatalos szabadnap nem létezik, majd értesíteni fogják, ha és amikor szabad időt tudnak adni neki. A szállást és a feladatait tekintetbe véve minimálbért, de tisztességes összeget kap. Neki soknak tűnt. Rendesen, „nem hivalkodón és nem sokat mutatón” kell öltözködni, ami számára nem jelentett problémát. A legszebb nyári ruháit és legcsinosabb cipőit hozta magával, továbbá egy tiszta, nem szakadt farmernadrágot. Lara segített összeállítani a ruhatárát.

Amikor megérkezett, egy egyenruhás alkalmazott igazította útba a garázs feletti lakáshoz. Elmondta, hogy ez volt a régi sofőr lakása, amit Antonia egyáltalán nem bánt. Az embertől azt is megtudta, hogy ő eredetileg is alkalmazottja volt a háznak,

amelyet egy európai rendező vett meg négy évvel ezelőtt, de azóta sem használta, tőle vették most bérbe.

A világos, színes függönyökkel, kárpitokkal feldobott sofőrakás frissen felújítottnak látszott. Volt benne egy kis hálószoza, nappali, tiptop fürdőszoba és egy teakonyha. A szobákhoz takarítás is járt, így azzal nem kellett foglalkoznia. Első osztályú luxusélmény volt, össze sem hasonlítható a tavalyi tapasztalataival. A hűtőszekrényben is talált alapvető élelmiszereket, sőt néhány üveg bort is. Az egyenruhás háziszolga letette a két bőröndjét,

majd magára hagyta.

- Úgy tudom, a többi hölgy fél óra múlva a nagy épületben várja - mondta udvariasan búcsúzóul.

Annyi ideje volt hát, hogy lezuhanyozzon és átöltözzék. Megmosta az arcát, megfésülködött, cipőt váltott, és sötétkék szoknyában, alacsony sarkú sötétkék cipőben felsétált a főépületbe. Úgy nézett ki, mint egy banki titkárnő vagy egy ügyvéd. Később lejjebb adhat belőle, de amíg nem találkozik a többiekkel, a formálisabb stílust célozta meg. Hosszú szőke haját kontyba csavarta a tarkóján, de néhány lazább tincs mindig kiszabadult kétoldalt az arca mellett. Ettől kicsit fiatalabbnak és szexibbnek látszott, noha nem próbált ilyen benyomást kelteni.

Két nő borozott a nappaliban, amikor az immár ismerős háziszolga bevezette. Antonia felismerte a brit kiejtésüket, még mielőtt jöttére az ajtó felé néztek volna. Egyikük bő szárú fekete nadrágot és fehér selyemblúzt viselt, másikuk farmert és frissen vasalt férfiinget. Antonia öltözeke tökéletes melléfogás volt. Egyik nő sem hozta a jellegzetesen Los Angeles-i laza, szexi formát. Látszott rajtuk, hogy profik a szakmájukban. Mindketten simán hátrafésülték hosszú hajukat, smink alig látszott rajtuk,

ékszerük pedig egyáltalán nem volt. A fiatalabbik mosolyogva felállt, és odament Antóniához, hogy kezét fogjon vele.

- Szia, Margaret vagyok, a brit csapat kisebbik fele. Ő pedig Brigid, a rangidős, ő van állandóan Hamishsel, de mindannyian neki dolgozunk - mondta mosolyogva, mire a valamivel idősebb brit nő nevetni kezdett.

- Szerintem a legtöbbször pont fordítva van - mondta, és ő is kezét fogott Antóniával. Ezek után hellyel kínálták őt az elegáns nappaliban. - Mi mindnyájan Hamishért dolgozunk, ő a főnök, mi pedig igyekszünk könnyebbé tenni az életét.

- Én pedig mindent megteszek, hogy segítek nektek - felelte Antonia. - Számomra megtiszteltetés nektek és Mr. Quistnek dolgozni. - Halk volt és szerény, mint mindig látszott rajta, hogy hálás, amiért megkapta az állást.

Mialatt beszélgettek, egy újabb nő jött le az emeleti haliból vezető lépcsőn. Száznyolcvan centi magas, sötét gesztenyebarna hajú, sötétbarna szemű, széles mosolyú, ízig-vérig amerikai nő volt. Látszott, hogy egy szempillantás alatt felméri a helyzetet. Antóniára külön rámosolygott, majd leült a többiek mellé.

- Angie vagyok, helybéli, aki segít mindenkinek, hogy L.A.-ben megtalálja azt, amire szüksége van - mutatkozott be Antóniának. - A forgatáson én leszek a hibaelhárító, amíg Brigid és Margaret közvetlenül Mr. Quist mellett dolgozik. Ők hárman alkotnak egy csapatot. Nekünk négyünknek kell észrevennünk és lehetőség szerint megoldanunk, ha bármi probléma adódik. - A csapatba magától értetődően beleértette Antóniát is, akinek hízelgett a dolog. Újabbán már felnőttesebben nézett ki, augusztusban tölti be a huszadik évét, de így is ő volt a csapat legfiatalabb tagja. Egy pillanatra úgy érezte magát, mintha *Charlie*

angyalai készítenének interjút vele. Gyerekkorában ez volt a kedvenc tévésorozata, de már évek óta nem játszották. Hamish Quist asszisztensei okos, szép és jól öltözött nők voltak, úgy néztek ki, mint akik minden helyzetet képesek kezelni. Valóban megtiszteltetés volt, hogy segítheti a munkájukat.

- Mikor érkezik meg Mr. Quist? - kérdezte udvariasan.

- Ma este tíz körül, a saját gépével. Holnap kezdődnek a megbeszélések az íróval és a színészekkel, hogy kigyomlálják a hibákat a forgatókönyvből, és kiderüljenek azok a technikai problémák, amiket meg kell oldanunk. Valószínűleg két-három napig kell nekünk is részt vennünk ezeken a megbeszéléseken, és találkoznia kell a biztosítókkal is. Mindezt fogjuk tudni kezelni - folytatta Brigid magabiztosan, mint a csoport vezetője -, de lesz, ami rád marad. Szólni fogunk, ha szükségünk van rád. Mr. Quist a gyors tempó híve, de kedves ember, és jó vele dolgozni. Sőt a legjobb. - A többiekre mosolygott, mire Margaret bólintott. Angie még nem találkozott a rendezővel, de a nők, akik már ismerték, rajongva beszéltek róla, és ez sokat számított. Brigid elmondása szerint nem sztárolta magát, értelmes, okos, szerény ember volt, és keményen dolgozott.

Brigid és Margaret egy idő után felálltak, hogy hozzáfogjanak a rendező papírjainak előkészítéséhez, Angie pedig nekiállt lebonyolítani jó néhány telefont. Közölték Antóniával, hogy aznap nincs semmi teendője, de lélekben készüljön fel a másnapi cunamira.

Három autó állt rendelkezésükre, mert mint mondták, nem gondolták, hogy neki is kellene, de ő úgy ítélte meg, hogy nem ártana neki is egy kocsit, ha valami sürgős megbízás akadna. Visszament hát oda, ahol tavaly a Fordot bérelte, és megint kihozott egy kocsit.

Vacsoraidőben ért vissza, és egész lakomát látott a nagy ebédlőben. Ilyen fényűzésre igazán nem számított. Amit eddig látott, egészen más volt, mint amit tavaly tapasztalt.

Késő este, fél tizenegy körül hallotta, hogy a ház előtt megáll egy autó. Kikukucsált a redőny rései között, és egy magas, vékony férfit látott kiszállni egy SUV-ból, aki a kezében egy aktatáskával sietős léptekkel bement a kapun. Csak az őszülő fekete haját, szafaridzsekijét és farmernadrágját tudta megnézni. A csomagja a garázson át érkezett be a házba. Antonia biztosra vette, hogy az új főnökét látta.

Másnap reggel nyolckor fehér nadrágban, csíkos ingblúzban és csinos tornacipőben indult munkába, felkészülve arra az esetre, ha sok ügyet kellene elintéznie. Mire a főépületbe ért, már mind a három nő ott volt. Három perc múlva, noha rá még nem számítottak, megérkezett Hamish Quist is. Majdnem ugyanúgy volt öltözve, mint Antonia, és barátságos mosollyal kezét fogott mindannyiukkal. Vonzón markáns arca és sötétkék szeme felkeltette Antonia figyelmét.

- Mehetünk? - kérdezte, és máris elindult az ebédlő felé, amit tárgyalónak neveztek ki. Mindannyiuknak átadott egy listát arról, hogy mit szeretne. Hagyta, hogy az asszisztensei döntsék el, mit adnak át ezekből Antóniának, ettől függetlenül ő is gondosan jegyzetelt, hogy tudjon mindenről, amire szüksége lehet.

A rendező húsz perc múlva elment, miután közölte fél tízre a stúdióban lesz, hogy tíz órakor elkezdhesse az első megbeszélést az írókkal. Antonia most maga is láthatta, hogy valóban a gyors tempó híve. Annyit már tudott róla, hogy negyven-egy- néhány éves, kétszer volt már házas, és nincsenek gyerekei. Híres színésznők voltak a feleségei, és sajtóhírek szerint mindkét

válásakor nagyvonalúan bánt az exeivel. Két Oscar-díjat kapott mint producer, egyet mint rendező, továbbá begyűjtött egy Golden Globe-ot és számtalan brit díjat.

Többször is rámosolygott Antóniára, mintha bátorítani akarná, de a többiekhez beszélt, nekik adott konkrét, pontos utasításokat, amelyekből kristálytiszta kiderült, mit vár tőlük. Minden gesztusa és szava a rendszeretetről és a szakértelméről árulkodott, benne volt a gyártás valamennyi aspektusában. Ő volt a producere és a rendezője is a jelentős sztárokat felvonultató filmnek.

Percekkel a távozása után mindnyájan szétszéledtek, Antonia pedig várta a neki szóló utasításokat. Amikor a csapattársai elindultak a stúdióba, meghagyták neki, hogy hajtson utánuk, és állítsa le a kocsiját mellettük a stúdió parkolójában. A forgatáson mindjárt csatlakozott is hozzájuk. Ezt a munkát egy napon sem lehetett említeni az előző évivel. Itt be volt avatva minden információba, a csapat részének tekintették, és jelen volt a Hamish által tartott megbeszélésen. Alig várta, hogy lássa őt rendezőként dolgozni. Annyi mindent szeretett volna tanulni tőle.

A következő két hétben megállás nélkül dolgozott. Egyik megbízást kapta a másik után - volt köztük olyan is, mint például alakformáló harisnyanadrág beszerzése az egyik sztár számára. Forgatókönyveket kellett vinnie a főépületbe, jegyzeteket a barakkba, ahol az írók dolgoztak, oldalakat vissza Hamish Quistnek, hogy hagyja jóvá a változtatásokat. Állatorvost kellett kerítenie az egyik sztár kutyája számára, míg a gazdinak a kedvenc színárnyalatú Chanel-rúzsát kellett beszereznie. Voltak értelmetlen feladatai, és voltak életbevágóan fontosak, mint bármi, ami a forgatókönyvhöz kapcsolódott.

Egy hét elteltével holtpontra jutottak, amikor Hamish egy szöveg nélküli statisztaszerepet akart hozzáadni egy fiatal lány jelenetéhez, amint élve kiszabadul a mocsárból, noha már mindenki azt

hitte, hogy meggyilkolták, és egy férfit hamis vád alapján börtönbe is zártak miatta. Valami légiesebb alakot keresett, de nőt, nem pedig gyereket. A szereplő egy szót sem szól, mindennek az arcán és a szemében kell látszódnia.

A castingiroda öt-hat lányt küldött, de Hamish mindegyikükben talált kifogásolnivalót, úgymint túl magas, túl megtermett, túl fiatal, túl sportos. Határozott képe volt a lányról, és nem engedett belőle. Margaret és Brigid tapasztalták már, milyen eltökélt tud lenni ilyen dolgokban. Semmi térítheti el a kreatív elképzelésétől és a saját személyes víziójától.

Egy száz fotót tartalmazó castingújságot nézegetett éppen, amikor Brigid beküldte Antóniát egy vastag borítékkal, amelyben további modellek képei voltak. Antonia a rendező felé nyújtotta a borítékot, aki oda sem figyelt, de aztán felnézett, és rámeredt Antóniára.

- Úristen... te ki vagy?

- Az asszisztense, Mr. Quist - felelte Antonia remegő hangon. Azt hitte, valami rosszat csinált.

- Hát persze, már emlékszem. Bocsánat, elgondolkodtam. Indulj el tőlem, és menj, amilyen messze csak tudsz - mutatta az irányt -, aztán fordulj meg lassan, és gyere vissza hozzám. Hány éves vagy egyébként?

- Húsz leszek augusztusban.

Quist bólintott.

- Nem akarok koraérett tízévest egy ilyen jelenetben - mondta. Antonia megcsinálta, amit kért, a rendező pedig feszülten

figyelte, majd megcsináltatta az egészet még egyszer. Miközben Antonia feléje lépkedett, találkozott a tekintetük, és a férfi ettől kezdve egy pillanatra sem fordította el a szemét. - Ez az, ó, Istenem, ez az! - kiáltotta, és a két brit asszisztensére nézett. - Megtaláltuk! - Könyörögve fordult vissza Antóniához. - Sétálnál kicsit a kedvemért? Több száz lányt láttam, de te vagy az egyetlen, akivel működik. Tökéletes vagy.

- Nem vagyok színésznő, uram - tiltakozott Antonia idegesen.

- Nem is kell, hogy az legyél. Csak menned kell, és közben a kamerába nézned. Nincs szöveged, ígérem. És pár perc lesz az egész. Nélküled nem tudom megcsinálni. - Olyan idegesnek és kétségbeesettnek látszott, hogy Antonia nem akarta elutasítani. Beleegyezőn bólintott, és kíváncsi lett, mit kell majd tennie. - Legyen valami lepelben - szólt Margaretnek. - Most rögtön le akarom forgatni vele a jelenetet, a fény épp tökéletes.

A díszlet, amiben forgattak, egy kísérteties ködben úszó erdő volt. Brigid és Margaret elsietett Antóniával, egy sátorban bugyira vetkőztették, és egy lepedőbe csavarták. Brigid a lepedő egy részét felhúzta a lány fejére, amitől még misztikusabb jelenéssé alakult át. Egy sminkes bepúderozta, amitől éterivé és kísértetiesen sápadttá változott, akár egy másik világból való, törékeny szépségű lény. Bepúderozták a mellét, a karjait, a nyakát, és mezítláb vezették vissza Hamish elé. Tágra nyílt kék szemével ijedten nézett a férfira, merthogy az is volt csakugyan. A rendező rápillantott, és halkán csak annyit mondott:

- Uram Istenem, mindjárt elsírom magam, olyan tökéletes vagy! Köszönöm, hogy megteszed ezt értem. Ez a legnagyobb ajándék, amit adhatsz nekem. Egy perc múlva kamera indul! - kiáltotta a stábnak, és fellépett egy fahrtkocsira a kamera mögé, majd szólt Antóniának, hogy hova álljon. Követte Antonia

mozgását, és intett neki, amikor ő is készen állt a felvételre. Arra kérte a lányt, hogy amilyen kecsesen csak tud, a földet alig érintve a talpával, induljon el. - Legyél nagyon ijedt, az varázslatos. Gyere utánam - azzal hátrálni kezdett a bekapcsolt kamerával. Egy pissenés sem hallatszott. Antonia földöntúlian szép volt az egy szál lepelben, haloványra púderezve.

Háromszor vették fel a jelenetet, miközben Antonia egy másodpercre sem fordította el a tekintetét a rendező szemétől, aki a végén odament hozzá, hogy köszönetét mondjon neki.

- Megmentetted a filmemet - mondta érzelemtől túlfűtött hangon. Brigid és Margaret ezután magukkal vitték Antóniát, és segítettek neki felöltözni. Brigid elébe tett egy nyilatkozatot, amelyben az állt, hogy vállalt egy néma szerepet a filmben.

- A szakszervezet által garantált honoráriumot kapod - mondta. - Több a semminél.

- Ez nagyon sokat jelentett Hamishnek - magyarázta Brigid. - Ki tud borulni, ha támad egy ilyen ötlete, és nem tudja megvalósítani.

Antonia maga is tanúja volt a rendező izgatottságának és szorongásának, pedig nem tűnt valami nagy dolognak, hogy teljesítse a kérését. Nem filmszerepet kínált, az egész csak egy percre tartott, de a rendező számára műalkotás volt.

Visszament a többiekkel a forgatás helyszínére, ahonnan pár perc múlva elküldték a központi irodába valami biztosítási papírokért Hamish számára, és Antonia már el is felejtette, amit az előbb csinált. A férfi szinte átható tekintettel nézte, amikor ment feléje. Soha senki nem nézett így rá. Láthatatlannak érezte magát, de mintha ez az ember az egyetlen volna a világon, aki látja őt. Rendkívüli érzés volt.

Quist aznap este a forgatás befejezése után, amikor már mindenki más hazament, az operatőrökkel megnézte az aznap felvett anyagot. Visszafojtott lélegzettel figyelte Antóniát. Három rövid jelenet készült vele, amit újra meg újra visszajátszott.

- Istenem! Olyan, mint egy angyal, vagy egy szellem! - mondta szinte csak magának, miközben nézte. - Rendkívüli. Sírni szeretnék, amikor nézem. - A kameramanok szerint is különös szépség volt, és pontosan úgy jön elő az erdő fái közül, ahogy a rendező kérte tőle. Ahogy kecsesen lépdél, szinte lebegni látszik a föld fölött.

A másnapi forgatáson Hamish észrevette Antóniát, és megállt beszélgetni vele.

- Csodálatos voltál tegnap - mondta halk, bársonyos hangon, úgy, hogy senki más ne hallja. - Este megnéztem a felvételeket. Életemben nem láttam még ilyen gyönyörűséget. Az a természetesség, amivel mozogsz, a tekinteted, az arcod. A kamera imád téged. Óriási karriert futhatnál be a filmvásznon. - Szinte csak suttogott, de Antonia tisztán hallotta minden szavát, és megijedt tőle.

- Képtelen lennék rá, Mr. Quist. Az nem én vagyok. Én egyszer majd forgatókönyveket szeretnék írni. A kamera mögött szeretnék dolgozni, mint ön, és nem előtte. Láthatatlan akarok maradni, nem szeretném, ha mindenki engem nézne.

- Ne félj tőle, Antonia - simította meg Hamish a karját. Az érintés pihékönnyű volt, de Antonia érezte, ahogy a férfi ereje átjárja a testét. - Nem rejtőzhetsz el. A szépséged könnyörög azért, hogy láthassák az emberek. Ne foszd meg őket tőle.

- Nem vagyok szép - felelte Antonia remegő szájjal. Nem akart olyan lenni, mint az anyja, de ezt nem mondhatta meg neki. Nem értené.

- Nagyon-nagyon szép vagy, és egyszer még nagy színésznő lehet belőled, ha akarsz. A többi megtanulhatod. Tegnap pontosan értetted, hogy mit szeretnék, és tökéletesen azt adtad. Mialatt felém közelítettél, egygé váltunk. - Antonia is ezt érezte, a férfi valósággal megbűvölte, de épp ezt nem akarta. - Gondolkodj rajta. És köszönöm, amit tegnap adtál nekem. - Azzal Quist visszament a többiekhez. Antonia megpróbálta elfelejteni a rendező szavait, de nem sikerült.

A forgatás a továbbiakban simán ment, és az a három hónap, amit Antonia Los Angelesben töltött, varázslatos élményt nyújtott számára. Nagyszerűen tudott együtt dolgozni a három nővel, és közben figyelni, ahogy Hamish forgatja a filmjét. Valóban zseniális volt. Mindenkiből a legjobbat hozta ki.

A születésnapját kedves kis partival ünnepelték meg. Augusztus végén, amikor vissza kellett utaznia New Yorkba, a rendezőtől is elbúcsúzott, és köszönetét mondott neki.

- Sohasem fogom elfelejteni, ahogy kiléptél az erdőből, és elindultál felém - mondta a férfi. - Megőrzöm azt a pár kockát, és sokszor meg fogom nézni. Tökéletes jelenet volt, és te is az vagy. Ezt ne felejtsd el, és ne engedd, hogy bárki mást mondjon neked. Aki nem látja azt a varázslatot, ami benned van, az vak. - Miközben beszélt hozzá, drámai erőt sugárzott. Antonia nagyon szeretett neki dolgozni, és rengeteget tanult a filmkészítésről. Quist kivételes tehetségű rendező volt, aki nemcsak tőle, mindenkitől a legjobb teljesítményt kapta.

Antonia szomorú volt, hogy el kell válnia a nőktől, akikkel együtt dolgozott. Ők még egy hónapig maradtak, amíg tartott a forgatás, és kezdődtek az utómunkálatok. Mindvégig tyúkanyókként pátyolgatták, s végül a lelkére kötötték, hogy tanuljon

jól. Három anya szeretetét élvezte, mialatt ott volt, és eszébe sem jutott Fabienne után kutakodni. Már nem volt szüksége rá.

Akkor is rájuk gondolt, amikor a gépe felszállt. Hihetetlenül jól sikerült ez a nyár, bőségesen kárpótolta az egy évvel korábbiért.

Tizedik fejezet

Antonia egy szóval sem említette apjának a Hamish Quist filmjében játszott néma szerepét. Egykét perces jelenet volt az egész, és apja sohasem fogja látni, úgyszólván nem számított.

Jake-nek beszámolt a nyár minden eseményéről, és ő mohón itta minden szavát. El sem akarta hinni, hogy a barátjának ekkora szerencséje volt. Nemcsak dolgozhatott egy Hamish Quist-film forgatásán, de még szerepelhetett is benne.

- Ugyan, ez egyszeri alkalom volt, több filmben nem fogok szerepelni - válaszolta Antonia határozottan. - Ereztem a zabszemet egész idő alatt. Szerencsére nem tartott sokáig.

- Bolond vagy. Én mindent megtennék, csak hogy benne lehessek valamelyik filmjében. Látni akarom, majd amikor játsszák a moziban - lelkesedett Jake, és Antonia megígérte, hogy elmegy vele. Ő nem látta a naponta felvett anyagokat, de nem is bánta.

Hat héttel a tanév megkezdése után izgalom söpört végig a Tisch Művészeti Iskolán. Kihirdették, hogy Brian Kelly, a neves hollywoodi producer jön előadást tartani a filmgyártásról, különös tekintettel a kasszasiker filmek készítésére. Még azok is kíváncsiak voltak rá, akik a diploma megszerzése után független filmesek akartak lenni.

Százával zsúfolódtak be az előadóterembe, hogy hallják őt. Jake és Antonia együtt mentek, de már nem találtak két helyet egymás mellett. Antonia végül az első sor egyetlen üres helyére ült le, Jake pedig tizenöt sorral mögötte. Kelly közepesen magas,

erős testalkatú, széles vállú, ötven-egynéhány éves férfi volt, öt Oscar-díj birtokosa, tehát tagadhatatlanul sikeres ember.

Az előadása is kemény volt és erőt sugárzó. Merész és szókimondó ember hírében állt, aki elé nem lehetett akadályt gördíteni, ha az alkotás folyamatáról volt szó. Hiányzott belőle Hamish Quist finomsága, ennek ellenére a hallgatóság lenyűgözőnek találta. Világosan fogalmazott, arra intette a közönséget, ne engedjék, hogy bármi az útjukba álljon, harcoljanak mindazért, amiben hisznek, és soha ne áldozzák fel a filmjeik integritását.

Felállva, tapssal köszönték meg az előadását, és mielőtt elhagyta volna a pódiumot, véletlenszerűen kiválasztott tíz diákot, akik a színpad mögött még együtt lehetnek vele. Elnézést kért, amiért nincs ideje a hallgatóság kérdéseire válaszolni. Antonia meglepődött, amikor ő is bekerült a tíz közé, és a többi kilenccel együtt bevonulhatott a színpad mögé a személyes találkozásra. A Tischben az ilyen izgalmas pillanatok jelentették az egyik fő vonzerőt, hogy találkozhattak nagyon fontos rendezőkkel, producerekkel, forgatókönyvírókkal, drámaírókkal és színészekkel. Brian Kelly nagy név volt Hollywoodban.

Antonia csakhamar a sor végén találta magát, mivel a többiek heves lökdösődés közben rendre félretolták. Aztán mihelyt beszéltek Kellyvel, el is mentek. Mire Antonia sorra került, ketten maradtak az öltözőben, ahol a producer fogadta őket. Mivel már elhangzott, hogy Kelly siet, Antonia rögtön fel is tette neki a kérdését:

- Honnan lehet megállapítani, hogy egy anyagból sikeres film lesz? Mi dönti ezt el? Milyen kritériumokat vesz alapul? - Ezek valódi szakmai kérdések voltak, ezért Antonia meghökkent, amikor a férfi nyersen és gúnyosan nevetni kezdett. Érdes

hangon, majdhogynem gorombán, de világosan beszélt: fe - Lutri az egész. Honnan tudom, mikor fog egy csinos nő leszopni, vagy felháborodni, amikor megkérem rá? Maga gyönyörű lány, maga mit mondana erre? Mit szólna hozzá, csillagom? Ha jól csinálja, hamar elmegyek. - Miközben ezt mondta, bezárta maga mögött az öltöző ajtaját, és két lépéssel Antonia előtt termett. Egy pillanatra marokra fogta a mellét, aztán az ágyékát, majd két kezét a vállára téve meglepő erővel lenyomta a térdére, lehúzta a nadrágján a cipzárat, és Antonia arcához nyomta a merev péniszét.

Olyan gyorsan történt minden, hogy Antonia nem is tudta, mi ütötte meg. A férfi dörzsölt magán egyet-kettőt, hogy kemény maradjon, Antonia azonban felugrott, és elhátrált egészen az ajtóig. Nem számított semmi ilyesmire, ráadásul a férfi mindezt rettentő durván és közönségesen csinálta. Még akkor sem tette el a péniszét, amikor látta a döbbenetét Antonia arcán.

- Nézd, én nagyon meg tudnám könnyíteni a dolgodat. Itt akarsz kínlódni négy évig ezzel a sok teszetosza professzorral, akiknek soha semmi nem sikerült, vagy inkább a gyorsforgalmin akarod elérni a sikert? Tégy engem boldoggá, és abban a filmben szerzek neked szerepet, amiben akarod. Jövő héten próbafelvételt csinálunk Hollywoodban, és ezzel a külsővel pillanatok alatt sztár leszel. Egy telefonomba kerül az egész. Nem éri meg egy kis baráti szopás ezért?

- Én nem akarok filmszerepet kapni - közölte Antonia a tőle telhető leghatározottabb hangon, miközben egész testében remegett a félelemtől és a dühtől. Mi lesz, ha ő is megpróbálja megerőszakolni, mint Jeff? Az a legvalószínűbb, hogy senki sem hinné el neki, ha elmondaná, hogy Brian Kelly meg akarta erőszakolni.

- Mit keresel itt, ha nem akarsz színésznő lenni? - Kelly meglepődött, hogy az ajánlata nem jött be ennél a lánynál. Pedig ő úgy képzelte, hogy mielőtt elmegy elszórakozik kicsit az egyik diákkal. A lány azonban elutasította őt.

- Forgatókönyvíró akarok lenni, a saját erőmből, nem úgy, hogy szopnom kelljen a sikerért - felelte, és mielőtt a férfi megállíthatta volna, elfordította a kulcsot a zárban, majd az ajtót tárva-nyitva hagyva kirohant az öltözőből.

Kelly sietve visszarakta időközben lelankadt péniszét a nadrágjába, majd kísértelt a folyosóra, és a kijáratot keresve körülpillantott. Ez a taktika Hollywoodban bevált, és csak ritkán vallott kudarcot. De ezek a fiatal értelmiségi idealisták idioták, és neki nincs vesztegetni való ideje rájuk. Összeráncolt homlokkal nézte az egyetemtől mellé rendelt vezetőt, akit végre megtalált, és a két professzort, akiket az a megtiszteltetés ért, hogy találkozhattak vele.

-Hogy sikerült a beszélgetés? - kérdezte az egyikük. A producer több időt töltött a diákokkal az öltözőben, mint eredetileg gondolták.

- A gyerekek nem olyanok, mint régen voltak - válaszolta összevont szemöldökkel Kelly. - Vagy maguk etetik őket marhaságokkal. Mind független filmet akar csinálni. Fogalmuk sincs, mi a siker, vagy hogy mi kell ahhoz, hogy sikeresek legyenek. Parkolóőrök meg pincérek lesznek, és tutira nem fognak filmet készíteni, sem Oscart nyerni. - Az órájára pillantott, és meggyorsította a lépteit, - Gyerünk, mert lekésem a gépemet.

Pár perc múlva elrobogott egy limuzinnal, otthagya a két lelombozódott professzort, akik arra tanították a diákjaikat, hogy kreatívak legyenek, és ne adják el magukat az olcsó sikerért. Időközben Antonia már könnyek között végigrohanta az utat a

kollégiumig, és fel a lépcsőn a szobájáig. Soha egyetlen férfi sem tett vele olyat, mint Kelly, és nem is mondott neki olyanokat, mint ő. Jeff ijesztő volt, de Brian Kelly durva, közönséges és megalázó. Le akart zuhanyozni, de közben minduntalan megjelent előtte a férfi nadrágjából kilógó pénisze, amit neki a szájába kellett volna vennie. Kelly nem próbálta megállítani, vagy lefogni, ahogy Jeff tette, és erőszakot sem akart elkövetni rajta. Nem törődött vele, egyszerűen térdre lökte az öltöző padlóján, és várta, hogy majd a lány teszi a dolgát.

Antonia már attól piszkosnak érezte magát, hogy találkozott ezzel az emberrel. Undorító alak volt. Elgondolta, hogy vajon hány nő adta meg neki, amit akart, pusztán egy próbafelvétel ígérete fejében. Ő maga akkor sem tett volna ilyet, ha színésznő akart volna lenni. Remegve ült le az ágyára, és még akkor is ott ült, amikor fél óra múlva megérkezett Jake.

- Hol voltál? Mindenütt kerestelek. - Antonia nem válaszolt, csak a könnyei peregtek le az arcán. Jake akkor leült mellé. - Mi történt?

- Ez egy disznó! - zokogta Antonia, és elmesélte, mit tett Kelly. Jake elszörnyedve meredt rá.

- Ezt művelte? Jelentened kell az egyetemnek. Borzasztóan sajnállak, Antonia. Az az ember beteg. Be kellett volna mennem veled. Mostantól nem engedlek el egyedül sehova.

- Téged nem választott ki - felelte elcsukló hangon Antonia. - Nem engedte volna meg, hogy begyere velem. - Mindketten arra gondoltak, hogy vajon milyen gyakran művelhette már ezt, és hány naiv lánynál vált be a módszere, akik elhitték, hogy csak így juthatnak előre. - Inkább pucolnék vécét egy reptéren, mint hogy ezt kelljen csinálnom.

Jake azt akarta, hogy tegyen feljelentést az egyetem illetékeseinél, de Antonia nem akarta.

- Le fogja tagadni, és a végén én kerülök bajba. Nem tudom bebizonyítani.

- Biztos, hogy nem először csinálta ezt - vágta rá Jake dühösen.

- Még az is lehet, hogy csak ezért vállalta az előadást. Hogy felcsípjén diáklányokat, és ilyesmire kényszerítse őket. Jézusom, micsoda szemétláda!

Antonia napokig fel volt dűlva. Larának nem mesélte el - túlságosan undorítónak találta. Ez volt a második lecke arról, hogy ne bízson meg idegen férfiakban. De egy olyan híres producerről, mint Brian Kelly, sohasem gondolta volna, hogy az orra előtt előkapja a farkát, és az arcába nyomja azzal, hogy szopja le. Antonia tudta, hogy ezt soha nem felejtí el. És Jake is tudta.

A tavaszi szemeszter közepe felé Hamish Quist felhívta az új telefonján. Antonia azonnal felismerte a hangját, és meglepődött. Hamishnek nagyon jellegzetes, bársonyos hangja volt.

- Van egy tervemamit szeretnék megbeszélni veled - mondta a kölcsönös udvariaskodások után. - Újabb filmforgatásra készülök, most folyik a szereplőválogatás. Az a kis rész, amikor kijössz az erdőből mint egy jelenés, a legszebb percek egyike, amit valaha forgattam, és a kamera imád téged. Van egy apró szerep a következő filmemben is. Csak egy villanás. Három felvétellel meg tudnánk csinálni, mint a múltkor. Borzasztóan szeretném, ha vállalnád. A külsőd pontosan az, amilyenre vágyom.

Antonia habozott. Lelki szemei előtt megjelent ? Brian Kelly képe. De Hamish Quist úriember volt, aki mellett három hónapig dolgozott tavaly nyáron minden probléma nélkül.

- Nem vagyok színésznő, Mr. Quist, és nem is akarok az lenni. Nem akarok kamera elé állni. Én csak írni akarok, és egyszer majd rendezni, mint ön. Nem vágyom rá, hogy színésznő legyek. Szeretek láthatatlan lenni, hogy senki észre se vegyen.

- Nos, Isten nem teljesítette ezt a kívánságodat - felelte a férfi szelíden. - Gyönyörű nő vagy. A világ megérdemli, hogy láthasson. Nagyon hasonlítasz Audrey Hepburnre, legalábbis ugyanazt az érzést kelted az emberben, csak világos szőke hajjal. Olyan vagy, mint egy angyal. Kérlek, engedd meg, hogy felvegyelek egy jelenetben. A múltkori eset óta a múzsám lettél.

- Nem tehetem. Nem tudom, hogy kell. Ez szöveges jelenet?

- Igen, de nagyon rövid szöveg, alig pár mondat. Ha kell, szerzek mentort, aki átveszi veled. És tudok alkalmazkodni az egyetemi időbeosztásodhoz, bármi legyen is az. - Láthatóan mindenre hajlandó volt, csak hogy megszerezze Antóniát a filmjéhez.

- Őszintén megmondom, rettenetes lennék a szerepben. Csalódást okoznék önnek.

- Soha nem tudnál csalódást okozni nekem, kivéve, ha nemet mondanál. Megbeszélhetnénk ezt egy csésze kávé mellett? Megmutatnám a jelenetet a forgatókönyvben. Két oldal, csupa egysoros dialógussal. Le is rövidíthetjük, ha akarod. Én csak azt szeretném, hogy a nézők lássanak, mert tényleg angyalarcod van. Az egész filmnek ez lesz a lényege. Láthatnálak pár percre? - Ez már igazi könyörgés volt, és Antonia nem szívesen utasította vissza, de nem akart szerepelni a filmben. A férfit azonban kedvelte, amikor neki dolgozott.

- Rendben van, pár percre. New Yorkban van?

- Igen. - Nem akarta kényszeríteni, csak meggyőzni, méghozzá a szelídségével. Hitt abban, hogy ezen múlik az új filmjének a

sikere, ahogy a legutóbbi az erdei jelenetén. A lánnyal forgatott jeleneteket kis rejtett ajándékoknak tekintette. És egy ismeretlen naiva bemutatása, különösen ha az illető ilyen gyönyörű és különleges külsejű, bombasikerré tenné a filmet. Hetek óta ekörül forogtak a gondolatai.

Antonia megadta a kávézó nevét, ahová Jake-kel jártak. Két sarokra volt a kollégiumától.

- Van időd ma? - kérdezte a férfi.

- Fél négykor kezdődik az utolsó órák. Öt-re ott tudok lenni. - Nem akarta megbántani Quistet, végtére is rendkívül tehetséges, sikeres ember, aki megérdemli, hogy tiszteljék. De szerepelni nem fog a filmjében. Nem lesz olyan, mint az anyja, nem akar színésznő lenni.

- Akkor ott találkozunk, Antonia - mondta szelíden Hamish, aki Brian Kelly szöges ellentéte volt. Antonia a Kelly-eset óta nem randizott senkivel. És másodévből is került minden ilyen alkalmat Jeff miatt.

Aznap délután, ahogy ígérte, találkozott Hamishsel. A férfi már várta, mire odaért. Fekete bőrdzseki, póló és cowboysizma volt rajta. Antonia farmerban, rózsaszín melegítőfelsőben, magas szárú rózsaszín tornacipőben, lófarokba feltűzött hajával olyan volt, mint egy gyerek. A férfi elmosolyodott, amikor meglátta. Már tavaly nyáron is tetszett neki Antonia, olyan szívfejtően szép volt, de másképpen, szokatlan módon, Hepburn módján, ahogy akkor meg is mondta neki. Természetes bájú, különleges szépségű lánynak látta.

Antonia azonnal megérezte a férfi védelmező, atyai kisugárzását. Tudta, hogy nem fog fenyegetően vagy haragosan fellépni vele szemben. És valóban, Quist a legszelídebb érvekkel igyekezett meggyőzni őt.

- Nem tudsz láthatatlan lenni, Antonia. Túl szép vagy. Ez egy ajándék, amit meg kell osztanod, különben olyan, mint egy sötét szekrénybe zárt ékszer, amit senki sem láthat.

- Úgy érzem biztonságban magamat - felelte könnyes szemmel Antonia.

- Mit tettek veled az emberek, hogy nem érzed magad biztonságban? - Hogy Antonia nem válaszolt, a férfi gyengéden megérintette a kezét. - Nem hagyom, hogy bárki bántson. Soha. Meg akarlak védeni. - Antonia hitt neki. És mert hitt, bólintott.

- Rendben van, megcsinálom - suttogta. - De csak egyetlen kis jelenetet, jó?

- Öt perc lesz a filmben. Három részben vesszük fel, júniusban, amikor már vége lesz a tanévnek. Ezúttal Angliában, egy London melletti stúdióban forgatunk. És van még valami, amit szeretnék megkérdezni tőled. Brigid és Margaret nagyon megszerettek. Hajlandó lennél nyári munkát vállalni velünk, úgy, mint tavaly, csak most Londonban, és most nekem dolgoznál, nem a stúdiónak?

- Nagyon szeretném! - ragyogott fel a lány arca.

A férfi szélesen elmosolyodott.

- Nagyszerű! A lányok boldogok lesznek. És köszönöm, Antonia, hogy megcsinálod nekem a jelenetet. Hálás vagyok érte. Ígérem, amennyire csak lehet, megkönnyítem a dolgodat.

Mivel tudta, ki ő, és már ismerte is, Antonia hitt neki. Elfogta az izgalom attól, hogy közvetlenül mellette fog dolgozni a nyáron Londonban, és alig várta, hogy elújságholhassa Jake-nek.

Együtt mentek el a kávézóból. A férfi a járdán megállt, és rámosolygott. Húszéves létére olyan volt, mint egy kislány. Valami csodálatos ártatlanság áradt belőle, amit nem lehetett megjátszani, éppen ezért akarta, hogy szerepeljen a filmjében.

A járdán állva kezet fogtak, majd a férfi lehajolt, és könnyű csókot lehelt Antonia arcára.

- Vigyázz magadra, Antonia. És ne felejtsd el, Londonban mi vigyázunk rád. A lányok majd felhívnak, hogy mikorra vegyék a repülőjegyed. Viszlát júniusban. - Még egyszer rámosolygott, aztán elindult. Egyszer még visszanézett, hogy intsen. Antonia mosolyogva ment vissza a kollégiumba. Ezzel az emberrel valóban biztonságban érezte magát. Az egész világon összesen két férfi volt, akiben megbízott: Hamish és Jake.

Antonia sohasem hazudott az apjának, ezért úgy döntött, őszinte lesz vele, mielőtt elutazik az egész nyárra. Hazament hát, hogy együtt vacsorázzon vele és Larával. Ideges volt. A vacsora végén beszélt a jelenetről, amit el fog játszani Hamish filmjében. Lara meglepődött. Antonia neki sem mondta ezt el. Apját majd szétvetette a düh.

- Pontosan olyan vagy, mint az anyád! - kiáltotta. - Addig haverkodsز azzal a semmirekellő filmes bandával, amíg ugyanolyan szajha leszel, mint ő! Vagy talán már az is vagy. Mi jön még? A kokain? Mindig azt hajtogattad, hogy nem akarsz színésznő lenni, csak író, és tessék, most mégis szerepelni fogsz egy filmben! - Indulatosan hátralökte a székét, ami felborult, de apja ügyet sem vetett rá. Vörös arccal, már az ajtóból üvöltött vissza rá: - Egy ribanc színésznő volt már az életemben, Antonia! Nincs szükségem még egyre!

- Nem vagyok ribanc, és nem haverkodom senkivel - felelte Antonia határozott hangon. - Hamish Quist az egyik legtekintélyesebb producer a filmes szakmában. Tavaly nyáron dolgoztam neki, és idén is mellette fogok dolgozni, kisebb-nagyobb ügyeket fogok elintézni, amikkel megbíz. És attól, hogy elvállaltam egy ötperces jelenetet, amiben teljesen felöltözve

látszom, még nem leszek ribanc. Azt mondja, Audrey Hepburnre emlékeztetem őt. Márpedig ő nem volt szajha, apa. És én sem vagyok az. Arról, amit anyám tett veled, nem tehetek, de elegendem van abból, hogy nekem kell fizetnem érte, engem büntetsz miatt, mert soha nem tetted túl magad az iránta érzett haragodon. Egész életemben engem hibáztattál érte. Én nem vagyok az anyám. - A végén már ő is kiabált. Apja nem válaszolt, inkább ki viharzott a konyhából, és becsapta maga után az ajtót.

- Nagyon sajnálom, Antonia - nézett rá szomorúan Lara. - Igazad volt abban, amit mondtál. Még mindig haragszik az édesanyádra, és rajtad tölti ki a haragját. Nem hibáztathat téged. Es Hamish Quist jól mondja, tényleg hasonlítasz Audrey Hepburné-re. Nagyon szép vagy.

Antonia szomorúan mosolygott Larára. Megértette, hogy apja sohasem fogja megbocsátani neki az anyja vétkeit, és sohasem fogja szeretni őt. Nem szerette soha, vagy csak nagyon rövid ideig, még kicsi korában. Fabienne elszökött tőle, s mivel őt nem érhetette el, helyette egész életében Antóniát

büntette.

Felállt az asztaltól, megölelte Larát, és néhány perc múlva elment. Ez a ház már nem volt az otthona.

Miután Antonia elment, Lara a hálósobájukban találta Brandont.

- Szörnyű dolog volt tőled, hogy rajta töltötted ki a mérgedet, amiért Fabienne megsértett. Antonia nagyszerű lány, gyűlölöm azt, amit művelsz vele, és amiket mondasz neki. Olyan gonosz dolog, és annyira igazságtalan. Nem ezt érdemelne.

- Én sem érdemeltem meg, amit Fabienne művelt velem - felelte könnyes szemmel a férfi.

- Ez a ti kettőtök dolga Fabienne-nel, és nem a lányoddal. Nem ő tehet róla. Nem szabad tovább büntetned őt. Nem maradok veled, ha nem hagyod abba. Rosszul érzem magam, ha látom.

- El akarsz hagyni? - döbrent meg Brandon. - Még az is lehetséges. Nem bírom ezt tovább. Brandon nem szólt semmit. Az ágyon fekvé elgondolkodott azon, amit Lara mondott, és Antónián is. Minden eddiginél jobban gyűlölte Fabienne-t, amiért meggyűlöltette vele a saját lányát, és tudta, hogy Larának igaza van. De ezen már nem tudott változtatni. Már túl késő volt. Nem találta az Antóniához visszavezető utat. Túlságosan gyűlölte az anyját, és képtelen volt kettőjüket különválasztani. Az agyában ők ketten egy személy voltak.

Tizenegyedik fejezet

Jennifer Stratton, a drámacoach, avagy színészi edző, akit Hamish arra szerződtetett, hogy dolgozzon együtt Antóniával, tökéletesen artikulált. Arisztokratikus kiejtése a legkevésbé sem volt túlzó, ám azonnal elárulta, hogy a felsőbb osztály tagja. De nem az volt a feladata, hogy a helyes kiejtésre tanítsa Antóniát. Jennifer kiváló drámatanár volt, aki abban tudott segíteni a lánynak, hogy tökéletesen megtanulja, és a jelenetében hibátlanul mondja el a szövegét.

- Úgy gondolj rá, mint egy csodálatosan szép kis festményre, egy apró Degas-ra vagy Renoirra - magyarázta. - Minden ecset- vagy tollvonásnak, minden színnek tökéletesnek kell lennie. A tiéd a film legkisebb jelenete lesz, de a leggyönyörűbb, méghozzá attól, ahogy elmondod ezeket a sorokat, és ahogy az arckifejezésed harmonizál ezekkel a szavakkal.

Jennifer addig ismételtette Antóniával a jelenetet, amíg már álmában is el tudta mondani. Elpróbálták különbözőképpen, más-más hanghordozással, amíg megtalálták azt, amelyik a legjobban tetszett. Jennifer mindegyiket felvette, hogy Antonia hallhassa magát, és el tudja dönteni, melyik intonációt választja.

Két intenzív hetet töltött el a jelenet tanulásával, mígnem teljesen természetesnek érezte. Hamish távol tartotta magát, mialatt Antonia Jenniferrel, az edzőjével dolgozott.

A jelenet egy férfi és egy nő között zajlott. A nő szerelmet vall a férfinak, akinek ettől megváltozik a hátralévő élete. Egy baleset következtében a nő percekkel a vallomása után meghal, és az utolsó szavai örökké kísérteni fogják a férfit, aki most tudta meg,

hogy a nő szerette. Csak percei vannak a vallomása ízlelgetésére, annak megértésére, mit jelent számára a nő, és már vége, nincs többé. A rövid, de erős jelenet arról szól, hogy emberek akár rövid idő alatt is milyen mély hatást gyakorolhatnak egymásra. Hogy minden perc drága. Ez volt a film lényege, voltaképpen a lelke.

Amikor végül felvették a jelenetet, Antonia a maga szelíd, természetes módján hihetetlenül szép volt, s a szavak úgy hagyták el a száját, mintha egész életében arra várt volna, hogy kimondhassa őket. Amikor a stáb tagjai előtt lejátszották a jelenetet, az emberek szemében könny csillogott. Antonia maga volt a testet öltött szelídség és szeretet, és az egész jelenet úgy hatott, mint egy simogatás. Jól megtanulta a leckét. Hamish szeme is könnyes volt, amikor a jelenet véget ért, és három helyett csak kétszer vették fel. Mindkettő tökéletesen sikerült, annyira, hogy a végén még Jennifer is mosolygott.

- Kiváló diák vagy, drágám. Ha egyszer színésznő szeretnél lenni, nem maradnának el a nagy sikerek a pályádon.

Hamish ugyanezt mondta neki:

- Nagy színésznő válhatna belőled, ha akarnád. Gondolkozz el rajta. Bűn lenne elfecsérelni egy ilyen tehetséget.

- Írásban szeretném megfogalmazni, hogy mások mondják el, ne én - magyarázta Antonia ismét.

- Óriási sztár lehetnél - felelte a férfi csendesen. Ha valaki kiugróan tehetséges volt, ő felismerte a benne rejlő sztárt. Mindig a legjobbakkal dolgozott.

Este köszönetképpen és a sikert ünnepelni elvitte Antóniát vacsorázni. Elegáns vacsorát ettek í a Harrys Barban.

- És most magyarázd el nekem, hogy miért akarsz láthatatlan lenni - kérte Hamish vacsora közben. - Miről szól ez az egész

Antonia mesélt az édesanyjáról és az apjáról, apja keserűségéről, arról, hogy egész életében megtűrtnek érezte magát a saját otthonában, hogy félt az anyjától, aki terrorizálta, amíg el nem ment.

- Örökké rettegetem, hogy haragudni fognak rám, és rendszerint tényleg haragudtak. Sokkal könnyebb volt eltűnni, és láthatatlanná válni. Nálam bevált akkor is, és azóta is. Kezdetől fogva a betolakodó, a megtűrt, a nem szívesen látott vendég voltam az otthonukban. Sokkal zavartalanabb volt az életem, amikor el is felejtették, hogy ott vagyok.

-Milyen szomorú - sóhajtotta a férfi. Aztán megfogta a kezét, és megcsókolta.

- Beszéltem apámnak a jelenetről, amit a filmben játszani fogok, mire szajhának nevezett. Szenvedélyesen gyűlöli anyámat, és emlékszem, hogy anyám is gyűlölte őt. Örökösen harcoltak egymással. Háborús zónában éltem, ezért minden módon álcáztam magam, hogy elrejtőzzem előlük. A láthatatlanná válás volt a legjobb módszer.

- Már felnőtt vagy - emlékeztette a férfi. - Már nem bánthatnak. Édesanyád elment, apád meg durva és kegyetlen fickónak tűnik, de már semmit sem tehet veled. Nincs hozzá hatalma. És én sem akarom, hogy bárki is bántson téged. - Amióta először meglátta, figyelte ezt a lányt. Volt benne valami elbűvölő ártatlanság és tisztaság, ami szíven ütötte. Mint egy kismadár, akit óvni, védeni kell, de ugyanakkor erős is volt, ezt határozottan érezte. Egész életében rengeteg csendes bántalmazást és szeretetmegvonást kellett elszenvednie, és apja őt büntette az anyja bűneiért.

Ezek után a filmről és egyébektől beszélgettek. Többek között az utazásairól. Hamish elmondta, hogy Anglia egyik ipari vidékéről, egyszerű családból származik. Nagyapja szénbányász

volt, korán meghalt, apja tanár lett, sokat dolgozott, alkalmi munkákat is vállalt, hogy a fiának mindene meglegyen, és ő is fiatalon halt meg. Anyja rendkívüli asszony volt, ápolónőként dolgozott, hogy egyben tartsa a családot, legyen étel az asztalon, és ruházza őt meg a két fiútestvérét. Minden munkát elvállalt. Jó iskolákba járatta mindhárom fiát, és elég sokáig élt, hogy Hamish kényeztetni tudja.

Egy gazdag öreg hölgy, egy grófnő mellett volt házi gondozó, aki hagyott rá valamennyi pénzt, amikor meghalt. Anyja úgy, ahogy volt, Hamish-nek adta, hogy elkészíthesse a filmet, amiről álmodott. Ő tette lehetővé, hogy elinduljon a pályáján. És most, amikor a fia már megengedhetett magának mindent, amit csak akart, vett neki egy gyönyörű házat, amit még élvezhetett a halála előtt. Ekkor volt életében a legboldogabb - úgy öltözhett, mint egy úri hölgy, és egy gyönyörűen berendezett házban élhetett.

Antonia elmondta, hogy őt mindennel jól ellátták. Apja sikeres üzletember volt, így anyagilag semmiben sem szenvedett hiányt, amiért mindig hálás lesz neki. De a szeretet hiányzott az otthonukból. Apja megkeseredett ember volt, tele haraggal és gyűlölettel az anyja iránt. Lara mindent megtett, hogy más irányba fordítsa őt, ezt ma már tudta, de nem hitte, hogy valaha is sikerülne neki. Apja sohasem fog megbocsátani Fabienne-nek, ennél fogva neki sem. Már nem is reménykedett. El sem búcsúzott tőle, nem is üzent neki. Nem tudta, mikor látja apját legközelebb, de nem volt sürgős. A látogatásai minden alkalommal túl fájdalmasak, a következmények pedig túl messzire mutatók voltak. Hamish tragikusnak érezte, hogy ennek a szép, okos, kedves és csupa szeretet lánynak ilyen sors jutott egy szeretet nélküli otthonban.

Antonia azt is elmesélte, hogy nemrég megpróbálta megkeresni az anyját, de nem sikerült.

- Miért akarod egyáltalán megtalálni? - kérdezte a férfi. - Elhagyott téged, mit lehet itt még mondani?

- Talán csak hogy megtudjam, miért, hogy tőle halljam, és ne csak apám verzióját ismerjem. És hogy tudjam, él-e vagy meghalt. Amíg él, reménykedem, hogy egyszer még találkozom vele. Ha meghalt, egyszer és mindenkorra leszámolok ezzel a reménnyel. Jó életem van nélküle, és le kell mondanom az apámról is. Sohasem lesz normális kapcsolatunk, mert egyszerűen nem engedi, úgymint már le is tettem róla.

Kettejük beszélgetéséből az következett, hogy Hamish a pártfogásába akarta venni, hogy óvja és védelmezze őt, csak hogy majdnem negyvennégy évével több mint kétszer olyan idős volt, mint a huszonegyet még be sem töltött Antonia. Nem látott lehetőséget arra, hogy megóvja őt a bajoktól, ha nem lesznek együtt párként, de úgy gondolta, az nem lenne fair vele szemben. Voltak önmaga előtt sem bevallott, kifelé nem mutatott érzelmei Antonia iránt, amiket magában akart tartani, de ez egyre nehezebben ment. A közelében akart lenni, de még nem lépett át semmilyen vonalat, és nem kelt át semmilyen hídon. Tökéletes úriember volt, különösen Antóniával szemben.

Hazavitte a lakásba, amelyet a vendégeinek tartott fenn, és amelyet filmforgatás idején a stáb egy plusz tagja használhatott. Ezen a nyáron Antonia lakott benne. Ugyanabban az utcában, csak kicsit lejjebb, mint az ő háza. Kitétte a ház előtt Antóniát, mintha a lányát, vagy az unokahúgát, vagy egy barátját vitte volna haza. Antonia megköszönte a vacsorameghívást, Hamish pedig nézte, ahogy bemegy a kapun.

Boldoggá tette a tudat, hogy itt lesz három hónapig, láthatja mindennap a forgatáson vagy az irodájában. Szeretett Antonia közelében lenni, és tudta, hogy a két asszisztense is vigyázni fog rá. Nárcisztikus, önző szülei miatt eddigi húsz éve a családi otthonban folyamatos szeretet nélküli rémálom lehetett.

Antonia jól érezte magát Londonban, Hamish mellett dolgozva. Brigid és Margaret elvitték ide-oda a városban, ha volt egy kis szabad idejük, és ő velük lenni is szeretett. Londont gyönyörű városnak találta, élvezettel fedezte fel a történelmét.

A filmben szereplő egyik fiatal színész többször is próbálta randira hívni, elvinni vacsorázni vagy éjszakai mulatókba, de Antonia minden alkalommal nemet mondott. Láttá, hogy milyen, és tudta, mire megy ki a játék. A fiú el volt telve magával, élvezte az életet, és le akarta fektetni őt.

Antonia azonban nem akart a játékszere lenni. Sejtette, hogy megint csak olyan jelenet lenne a vége, mint ami Jeff-fel vagy Brian Kellyvel történt, de a legjobb esetben is csupán valami sekélyes kapcsolat lenne belőle, amit nem akart. Könnyebb volt visszautasítania őt. A végén a fiú kifigurázta, szűzlánynak csúfolta, amiből Antonia tudta, hogy jók voltak a sejtései. Jobbnak látta a Hamish- nek dolgozó asszisztensekre korlátozni a társasági életét.

Ez volt élete legizgalmasabb nyara. Figyelte a forgatást, tanulmányozta a forgatókönyveket, és tanult belőlük. Hamish szándékosan, de a példájával is sok mindent megtanított neki a filmkészítésről. London pedig mesés város volt. Úgy érezte, el sem akar menni innen. Hamish időnként elvitte vacsorázni. Nem akart visszamenni New Yorkba, de be kellett fejeznie az utolsó évét, hogy lediplomázhasson.

A születésnapján Hamish partit rendezett neki a San Lorenzóban, utána pedig többekkel együtt átmentek az Annabelsbe táncolni. Huszonegy éves volt, tehát nagykorú lett. Nagyon felnőttnek érezte magát, ami mosolyra készítette Hamisht. Egy huszonegy éves lány a legtöbbször szemében még gyerek volt, ám a londoni nyár után Antonia roppant tapasztaltnak és felnőttnek tartotta magát.

Apja egész nyáron nem adott hírt magáról. Továbbra is dühös volt rá a film miatt, amiben szerepet vállalt. De Lara néha felhívta. A hétvégékre és augusztus hónapra kivettek egy kisebb házat Hamptonsban. Amióta szemrehányást tett Brandonnak az Antóniával való bánásmódja miatt, feszült volt köztük a hangulat. Brandon nem bírta elviselni, ha kritizálják vagy kérdőre vonják, különösen ha a felesége teszi. Ő pedig nem állhatta meg szó nélkül, hogy milyen szívtelenül bánik a lányával. Larának büntudata volt amiatt, hogy ő mennyi szeretetet kap Brandontól, miközben Antóniának semmi sem jut belőle.

Antonia könnyes szemmel búcsúzott el a stábtól, és megígérte, hogy visszajön. Hamish azzal, hogy „ajándékot” helyezett el Antonia egyesült államokbeli bankjában, ügyesen kivédte, hogy munkavállalási engedélyt kelljen kérnie. Az összeg nagyobb volt, mint amire számított - meglepte a férfi bőkezősége.

Még fel sem ocsúdott, már elkezdődött az utolsó év. Újra ugyanabban az épületben kaptak szobát Jake-vel, többet lógtak együtt, mint valaha, sőt egymás mellett ülve készítették el az otthoni feladataikat.

Jake októberben megismerkedett egy másodéves lánnyal, és ettől kezdve kicsit kevesebb ideje maradt Antóniára. Ennek ellenére rendszeresen együtt vacsorázott vele, így Antonia nem

érezte elhagyottnak magát. Jake-nek ez volt az első komoly kapcsolata, amióta itt voltak, és láthatóan élvezte a dolgot. Antonia örült a barátja boldogságának, és igyekezett minél jobban a tanulásra összpontosítani.

Épp a szobájában volt, amikor Hamish egy decemberi napon felhívta telefonon. Odakint havazott, ezért örült, hogy nem kell kint lennie. Meglepődött, amikor meghallotta a férfi hangját. Három hónapja, amióta eljött Londonból, nem hallott felőle. Nem volt ok, amiért Hamish felhívja. A filmet befejezték, karácsony előtt akarták bemutatni. Antonia alig várta, hogy láthassa.

Hamish megkérdezte, hogy van, és mihelyt meghallotta, hogy jól, rögtön rátért a tárgyra.

- Mit csinálsz holnapután? - kérdezte.

- Mosok - válaszolta Antonia nevetve valóban ezt tervezte.

- Nem fogsz. Eljössz velem a *Nyári hó* premierjére. - Ebben a filmben játszotta azt a kis szerepet. - Ezért repültem ide, de szükségem van egy partnerre, és szeretném, ha te lennél az. Gyűlölök egyedül menni az ilyen eseményekre, neked meg ez lesz a debütálásod - ugratta Antóniát, noha ez volt az igazság. Mellesleg jó ürügy volt Hamishnek, hogy láthassa őt. A filmbemutatót egy új színházban tartották, és a film után a Plazában rendeztek partit. - Minden ilyen esemény kész bolondokháza, de el kell mennem, és neked is jönnöd kéne.

Azt már nem részletezte, hogy a sajtó miatt a bemutatónak lesz vörös szőnyeges része is, ahol végigvonul a film két főszereplője. A média rögtön lecsap az eseményen megjelenő sztárookra, és rengeteg fotó készül. Antonia nyomasztónak érezte az egész felhajtást.

- Muszáj mennem? - kérdezte idegesen.

- Tudod, hány nő adná oda a jobb karját, a bal lábát, és néhány más testrészét, csak hogy velem jöhessen? - kérdezte Hamish félig tréfásan. - Gyere csak el velem. Ha túl sok lesz a nyüzsgésből, legfeljebb eljövünk. Megígérem. - Eddig mindig megtartotta a neki tett ígéreteit.

- Nincs mit felvennem. - A jól bevált univerzális kifogás.

- Akkor menj el vásárolni. Ez nem lehet akadály.

- Van egy beadandóm. - Egy újabb nagyszerű kifogás, mindketten tudták.

- Majd én megírom neked. Indulj máris, és vásárolj valamit, amit felvehetsz. Ha ez életed egyetlen filmbeli megjelenése, akkor el *kell* jönnöd.

Antonia megfogadta a tanácsot, és másnap elment a Bergdorfba, ahol talált egy egyszerű fekete bársonyból készült estélyit, és hozzá egy strasszokkal díszített kabátkát, amiben úgy nézett ki, mint egy cárnő. Vett hamis gyémánt fülbevalót és egy kis fekete bársony kiegészítést. Cipőt is talált a Bergdorfban, így mindene megvolt, ami kellett. A nyári keresete egy részéből fizette ki a holmikat. A ruha és a kabátka egyszerűsége és tiszta szabásvonala nyerte el a tetszését, és mindkettő nagyon jól mutatott tökéletes alakján. A ruha külön kiemelte a dereka karcsúságát.

A férfi másnap fél hatra ment érte. Antonia elnapolta a beadandó dolgozat elkészítését. Hamish fél órát adott maguknak, hogy eljussanak a felsővárosi színházba kicsit furán érezte magát attól, hogy egy diáklányt visz magával a filmbemutatóra. Tökéletes szabású szmokingjában maga is filmsztárnak látszott.

A színházhoz érve azt látták, hogy biztonsági őrök tartják vissza a vörös bársony kordonok mögött összezsúfolódó fotósokat. Odabent még több fotós gyűlt össze, várva a pezsgős

és kaviáros előételt. A vörös szőnyeg hosszával megegyező hosszúságú terület volt kordonnal elkerítve, a fotókon majd jól mutató háttérrel. A kiválasztott sztárok már felsorakoztak, hogy az újságok, képes magazinok és tévécsatornák interjút készíthessenek velük.

Hamish és Antonia méltóságteljesen végigvonultak a vörös szőnyegen, és már majdnem beértek a színházépületbe, ahol majd levetítik a filmet, amikor a sajtósok rájöttek, ki ez a lány, és kiáltozni kezdték a nevét. Antonia ostobaságnak érezte, hogy egy ilyen nyúlfarknyi szerep miatt megálljon, hogy lefotózhassák, de a sajtó nem engedett. Őt akarták. Mindketten megálltak pár fotó kedvéért, azután bementek, hogy elfoglalják a számukra fenntartott helyet. Hamish, aki a karjánál fogva vezette Antóniát, érezte, hogy a lány egész testében remeg. Az előtérbe lépve száz vaku villant az arcukba, amiktől Antonia hátrahőkölt.

- Elmehetünk most? - kérdezte rémülten suttogva.

- Nem, előbb megnézzük a filmet - felelte a férfi szelíden. - Biztonságban vagy. Velem vagy. - Antonia bólintott. Megkeresték a helyüket, és gyorsan leültek. Fél óra alatt megtelt a nézőtér. A stábból többen is odajöttek, hogy üdvözljék őket. Végül elkezdődött a film.

Antonia látta, hogy Hamishnek igaza volt azzal a jelenettel kapcsolatban, amiben ő is szerepelt. Az a pár perc döntő jelentőségű volt a filmben.

- Nagyszerű vagy benne - biztosította Hamish, és ezek után hátradőlve élvezték a filmet. Gyönyörű film volt, nagy sztárok játszottak benne. Kifelé menet a sajtó képviselői, miután rájöttek, hogy ő a filmben szereplő fiatal lány, még izgatottabban figyelték Antóniát. Fél órába telt, mire beszállhattak a limuzinba, ami elvitte őket a Hazához, ahol a fotósok minden lépésnél újabb és

újabb képeket készítettek róluk. Mindössze húsz percig maradtak, azután a limuzin visszavitte őket a belvárosba. Antonia nagy sóhajjal nyugtázta, amikor megszabadultak a fotósoktól.

- Mások hogy bírják ki ezt? - kérdezte fejét az ülés támlájának támasztva. Nyakának kecses ívét látva Hamishnek úgy kellett tennie, mintha nem venné észre, és megálljt kellett parancsolnia a kezének.

- Egyesek kifejezetten szeretik - felelte mosolyogva. - Én sem élvezem, de arra való a premier, hogy a film minél nagyobb sajtónyilvánosságot kapjon.

- Nekem tetszett a film - mosolygott vissza a férfira Antonia.

- Még sohasem volt olyan barátnőm, akit az iskolai kollégiumába kellett visszavinnem - szólt Hamish incselkedve. - Úgy érzem magam, mintha lilimtipró lennék. - És bizonyos értelemben valóban az volt.

- Nem a barátnője vagyok, uram, hanem az alkalmazottja - javította ki Antonia fesztelenül.

Meglepően kellemesen érezte magát a férfi társaságában.

- Nem. Tavalý nyáron az alkalmazottam voltál. Ma este a partnerem vagy, és filmsztár.

- Oh. Mikor fognak megjelenni a kritikák?

- Holnap reggel.

Hamish szerette volna elvinni valahova még egy pohár pezsgőre, de Antonia elhárította azzal, hogy másnap reggel órája lesz.

- Köszönöm, Hamish. Csodálatos volt, nagyszerűen éreztem magam - köszönt el a kocsiból kiszállva. Noha a férfi egy

kollégium előtt tette ki, most csakugyan úgy nézett ki, mint egy filmsztár.

- Nem igaz, halálra voltál rémülve a vörös szőnyegen. Éreztem, hogy remegsz.

- Nagyon tetszett a film. És jó volt veled lenni - tette hozzá Antonia olyan halkán, hogy a férfi alig hallotta.

- Nem lehetsz *állandóan* láthatatlan - mondta Hamish, mire Antonia bólintott. Olyan szép volt, ahogy ott állt az újra rákezdett hóesésben, hogy a férfi nem tudta megállni, le kellett hajolnia, hogy megcsókolja. Csakugyan csodaszép este volt, még úgy is, hogy a kollégium épülete előtt álltak, és még nem múlt el teljesen a fotósok okozta stressz.

Antonia nem számított rá, hogy Hamish meg fogja csókolni, de az egészben volt valami mesebelien romantikus. Nem tudta, komolyan vegye-e a csókot, vagy Hamish a különleges este hatására elragadtatta magát. De nem akarta megkérdezni. Élvezte a percet, aztán elköszönt, és könnyű léptekkel besietett a kollégium épületébe.

Hamish hosszan nézett utána.

A másnapi kritikák lelkesen dicsérték a filmet - megérdemelten. Hamish és a stáb számára ez a teljes győzelmet jelentette. A sajtó rajongva méltatta Antonia játékát, a filmvásznon évek óta feltűntek közül a legizgalmasabb arcnak nevezték. Az egyik kritikus felfedezte a hasonlóságot is Audrey Hepburn és Antonia között.

Mihelyt elolvasta a kritikákat, Antonia felhívta Hamisht a szállodájában.

- Bravó! - kezdte, amikor a férfi felvette a telefont. Kora reggel óta folyamatosan csengett a készüléke. - És köszönöm a tegnapi estét.

- Én köszönöm, hogy megajándékoztál azzal a jelenettel. Eggyel feljebb emelte az egész filmet.

Ezt most már Antonia is belátta.

- Többet szeretnének belőled, Antonia - mondta a férfi óvatosan.

- Nem lehet. Nem vagyok színésznő.

- De lehetnél, méghozzá nagy színésznő.

- Nem ezt akarom csinálni.

- Mikor látlak újra? - váltott témát a férfi.

- Meddig leszel itt? - Ezt eddig elfelejtette megkérdezni.

- Még két napig. Vacsorázzunk együtt holnap este. - Egész nap és még este is interjúkat kellett adnia.

- Szuper. Holnap be kell adnom egy dolgozatot, amit ma este meg tudok írni. - Hamish úgy érezte, mintha egy diáklánnyal járna együtt, de szórakoztatta a dolog.

- Mennyi időd van még itt? - kérdezte.

- Május végén diplomázom - válaszolta Antonia büszkén. Addig már csak öt hónap volt hátra. És a férfi tudta, hogy kívárja azt az időt.

Amikor másnap este elvitte Antóniát a felsővárosi Majorelle-be, vacsora közben szóba került Hamish következő filmjének a témája. Már elkezdett dolgozni rajta, és folyt a szereplőválogatás. Bűvészkedni kellett, hogy találjanak olyan időt, amikor mindenki elérhető, elsősorban persze a szereplők. Már majdnem összeállt minden, de csak majdnem.

- Van a filmben egy epizódszerep számodra, Antonia, ha vállalod. És egy vallomással is tartozom neked. Két okból ajánlom fel neked a szerepet. Először is mert azt gondolom, hogy rendkívülit nyújtanál benne, és tudom, hogy meg tudod csinálni, ha akarod. Másodszor... - gyöngéd szeretettel nézett rá, és

közben újra fiatalnak érezte magát - ... mert szerelmes vagyok beléd - mondta halkan. - Együtt akarok dolgozni veled, és meg akarom találni a módját, hogy állandóan magam mellett tarthassalak.

Antonia egy percig hallgatott, mire Hamish megcsókolta. Antonia meglepődött erre nem számított. Két nyáron át örömmel dolgozott a férfi mellett, rendkívül sokat tanult tőle, de soha nem hitte, hogy bele fog szeretni.

- Én is veled akarok lenni - suttogta. Mellette biztonságban érezte magát. Amikor vele volt, nem kellett elrejtőznie, és boldoggá akarta tenni a férfit. - Elvállalom a szerepet - jelentette ki bátran. - És egyszer talán majd megengeded, hogy írjak egy forgatókönyvet, és akkor együtt dolgozhatunk egy olyan filmen, aminek én írtam a forgatókönyvét, és te vagy a rendezője. Megegyeztünk?

Hamish válaszul szélesen elmosolyodott.

- Makacs nőszemély vagy, ezért is szeretlek, ígérem, hogy egyszer majd közösen írunk és rendezünk egy filmet. Addig meg sztárt csinállok belőled. - Teljesen biztos volt abban, hogy Antóniából sztár lesz. A közönség imádni fogja, de közel sem annyira, mint ő. Teljesen belebolondult ebbe a lányba.

- Boldoggá teszel - mondta Antonia csendesen. - Ez minden, amire szükségem van. - Nem akart sztár lenni. Soha nem álmodott erről.

- Te is boldoggá teszel engem. Júniusban kezdjük a forgatást. Addigra megkapod a diplomádat, ennél jobb nem is lehetne. És szeretném, ha a forgatás után velem maradnál. Van is egy elképzelésem, hogyan csináljuk - mondta rejtélyesen. - De erről bőven lesz még időnk beszélgetni. Mik a terveid karácsonykor? - kérdezte, de Antonia nem tudott semmi biztosat.

- Június óta nem beszéltem apámmal. Elmehetek San Franciscóba Jake-vel, a barátommal. Három évvel ezelőtt nagyon jól éreztem magam náluk. De még nem döntöttem el.

- Jobb ötletem van. Menjünk el együtt valahova, ahol meleg van, mondjuk Turks és Caicosra vagy Saint Bartsra. Benne lennél? - Antonia rámosolygott. A férfi egy új világra nyitott számára ajtókat, és egy másik életet ajánlott neki. - Akkor csináljuk - mondta csendesen Hamish.

- Szeretném. - Antonia arra gondolt, hogy felhívja Larát, és elmeséli neki. Tudta, hogy Lara csalódott lesz, de azok után, amit apja mondott neki, még most, hat hónap elmúltával sem érzett magában elég erőt, hogy találkozzék vele, vagy hogy náluk töltsen el a karácsonyt. Kegyetlenül bánt vele a nyúlfarknyi kis filmszerepe miatt, és most még dühösebb lenne. Továbbra is fizette a tanulmányait és a költségeit, de másfajta kapcsolatot nem keresett vele. Jellemző volt rá, hogy megvonta tőle a szeretetét és az elismerését, azt azonban kötelességének érezte, hogy anyagilag támogassa.

Az Antonia ellen indított háborúja feszültséget keltett a házasságában. Lara világosan megmondta neki, hogy igazságtalanul bántalmazza Antóniát, de ő nem volt hajlandó meghátrálni. Ha akkor dühös volt, mert Antonia szerepelt egy filmben, most az elismerő kritikák és a nagy sajtó visszhang láttán még jobban felbőszül.

De Antonia ezt már nem bánta. Már itt volt Hamish, aki szelíden és kedvesen bánt vele, és meg akarta védeni mindentől.

Vacsora közben megtervezték az utazásukat, és Hamish eldöntötte, hogy másnap megkéri a lányokat az irodában, szervezzék meg nekik.

- New Jersey-ben felveszlek a gépemre, és onnan együtt repülünk vakációzni. De előbb még pár napra vissza kell mennem Londonba, hogy találkozzam néhány befektetővel.

Antonia fülének az egész úgy hangzott, mint egy álom, és ugyanígy érzett Hamish is. Antonia fiatal volt, de egyikük sem törődött a korkülönbséggel. Az évek lényegtelennek váltak. Megbeszélték, hogy együtt töltik a karácsonyt, és hogy a filmben, amelyet júniusban kezdenek forgatni, Antonia eljátszik egy epizódszerepet. Továbbra is kényelmetlenül érezte magát emiatt, de miután Hamish rávette, az ő kedvéért megteszi. Hamish olyan volt neki, mint a soha nem létezett apa.

- Egy napon segítek neked forgatókönyvet írni. Hasznodra válik, ha előbb szerzel némi tapasztalatot a kamera előtt, különösen ha rendezni is szeretnél - nyugtatta meg a férfi. Ez volt hivatva indokolni Antonia szereplését egy filmben, amire valójában sohasem vágyott.

- Nem vagy többé láthatatlan, Antonia, és nem is kell annak lenned. Én látlak, és nagyon is szeretem, amit látok. Nem kell rejtőzködnöd. Nem engedem, hogy bárki bántson.

Antonia hitt neki. Hamish Quist becsületes ember volt, aki szerette őt, és ő viszontszerette. Nem volt többé betolakodó. Ehhez a férfihoz tartozott.

Tizenkettedik fejezet

Antonia felhívta Larát, hogy elmondja, nem megy haza karácsonyra. Lara sejtette, hogy így lesz, mivel már fél éve nem volt semmi kapcsolat apa és lánya között. Amióta apja olyan kíméletlenül rátámadt a filmszerep miatt, és olyan kegyetlen dolgokat vágott a fejéhez, amiből semmi sem volt igaz, Antonia teljesen visszavonult. Semmiben sem hasonlított az anyjához, de apja ezt nem volt hajlandó elismerni, akárhányszor próbált Lara a lelkére beszélni. Brandon erre azt felelte, hogy ha Antonia is színésznő akar lenni, mint az anyja, akkor ő hallani sem akar róla. Fizette a tanulmányait, mert ezt kötelességének tartja, de ha a diploma megszerzése után úgy dönt, hogy színészi pályára lép, akkor ugyanolyan kurva lesz belőle is, mint az anyja. Ezt hallva Lara elborzadt.

- Nem dobhatod el magadtól, Brandon. Ő a lányod.
- Megtehetem, és meg is teszem - hangzott a konok felelet.
- Anya nélkül nőtt fel, és te sem sokat törődtél vele. Most meg végképp ki akarsz lépni az életéből. - Vagy már ki is lépett. Ha csak rágondolt, Larának megfájdult a szíve. Most egészen más színben látta a férfit. Tapasztalva, hogy milyen ridegen bánik a lányával, nem tudott jó szívvel gondolni rá. Miután évekig büntette, érzelmileg végképp eltávolodott Antóniától. És ezt a lánya is felismerte. Megmondta Larának, hogy már nem talál mentséget apja számára. Hogy beleborzong, amikor a magányos gyerekkorára gondol. Mert mindig azt hitte, hogy megérdemli apja büntetését, most azonban már tudja, hogy semmivel sem szolgált rá. Már felnőtt volt, és kinyílt a szeme.

Tehetett vagy mondhatott Lara bármit, semmivel sem tudta meglágyítani Brandon szívét. Nem akarta elveszíteni a feleségét, de nem tudta kinyújtani a kezét a lánya felé. A puszta létezésével nyugtalanítóan emlékeztette őt az anyjára, noha nem is hasonlított rá, és sohasem viselkedett úgy, mint Fabienne. Brandon számára ő mindig is Fabienne lánya volt, és ezen nem tudta túltenni magát.

- San Franciscóban töltöd az ünnepeket Jakekei? - kérdezte Lara, miután Antonia megmondta, hogy nem megy haza. Lara többször is találkozott a fiúval, amikor a belvárosban együtt ebédelt Antóniával, és szívből örült, hogy ilyen jól összebarátkoztak. Nagyon helyes fiúnak tartotta, és tudta, hogy Antonia remekül érezte magát, amikor náluk vakációzott San Franciscóban.

- Nem, most más terveim vannak - felelte Antonia kitérően. Még nem állt készen arra, hogy beszéljen neki Hamishről. Tartott tőle, hogy Lara tiltakozik majd a nagy korkülönbség miatt, vagy azt fogja gondolni, hogy túl gyorsan történt az egész. Ám ő biztos volt a dolgában, és nem akarta, hogy ezt bizonygatnia kelljen.

- Sajnálom, hogy apád ilyen esztelenül viselkedik.

- Én is, de ez nem újdonság. Gondolatban sohasem tudott elválasztani engem az anyámtól. Ma már tudom, hogy esélyem sem volt nála. Az, hogy szerepeltem egy filmben, csak újabb ürügy volt. Most pedig Hamish felajánlott egy újabb epizódszerepet a következő filmjében. Szerinte tehetséges vagyok. - Fáradtnak tűnt a hangja. Lehangelő volt az apjára gondolnia, és arra, hogy gyerekkorában milyen gonoszul elutasította őt. Azelőtt közömbösen és ridegen bánt vele. Most viszont agresszívan ellenséges vele szemben.

- És te valóban *ezt* akarod? - kérdezte Lara. Tudta, hogy azelőtt milyen mereven elzárkózott Antonia a színészi pályától, és csak a forgatókönyvírás érdekelt. Ez valami egészen új irány volt.

- Azt mondja, jobb író és rendező leszek, ha szerzek némi tapasztalatot a kamera előtt is. Ha nem tetszik, nem kell tovább csinálnom. Ő nagyszerű rendező, és talán tanulok valamit ebből a szerepből. De a hosszú távú céljaim nem változtak. - Lara nagyon örült ennek, mert szerinte Antóniának tényleg volt tehetsége az íráshoz. - És veled mi újság? - kérdezte. - Jól megvagytok az apámmal? - Brandon sokkal kedvesebb volt a feleségéhez, mint a lányához, de néha Larával is gorombán viselkedett.

Lara sajnálta Antóniát, amiért ezzel kellett együtt élnie, és mindent megtett, hogy kárpótolja érte. De az anyát és apát nem lehet pótolni, és Antóniának egyikkel sem volt szerencséje. Lara csak most értette meg, miért volt olyan félénk kislány korában, miért bújt el mindig, miért félt mindentől, és miért akart mindenáron láthatatlanná és észre vétlenné válni. Miattuk vált sebzetté, és ezt a sebet még egy szerető mostohaanya sem tudta begyógyítani, jöllehet megpróbálta.

A karácsonyi szünet kezdete előtt együtt ebédeltek, és kicserélték a karácsonyi ajándékukat. Lara mindig bőkezű volt vele. Antonia a New York-i Egyetem lila-fehér színeiben pompázó bőrdzsekit vett neki, mert tudta, hogy Lara kedvenc színe a lila. Ő rögtön mondta is, hogy büszkén fogja viselni. Antonia egy fekete Alaia ruhát kapott tőle, ami tökéletesen illett rá, és nagyon tetszett neki.

Hamishről még nem beszélt Larának. Egy ideig meg akarta őrizni magának a titkot. Olyan értékes és törekeny volt a kapcsolatuk, hogy óvni akarta, ameddig csak lehet. Egyelőre csak Jake-nek beszélt róla, aki örült a boldogságának, habár a nagy

korkülönbség nem tetszett neki. Felismerte, hogy Antonia valószínűleg apát keres, és Hamishben véli megtalálni.

Ő is komolyan vette a barátnőjével kialakult kapcsolatát. Úgy tervezte, hogy az egyetem elvégzése után New Yorkban marad, és meghallgatásokra jár. A jövőre vonatkozó terveik már kezdtek formát ölteni, és Antonia számára itt jött be a képbe Hamish. Nem volt kétséges, hogy egyengetni akarja Antonia filmes karrierjét, és bár ő nem ezért szerette a férfit, a segítség nem árthatott, egyébként is megígérte, hogy támogatja, bármilyen irányba induljon is el.

Jake-nek egyedül az nem tetszett, hogy Antonia nem azért hajlandó megpróbálkozni a színészettel, mert erre vágyik, ő csak Hamish kedvében akar járni. Jake bármit megadott volna azért, hogy szerepelhessen a rendező valamelyik filmjében, de sohasem kérte Antonia közbenjárását. Nem akarta ily módon kihasználni a barátságukat. Remélte, sőt biztos volt benne, hogy lesz majd alkalma találkozni Hamishsel, amennyiben tartós lesz a kapcsolatuk. Emiatt sohasem gyakorolt nyomást Antóniára, ahhoz túlságosan tisztelte őt, de védeni is akarta, hiszen egész életében soha senki nem védelmezte. Bízott benne, hogy Hamish megteszi, és ebben az értelemben talán csakugyan egy vele egyidős férfi, egy apafigura a legmegfelelőbb partner Antonia számára.

Reménykedett. Elviselhetetlennek találta a gondolatot, hogy Antóniának újabb sérülést kelljen elszenvednie, mivel tudta, hogy szívügyekben teljesen tapasztalatlan. Huszonegy évesen még szűz volt, és erre Hamish is rájött.

A vakáció, amire Hamish Antóniát vitte, tündérmesébe illőnek tűnt számára. Rövid londoni kitérőt követően a New Jersey-i Teterboro repülőtéren Hamish felvette őt a magángépére, majd

egy megállás után, amikor üzemanyagot vételeztek, elrepültek Saint Bartsra. Itt Hamish a sziget legjobb szállodájától kibérelt egy saját medencés villát. Tíz napot töltöttek el a tengerparti strandon és a villa medencéjében, no meg az ágyban, ahol Antonia elvesztette a szüzességét. Hamish izgalmas, értő és gyengéd szerető volt, elég bölcs és érett ahhoz, hogy nagy odafigyeléssel olyan csodákkal ismertesse meg Antóniát, amelyeket korábban elképzelni sem tudott. Eközben még közelebb kerültek egymáshoz, és a tíz napban, amit éjjel-nappal együtt töltöttek, még többet megtudtak a szerelmükről.

Antonia megértette, hogy a férfi egyszerű származása magyarázza azt az égető vágyat, amivel mindenáron sikeressé akart válni, hogy ne unalmas, nemszeretem munkával eltöltött hétköznapi életet kelljen élnie. És persze az is, hogy óriási tehetséggel van megáldva. Gyerekkorában éppúgy szeretett moziba járni, mint Antonia. Máig emlékezett az általa látott hímek minden részletére, és elmondása szerint mindből tanult valamit, ahogy Antonia is. A való életben és a filmvásznon egyaránt lenyűgözte az emberi helyzetek és kapcsolatok végtelen bonyolultsága.

Antóniának tetszett Hamish férfias külseje, mákos haja, átható tekintetű kék szeme és nyúlánk, vékony testalkata. A legszexibb, legvonzóbb férfinak tartotta, akivel valaha találkozott. Jóképűbbnek találta őt, mint az általa már ismert férfiszínészeket, akik közül többről tudta, hogy megszállottan foglalkoztatja a saját kinézete. Hamish mellett, akinek ragyogó esze, gyengéd szíve és nagy lelke volt, papír figuráknak látta őket.

Amikor el kellett búcsúzniuk a Saint Barts-i idilli villától és visszarepültek New Yorkba, Hamish bejelentkezett egy SoHo-beli szállodába, hogy pár napig még Antonia közelében lehessen,

és a lány itt is együtt volt vele. Az óráiról egyenesen a szállodába ment, ahol rögtön ágyba bújtak. Szobaszervizt rendeltek az étkezéseikhez, és mialatt Antonia az írásbeli feladatait készítette, Hamish a laptopján dolgozott. Mosolyogva nézte, ahogy Antonia kipakolja a könyveit a hátizsákjából.

- Nem gondoltam volna, hogy egyszer lesz egy olyan barátnőm, akinek el kell készítenie a házi feladatait - mondta nevetve, mire Antonia mellé bújt a kanapén, úgy kezdte el olvasni a feladott olvasmányt. Nehezen tudott odafigyelni rá, amikor Hamish is a szobában volt. Inkább vele szeretett volna beszélgetni és szeretkezni. A férfi még Saint Bartsban odaadta neki a következő filmje forgatókönyvét, hogy olvassa el, és Antóniának nagyon tetszett. És az a bizonyos epizód szerep valóban épp neki való volt. Az sem volt mellékes, hogy ha Hamish meg tudja szerezni azokat a színészeket, akikre gondolt, akkor Antonia nagy nevekkel fog együtt játszani.

Mielőtt a férfi visszarepült volna Londonba, bemutatta Antóniát egy ügynöknek, mert létfontosságúnak tartotta, hogy legyen egy ügynöke. Meglehet, hogy a jövőben sok szerződést fog kötni, és úgy gondolta, hogy annak, aki a filmiparban dolgozik, bármilyen szerepet tölt is be, szüksége van ügynökre. Fred Warner volt az egyik a néhány megbízható embere között, remélte, hogy Antonia rokonszenvesnek találja majd. Freddel már beszélt Antóniáról, és a férfi kíváncsian várta, hogy személyesen is megismerje. Még nem hallotta Hamisht így beszélni nőről, ebből gondolta, hogy komolyan ragaszkodik hozzá.

Ez a nő nem csupán egy tehetséges fiatal színésznő volt, akinek segíteni akart, sem valami futó szeszély vagy egy díva, amilyen a két felesége volt. Hamish igazi személyiségről, egy

gazdag lelkületű lányról beszélt, amilyenel még nem találkozott, és figyelmeztette őt, hogy ugyanakkor nagyon félénk. Egyedül küldte el Antóniát az ügynök irodájába, hogy ne érezze magát nyomás alatt, és még véletlenül se próbálja őt befolyásolni. Ha minden jól megy, Fred lesz az ügynöke, akinek a társaságában Antóniának nyugodtnak és magabiztosnak kell lennie, és bíznia kell Eredben úgy is, ha nincs vele ott Hamish.

Antonia a visszatérésük utáni második napon kereste fel Fred Warnert. Az egyetemi órája után szeretett volna visszamenni a kollégiumba, hogy átöltözzék, de nem maradt rá ideje, ezért csizmában, farmerben, vastag kötött pulóverben és kapucnis dzsekiben ment el az ügynöki irodába. Olyan kicsi volt, hogy gyerekek nézett ki, aki hógolyózni indul a parkba. A metróból kiszállva a hidegtől pirosra csípett arccal gyalogolt el az irodáig, és amikor bevezették az ügynök elegáns faburkolatos szobájába, ahol a falakon remek festmények sorakoztak, a kézfogáshoz gyorsan lehúzta egyujjas kesztyűjét.

Fred nagydarab, pocakos férfi volt, ötven-egynéhány éves, de idősebbnek látszott. Jól szabott tweedzakóját a londoni szabója készítette, alatta kék ingéhez Hermés-nyakkendőt viselt, és kubai szivart szívott. Antonia, aki levette a dzsekijét, és szégyenlős mosollyal leült, egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenre számított. Mosolyogva nézte ezt a nagyon fiatalnak és ártatlannak látszó lányt, akinek szőke fürtök fogták keretbe az arcát, és döbbenten eszmélt rá, hogy Hamish Quist egy kislányba szerelmes.

- Hamish már mesélt magáról - kezdte, miközben a titkárnője egy csésze teát hozott Antóniának, hogy elgémberedett végtagjai felmelegedjenek. Odakint fagyott. - Azt mondja, hogy színésznő szeretne lenni.

- Valójában nem - felelte Antonia, amin Fred eléggé meglepődött. - Forgatókönyvíró szeretnék lenni. Hét-nyolc éves korom óta ez a vágyam, és amióta megismertem Hamisht, rendezni is szeretnék, ahogy ő csinálja. Hamish akarja, hogy színésznő legyek, és csak azért vállaltam el ezt a szerepet, mert neki fontos. - Mindezt nagyon aranyosan és roppant naivitással mondta el, de látszott, hogy tisztában van vele, mit akar, és világosan fejezte ki magát.

- Fontos magának, hogy megcsinálja ezt a filmet? - kérdezte Fred. Kíváncsi lett erre a tündérszerű teremtményre, aki elvarázsolta a tapasztalt, nem könnyen meghódítható és rendszerint józanul gondolkodó Hamish Quistet. Sok gyönyörű és híres nővel volt már dolga, de egyik sem hasonlított erre az egészen természetes, nyugodt és közvetlen lányra. Lehet, hogy félénk volt, de semmiképpen sem meggondolatlan, láthatóan két lábbal állt a földön, és nyilván szerette Hamisht, ha hajlandó volt szerepelni a filmjében, holott a jövőjét illetően nem ez volt a vágya, és nem is tartotta fontos céljának.

- Még nem tudom, fontos-e számomra a film - válaszolta Antonia őszintén. - Lehet, hogy később az lesz, de egyelőre még nem, csak annyiban, hogy a forgatáson vele lehetek, és együtt dolgozhatunk.

- Bármilyen történet, sokat fog tanulni tőle. Ő korunk egyik nagy rendezője, aki hihetetlenül jó szemmel választja ki a megfelelő forgatókönyvet. - Fred végtelenül csodálta, és emberként is nagyon kedvelte Hamisht.

- Szeretnék olyan forgatókönyvet írni, amiből egyszer filmet tud forgatni - mondta Antonia halkan.

Fred elmosolyodott a szavain, és újra meggyújtotta a szivarját. Fesztenül érezte magát a lány társaságában, ami szokatlan volt

számára egy ilyen fiatal nő esetében. Antóniában nyoma sem volt színésznői allűröknek, inkább a szerénysége okozott meglepetést. Hiányzott belőle a legtöbb színésznőre jellemző önimádat.

- Hamish szerint szükségem van ügynökre. Maga mit mond? - kérdezte nyíltan.

- Szerintem is - válaszolta Fred habozás nélkül. - A filmes világ bonyolult, és hemzseg a cápáktól. Akik mások, mint Hamish. Akár játszani fog,

akár írni vagy rendezni, szüksége lesz egy ügynökre, aki megvédi tőlük. Szerződéseket kell kötni, és én ügyvéd is vagyok, ami nem árt. - Antonia bólintott, ő is előnyösnek gondolta, és tudta, hogy Hamish nagyon megbízik Fredben. - Vannak tárgyalások, amelyeken harcolni kell ezeket a csatákat egyedül nem tudná megnyerni. Magának a kreatív részen kell produkálnia, a többi legyen az én dolgom.

- Ezt mondta Hamish is - erősítette meg Antonia.

- Igaza van. Nem kell, hogy engem szerződtessen, de szüksége van egy ügynökre, még akkor is, ha Hamishsel dolgozik együtt ezen a filmen.

- Ő is így gondolja. Elfogad engem kliensének, Mr. Warner? - kérdezte az ügynökre szegezve kék szemét. Fred elmosolyodott. Tetszett neki a lány ártatlansága és egyenessége. Megértette, miért szeretett bele Hamish. Elbűvölő őszintesége egyben nagyon megtévesztő is volt. Az ember a legszívesebben átölelte és magához vonta volna, mint egy gyereket, de közben nő is volt.

- Nagyon szívesen - felelte az ügynök. - És hívjon Frednek. - Csevegtek még egy darabig, aztán kezét fogtak. Amikor Antonia felállt, eltörpült a nagydarab férfi mellett, aki az ajtóhoz kísérte. Közben arra gondolt, hogy minden kicsinysége ellenére Hamish valódi kincsre talált benne, és örült, hogy ő képviselheti. Az

előérzete azt súgta, hogy jó móka lesz vele dolgozni, és hogy ez a lány még sokra viszi. Hamishnek mindig is jó szeme volt a szokatlan tehetségekhez, és lám, megint talált valakit. Ilyesmiben egyikük sem szokott tévedni. Még nem tudhatta, írni, játszani vagy rendezni fog, esetleg mindhármát, de akármelyik irányba indul is el, Fred teljesen biztos volt benne, hogy egy napon sztár lesz, méghozzá elismert és körülrajongott sztár.

Hamish örült, amikor Antonia elmondta, mennyire tetszett neki Fred Warner, és hogy megállapodtak.

- Freddel nem lőhetsz mellé, Antonia. Becsületes ember, és a legjobb ügynök, akit ismerek.

Fred másnap felhívta Hamisht, és őszintén áradozott Antóniáról.

- Energikus, ugyanakkor szelíd és udvarias, és nagyon aranyos. Megnyerted vele a főnyereményt - gratulált, mire Hamish elmosolyodott.

- Én is így gondolom. Nagyon diszkrét, szerény és visszahúzódo.

- De azt hiszem, ennek ellenére tisztában van a képességeivel - folytatta Fred. - Nem biztos abban, hogy hosszú távon a színészet lenne az útja. Nagyon eltökélt abban, hogy forgatókönyvíró szeretne lenni, és rendezni is akar. A színészettel megkönnyítéd a dolgát, Hamish, de én nem hiszem, hogy ő a könnyű utat keresi. Nincs benne semmi nárcisztikus vonás.

- Pedig ez egyszer nem bánnám, ha volna benne - vallotta be Hamish, amin mindketten nevettek. - Hihetetlenül jó a vásznon, de erről fogalma sincs, amitől persze még jobb. - Mindketten egyetértettek abban, hogy Antonia a különleges adottságaival bármelyik hivatást választja is, a csúcsra juthat benne. Hamish remélte, hogy ez a színészet lesz, de Antonia nem volt erről

meggyőződve, és a férfi egy percig sem felejtette el, hogy ezt a szerepet csak az ő kedvéért vállalta a lány, ő maga nem vágyott rá. Írni akart, ami egy újabb módja volt a rejtőzködésnek és a háttérbe húzódásnak.

Minden érzelmet, ami benne volt, az írásban akart kifejezni, nem pedig az arcán, amit sokkal meztelenebbnek, ezért ijesztőnek érzett. Ha a közönségnek vagy a kritikusoknak nem tetszik a játéka, a személyében is elutasítanak. Egész életében ezt kellett átélnie a szülei részéről, és ebből még Hamish védelmét élvezve sem kért többet. De akármerre induljon is el, Hamish tudta, hogy tehetséges.

Mielőtt elrepült New Yorkból, Hamish drámatanárt fogadott mellé. Azt akarta, hogy Antonia dolgozzon a forgatókönyvvel. A végső változatig, amelynek alapján a filmet leforgatják, még sok változtatást végeznek majd rajta, de ő azt szeretne volna, ha a karakter Antonia részévé válna, hogy amikor majd júniusban elkezdik a forgatást, a játéka zökkenőmentes legyen. Öt hónapig dolgozhatott rajta, míg végül sokkal inkább a figurának érezte magát, mintsem önmagának. Nagy színészek hónapokig készülnek egy filmre, amíg teljesen magukévá nem teszik azt a karaktert, akit majd eljátszanak. Ez része a szakmának, amit meg kell tanulniuk, és Hamish bízott benne, hogy Antóniának menni fog.

Mihelyt visszaért Angliába, felhívta Antóniát, és attól kezdve naponta beszéltek telefonon. Antóniának minden projektjét be kellett fejeznie, és minden kurzusát sikerrel kellett lezárnia, hogy májusban le tudjon diplomázni. Jake-vel együtt hosszú órákat töltött a könyvtárban tanulással, így sikerült észrevétlennek maradnia, és elkerülnie a sajtó figyelmét. A lesifotósok mindenütt keresték, de ő kisiklott a kezükből.

Már mindketten azon szomorkodtak, hogy a diplomaosztás után nem lesznek naponta együtt. Jake lassan olyan volt Antóniának, mintha a bátyja lenne. Ő azonban elrepül Angliába, hogy eljátssza a szerepét a filmben, és úgy tervezte, hogy utána Londonban marad Hamishsel. Jake megígérte, hogy időnként meglátogatja, de az már nem lesz ugyanaz, mint amikor mindennap találkoztak. Egy lépéssel tovább haladtak a felnőtt élet felé, és a következő lépés a karrierépítésé lesz.

Antonia megtörte a hallgatást, hogy beszéljen apjának a filmről, amelyet júniusban forgat. Úgy találta helyesnek, ha tájékoztatja őt a dologról, egyébként is egy tisztességes filmről, és benne egy fontos szerepről volt szó. Hamish azt sem tartotta lehetetlennek, hogy Antonia Oscart kapjon érte.

Otthon találkozott apjával, és Lara is jelen volt, abban bízva, hogy lecsillapíthatja a kedélyeket, ha Brandon nem fogadná jól a hírt. Antonia beismerése újból sértések, gyalázkodások és vádaskodások özönét szabadította el. Apja lényegében azt közölte vele, hogy ha tudta volna, hogy színészi karrier építésére törekszik, holott megígérte, hogy nem teszi, nem fizette volna a tanulmányait a New York-i Egyetemen, és látni sem akarja többé. Újra a fejéhez vágta, miszerint a legjobb úton halad, hogy szajha legyen belőle, mint az anyjából, amit nyilván a génjeiben hozott magával.

Fabienne-től eltérően Antonia világéletében szerény, illemtudó, erkölcsös, becsületes és jól nevelt lány volt. Soha nem próbált ki semmilyen drogot, soha nem volt felelőtlen vagy szabados a szexben. Habár Fabienne idősebb volt, amikor rászokott az ilyesmikre, Antonia soha egy percre sem adott okot apjának az aggodalomra. Most lett egy komoly kapcsolata egy elismert és tisztességes emberrel, de Brandon ezért is

megvádolta, mondván: azért feküdt le vele, hogy megkapja a szerepet.

Antonia szemében könnyek csillogtak, és a rosszullét környékezte, amikor elhagyta a lakást. Lara is hasonlóan érezte magát, és mindketten megértették, hogy apja képtelen tisztességesen viselkedni vele, ha a színészi pályáról vagy bármi olyasmiről volt szó, ami az anyjára emlékeztette. Megszállottja a saját erkölcstelenséggel, kábítószer-használattal és szexuális szabadossággal kapcsolatos vízióinak. Nem tudta elképzelni vagy elhinni, hogy Antonia akkor is rendes ember lehet, ha színésznőként dolgozik. Erről még beszélni sem volt érdemes vele.

Amikor tudta, hogy apja nincs otthon, visszament a lakásba, és összecsomagolt pár dolgot, amit el akart küldeni Londonba. Lara ott találta, és segített neki. Antonia apja lakásában csak néhány gyermekkori emléktárgyat hagyta. Sem ő, sem Lara nem tudta elképzelni, hogy még egyszer visszamegy oda. Larával párszor még együtt ebédeltek valahol az egyetem közelében, vagy elmentek moziba, de Antóniának nem sok ideje volt a tanév utolsó hónapjában.

Hamish nagyjából havonta egy hétvégére repült hozzá, amikor Antonia épp kilátszott az írásbeli feladatokból, különböző projektekből és vizsgákból. Szerette volna mindvégig tartani a jegyeit, és kitüntetéssel végezni.

Vívódott, hogy meghívja-e apját a diplomaosztó ünnepségre, s végül úgy döntött, hogy meg kell tennie, hiszen ő fizette a tanulmányait. Elküldte hát neki a meghívót, amit Lara örömmel fogadott, apja viszont rögtön kidobta a papírkosárba.

- Brandon, el kell menned! Nincs édesanyja, te vagy az egyetlen szülője.

- Ott vagy neki te, aki százszor különb vagy, mint az anyja. Megszegte az ígéretét, Lara. Megígérte, hogy soha nem lesz belőle színésznő, és tessék, látod, mit csinál. Hazudott nekem. Ez lesz a harmadik film, amiben játszani fog amiatt a mocsok producer miatt, akivel lefekszik, csak hogy megkapja a szerepet.

Lara gyomra felfordult Brandon szavai hallatán.

- Nem mocsok. Nagyon híres, Oscar-díjas producer és rendező. És feddhetetlen hírű. Antonia csodálatos embernek tartja.

- Ezek a fickók mind ugyanolyanok, ráadásul olyan idős, hogy az apja lehetne - felelte Brandon undorral. - Szerinted miről szól ez az egész? Szexről, drogokról meg a rock and rollról. És mit gondolsz, mi lesz, ha a fickó ráun? A csatornában fogja végezni, mint az anyja. Fabienne mindig is oda való volt. Csak én nem voltam elég okos, hogy lássam.

- Antonia nem ilyen, te is tudod. És mi van, ha tévedsz? Ha híres színésznő vagy egyéb filmes szakember lesz?

- Akkor rám végképp nincs többé szüksége.

- Állítólag a szülők feltétel nélkül szeretik a gyerekeiket. Te meg közlöd Antóniával, hogy csak akkor szereted, ha nem lesz belőle színésznő.

- Úgy van. Nagyon jól tudja, mi erről a véleményem, mégis ezt műveli.

- Egész életében őt kárhoztattad az anyja bűneiért. - Ez nem volt titok többé.

- Tudom. De engem okolsz érte? Itthagyt mindkettőnket a drágalátos Studio 54-es drogos barátjával együtt, hogy elsöklejenek Hollywoodba.

- Mert hülye volt, ráadásul rossz feleség és rettenetes anya. Antonia csodálatos lány, soha egyetlen percig sem okozott gondot neked. Hogy tudod most magára hagyni őt? Ez

ugyanolyan súlyos dolog, mint amit az anyja tett vele hétéves korában. Ennél te nagyvonalúbb és okosabb vagy. Ezért nincs mentséged.

- Nincs szükségem mentségre - felelte Brandon konok arccal.
- Nem hiányzik neked? Nekem hiányzik, már alig látom őt.
- Nem hiányzik az, amivé válik, és aki lesz belőle abban a világban.

Lara kiment a szobából. Nem látta értelmét a további győzködésnek. Mintha a falnak beszélt volna.

Lara elment Antonia diplomaosztójára, és előző éjszaka Hamish is megérkezett. Lara először találkozott vele. Meglepődött, mert a híre és a hatalmas sikerei ellenére nagyon kedves, szerény embert ismert meg benne, akinek mindig felragyogott a szeme, valahányszor Antóniára nézett. Azok után, hogy apja milyen keményen bánt vele, Lara ezt látva megkönnyebbült. Brandon a kivételes üzleti sikerei mellett valahol útközben elvesztette a lelkét.

Az idő múlásával Lara rájött, hogy az egyetlen dolog, amire Brandon szeret pénzt költeni, az, amit ő befektetésnek gondol. Kényelemre, szórakozásra, vagy akár valami különleges alkalomra egy fillért sem költött. Egyedül az üzlet és a pénz számított, képes volt feláldozni a lányát, mert olyan pályát választ, ami neki nem tetszik, amit nem helyesel. És nem volt hajlandó meglátni a különbséget Antonia és Fabienne között.

Lara a diplomaosztó után együtt ebédelte Antóniával és Hamishsel a Gramercy Park Hotelben, ahol Antonia büszkén kitette az asztalra a diplomáját. Magna cum laude minősítéssel végzett. Lara és Hamish az apja bűnéül rótták fel, hogy most nem volt velük. Larát ugyanakkor boldoggá tette a tudat, hogy Antonia jó kezekbe került. Hamish magára vállalta az apa és a

szerető szerepét, és Lara megértette, miért érzi olyan jól magát vele Antonia. Hamish védelmezni akarta őt az élet minden nehézsége ellenében, beleértve szívtelen, érzelmileg bántalmazó apját is, aki egész életében megvonta tőle a szeretetét. Nem értette, miért akarja Antonia újra látni őt, meg is próbálta lebeszélni erről.

Lara ugyanígy érzett, és úgy gondolta, hogy Antóniának jobb az apja nélkül. Ő minden erejével azon volt, hogy meglágyítsa Brandon szívét, de Fabienne akkora sebet ejtett rajta, hogy jóvátehetetlenül keserű és sérült emberré vált. Sajnálta, hogy nem látta ezt világosan, mielőtt hozzáment feleségül. Brandon haragja és keserősége mindent beszennyezett maga körül, és ettől kellemetlen volt a közelében lenni. De végül ő volt a vesztes: Antóniára egy jobb élet várt nélküle, és Lara örült ennek.

Hamish a Waldorf Astoriában szállt meg, ebéd után oda ment vissza, hogy elintézzon néhány telefont. Antonia ezalatt összeszedte a maradék holmiját a kollégiumban, és elbúcsúzott Larától. Másnap indultak Londonba. Eladta a hifiberendezését és a hűtőszekrényét egy másodévesnek, a biciklijét pedig Larának ajándékozta. A laptopját és néhány ruháját magával akarta vinni Londonba.

Könnyes szemmel és azzal az ígérettel köszöntek el egymástól Larával, hogy gyakran beszélgetnek majd telefonon. Lara megígérte, hogy meglátogatja őket Londonban, és sok szerencsét kívánt neki a filmhez.

- Mondd meg apának, hogy gondolatban elköszöntem tőle - mondta Antonia halkan, mire Lara szeme újra megtelt könnyekkel, és bólintott.

Antonia délután elbúcsúzott néhány lánytól a kollégiumban, és Jake is bejött a szobájába egy testvéri ölelésre. Ő már három

napja járta New Yorkot a családjával. Az egész família eljött San Franciscóból a diplomaosztó ünnepségre. Antonia találkozott is velük a szertartáson, és mindannyian nagyon örültek a viszontlátásnak. És most valóban itt volt a vége. Csak néztek egymásra Jake-vel a könnyeiken át mosolyogva, aztán a fiú hosszan magához ölelte Antóniát.

- Ha nem bánik veled jól, gyere vissza New Yorkba, és maradj velem - mondta rekedten, és könnyei Antonia szőke hajára potyogtak.

- Minden rendben lesz - sírt bele Jake pólójába Antonia. - Te is vigyázz magadra.

- Ne felejts el, ha már híres leszel - mondta a fiú szomorúan, mire Antonia amúgy testvér módjára lökött rajta egyet.

- Jaj, fogd már be! Semmi ilyen nem lesz. Majd jól lerántanak a kritikusok, és akkor végre békén hagysz, és írhatom a forgatókönyvemet.

- Valószínűbb, hogy Oscart nyersz, és azt is elfelejted, ki vagyok.

- Vagy te leszel a világ legmenőbb színésze, és együtt játszunk egy filmben - heccelték egymást a félelmeikkel és az álmaikkal. Antonia érezte, hogy nehéz lesz elválnia Jake-től, annyira szerette őt. Mindketten boldog és szerencsés életet kívántak egymásnak. Nehéz volt felnőtté válva elhagyni az utolsó meleg fészket, amit ők ketten jelentettek egymásnak. Az álmok után kezdődött a való élet.

- A francba, Jake, felnőttek lettünk! - Antonia még most sem hitte el, hogy elvégezték az egyetemet, és megkapták a diplomájukat. Milyen gyorsan elmentek az évek!

- Csak a magad nevében beszélj! Én Pán Péter vagyok, sohasem fogok felnőni. - De könnyebb volt mondani, mint

megvalósítani, az élet előbb- utóbb órá is rákényszeríti az akaratát.

Jake segített levinni Antonia csomagjait, amelyek mind felkerülnek majd Hamish repülőgépére. Antonia egy utolsó öleléssel búcsút vett Jake-től, és beszállt a taxiba. A Waldorfba érkezésekor Hamish látta, hogy szó szerint vette a biztatását, miszerint hozhat mindent, amit csak akar.

- Ezt mind el akarod hozni? - nézett végig a rengeteg csomagon. Antonia rögtön elszégyellte magát.

- Baj?

- Dehogy! - nevetett a férfi. A lakosztály egyszeriben cigánytábornak látszott a bőröndöktől, táskáktól, szatyroktól, hátí- és sporttáskáktól.

- Ezekről eddig elfeledkeztem - mentegetőzött Antonia, mire Hamish felállt, odament hozzá, és magához ölelte.

- Gyere ide, Miss Magna Cum Laude. Büszke vagyok rád. Mondtam már, hogy milyen fantasztikus vagy?

- Tegnap óta egyszer sem - nevetett Antonia, mire Hamish megcsókolta. Úgy érezte, mint aki nem egyszerűen beleszeretett a lányba, hanem félig örökbe is fogadta őt, de egyáltalán nem bánta, hogy így érez Antonia iránt. Semmi mást nem akart, mint óvni, védeni, boldoggá tenni, és ezerféle módon megkönnyíteni számára az életet. Nem akarta, hogy Antonia valaha is szomorúnak, elhagyatottnak vagy láthatatlannak érezze magát.

Tizenharmadik fejezet

Antonia kemény munkájának, amit a drámatanárral végzett New Yorkban, meglátszott az eredménye, amikor dolgozni kezdtek a filmen. Játszi könnyedséggel tanulta a szövegét, és tökéletesen profi volt. Követte Hamish utasítását, és bízott az egyes jelenetekről alkotott elképzelésében. Csak egyszer-kétszer javasolt valami mást, ami elnyerte Hamish tetszését, és működött is, amikor kipróbálták. Hatékony, együttműködő csapatnak bizonyultak, és szinte megérezték egymás gondolatait. Hamish tisztelte őt meg a többi színészt, és a legjobbat hozta ki mindenikből. Szerződttetett Antonia mellé egy új coachot, bár az ő részletekbe menő és nagyon pontos iránymutatása mellett valójában nem is volt szükség rá.

A forgatás idején szokatlanul kevés problémába futottak bele, és meglepő módon szeptember végére be is fejezték. Antonia és Hamish két hétre elutaztak Olaszországba. Hazatérve Hamish folytatta az utómunkálatokkal, de Antonia szerepe a filmben véget ért, leszámítva néhány kiegészítő felvételt és hangalámondást.

Mialatt Hamisht elfoglalta a munkája, Antonia írni próbált, és időnként felhívta Jake-et és Larát. Jake szerepet kapott egy alacsony költségvetésű független filmben, Larának pedig sok munkát adott a New Yorkban bekövetkezett ingatlanpiaci fellendülés.

Antonia élete Hamishsel olyan volt, mint valami tündérmese. Egymáshoz valók voltak mind a munkában, mind a magánéletben. A médiában ők lettek az új álompár, mindenütt a

nyomukban voltak, amit Antonia gyűlölt, de Hamish értett hozzá, hogyan kerüljék ki őket, és ismert olyan helyeket, ahol elbújhattak előlük.

Antonia azt is gyűlölte, amikor a forgatáson sürgölődtek körülötte. Azt szerette, ha miután eljátszotta a szerepét, elhagyhatta a helyszínt, és az öltözőbe visszavonulva tanulmányozhatta a következő jelenetet. Soha nem rontotta el a szövegét, és a többi színész azért is szeretett vele dolgozni, mert nem voltak nagy igényei, segítőkész volt, értette a dolgát, és könnyen ki lehetett jönni vele. Mellesleg sohasem tartott igényt különleges bánásmódra a Hamishsel való kapcsolatára hivatkozva.

Fred Warner pár napra eljött New Yorkból, hogy lássa a forgatást, és elégedett volt azzal, amit látott. Antonia nem panaszkodott semmire, ő emlékeztetett a lekevésbé egy dívára minden színésznő közül, akivel Fred valaha találkozott.

- Azért, mert nem vagyok színésznő - ugratta a lány, amikor az ügynök megdicsérte ezért. - Egy színésznő életébe beleszorult forgatókönyvíró vagyok.

Fred nevetett. Antonia sohasem hagyta, hogy ő vagy Hamish elfelejtse, neki más ambíciói vannak, a színészet nem az ő álma volt. Ennek ellenére jól játszott, és Fred úgy ment el, hogy egészen le volt nyugózva tőle.

Szeptemberben, amikor vége lett a forgatásnak, Fred megkérdezte, mik a tervei, mire azt felelte, hogy írni fog, amíg Hamish az utómunkálatokkal lesz elfoglalva.

Azon a novemberi estén, amikor befejezte az utómunkálatokat, Hamish csibészes mosollyal lépett be a lakás ajtaján, és egy csomagot tett az asztalra. Antonia izgatottan nyitotta ki a cipősdoboz méretű csomagot, amelyben egy másik dobozt talált.

Addig-addig nyitogatta a dobozokat, amíg az ötödikből egy kis fekete bársonydobozt emelt ki. Ekkor tágra nyílt szemmel a férfira nézett, aki féltérdre ereszkedett előtte, Antonia pedig kinyitotta a dobozát, amelyből egy gyönyörű tizenöt karátos, ovális antik gyémántgyűrű került elő. Antonia csillogó szemmel nézett Hamishre.

- Antonia, hozzám jössz feleségül? - Nem volt senki, akitől megkérhette volna a kezét, Antóniának már megszakadt a kapcsolata az apjával, és nem hitte, hogy valaha is helyre fog állni. Tőle kérdezte hát, és Antonia igent mondott. Hamish akkor felállt, szorosan magához ölelte, majd az uj-jára húzta a gyűrűt, amely úgy illett rá, mintha kifejezetten neki készült volna. Kivételesen szép kő volt, a régimódi csiszolás ellenére finom fényekkel a belsejében. A francia ékszer Cartier készítette a múlt század fordulóján.

Hamish most épp kétszer annyi idős volt, mint ő - belépett a negyvenötödik évébe, Antonia pedig a huszonkettedikben járt. A sajtó gyorsan kapcsolt, amikor a legközelebbi közös programjuk alkalmával meglátták a gyűrűt. Antóniának első dolga volt, hogy felhívja Jake-et és Larát, és beszámoljon nekik a gyűrűről. Amikor pedig az újságban meglátta az eljegyzésükről szóló híradást, elgondolkodott rajta, vajon anyja olvasta-e, és büszke-e a lányára. Ezt nem tudhatta.

Lara beszámolt Brandonnak Antonia telefonjáról, de a férfi nem mondott rá semmit. Úgy megkeményítette a szívét Antonia iránt, hogy nem tudott örülni az eljegyzésének.

Hamish és Antonia egy kis londoni templomban, titokban, mindössze húsz közeli barátjuk jelenlétében házasodtak össze, majd az egyik barátjuk lakásán fogasztották el egyszerű esküvői vacsorájukat, hogy elkerüljék a média figyelmét. Antonia szerette

volna, ha Lara és Jake is ott lehetne, de apja ezen kiakadt volna, Jake pedig szerepet kapott egy napi rendszerességű teleregényben, és nem tudott elszabadulni. Gyönyörűen zajlott le minden, utána pedig Párizsba utaztak nászúira, ahol a Ritzben szálltak meg.

A jegygyűrűje sima, keskeny aranykarika volt. Antonia szerette a gyűrű egyszerűségét, néha rajta felejtette a szemét, és hosszan nézegette. Eleltűnődött az élete fordulópontjain, és hogy az egyes esetekben mi vezette el a következő lépéshez. Békességet érzett, már nem aggódott a jövő miatt, és nem kísértette a múlt sem. Hamish mindenért kárpótolta, ami akkoriban történt vele. Megpróbált nem gondolni az apjára, akit megmérgezett a saját keserősége, és sajnálta Larát.

Párizsból hazaérve Hamish egy halom forgatókönyvet átnézett, hogy találjon valamit Antóniának. Felvillanyozta a film sikere, amelyben Antonia epizódszerepet játszott, olyan nagyszerűen, hogy Hamish azt remélte, díjat kap érte. Ugyanakkor már vágyott egy új projektre, és végül januárban talált is egyet. A forgatókönyv alapjául szolgáló regényt olvasta, tetszett neki, ráadásul az adaptációt is jónak találta.

Kapcsolatba lépett a szerző ügynökével, és mint h megtudta, elérhető az elővételi joga. Megkérte Antóniát, hogy amíg az árról tárgyal, olvassa el a regényt és a belőle készült forgatókönyvet. Volt benne egy gyönyörű szerep számára: egy fiatalasszony a viktoriánus korban oly módon küzd a saját hangja érvényesítéséért, hogy titokban, álneven ír egy regényt. A könyv nagy sikert arat, és a regény végére a nőt elhagyja a férje.

A film a fiatalasszony konfliktusairól és harcairól szól, és ez mélyen megérintette Antóniát. Izgalomba hozta a szerep eljátszásának lehetősége, és Hamish pontosan ezért választotta ki

ezt a forgatókönyvet. Biztos volt benne, hogy Antonia remekelne a szerepben. A fiatal nőre, aki arisztokrata családból származott, óriási nyomás nehezedik, hogy kövesse a hagyományt, és maradjon ott, ahol a helye van, még hozzá csendben. Bizonyos értelemben nem sokban különbözött a helyzete Antóniától, aki az apjával harcolt, ha más okokból is.

Hamish megszerezte az elővételi jogot, és hozzálátott a stáb összeállításához. A munka gyorsan haladt, augusztusra ki is tűzhatték a forgatás megkezdését. Antonia addig szorgalmasan írt. Jake kapott egy kisebb szerepet egy Broadway-darabban, Antonia érte is izgult.

Újra együtt dolgozott a drámatanárával, hogy felkészüljön a szerepre. Gondolatban sokat foglalkozott vele, és utána is olvasott a kornak. Jobban élvezte a színészkedést, mint gondolta, és az írás is sokat jelentett neki.

Mire elkezdték a forgatást Franciaországban, egy vidéki kastélyban, Antonia már úgy ismerte a főszereplőt, mint a saját szívét-lelkét, és Hamish meg a többi szereplő olyan mély érzéseket hoztak ki belőle, amikről nem is tudta, hogy benne vannak. Egyedül Hamish nem lepődött meg ezen. Ő mindig mondta, hogy Antonia különleges tehetséggel megáldott, született színésznő.

Amikor a darab, amiben Jake játszott, egy rövid széria után megbukott, a fiú szeptemberben odarepült pár napra, hogy meglátogassa, és forgatás közben megnézzze Antóniát. Rá is óriási benyomást tett Antonia játéka, és miközben este a kenyérből, sajtból és pástétomból álló vacsorájukat ették, Hamish pedig az aznapi anyagot nézte át, Jake megkérdezte a lánytól, hogyan képzei a jövő pátyáját. Emlékeztette rá, hogy mindeddig

ragaszkodott az elveihez, miszerint nem akar színésznő lenni, és most lényegében éppen azt csinálja.

- Magadért csinálod vagy érte? - tette fel a kérdést egy pohár bor után. A megbukott darab miatt csalódott volt, de Antonia sikerének örült. Az ő karrierje meredeken ívelt felfelé, részben Hamish- nek és az általa teremtetett lehetőségeknek köszönhetően.

Antonia elgondolkodott, mielőtt felelt volna. Mindig is őszinte volt Jake-hez, és próbált az lenni önmagához is.

- Mindkettőnkért. De főleg érte. Nagyon sokat jelent neki. Én most is írok, és egyszer sort keríték egy forgatókönyv megírására is. De szeretem azokat a szerepeimet, amiket nekem talál. Azt mondja, jobban tudok majd írni, és jobb rendező leszek, ha előbb színészkedtem.

- De nem csinálhatod mindig csak azt, amit ő akar, akármilyen jól bánik veled. - Ez tagadhatatlan volt. - A te akaratodnak is érvényesülnie kell - emlékeztette Jake.

- Érvényesül, és ezután is fog, de jelenleg a színjátszás van műsoron. Nem biztos, hogy ez örökre így marad.

- De megtörténhet, ha jó vagy benne, és lesznek nagy sikereid. Akkor már nem tudsz majd kiszállni belőle.

- Nem vagyok Hamish foglya - tiltakozott Antonia. - Önként csinálom. És szórakoztat.

- Ne add fel az írást!

- Nem fogom - Ígérte Antonia.

- Apád adott hírt magáról? - Jake alig merte megkérdezni. Antonia akkor már tizenöt hónapja Angliában élt.

- Nem, és nem is fog - válaszolta Antonia. - Leírt engem. Nem fog visszakozni. Ilyet ő sohasem tesz. És azt hiszem, évekig várt, hogy „elváljon” tőlem, ahogy anyámmal tette. Nem tud minket megkülönböztetni, különösen most, hogy játszom. - Látszott

rajta, hogy már megbékélt ezzel. - Ami azt illeti, nem hiányzik. Hamish időnként majdnem olyan nekem, mintha az apám lenne. - Szavai nyomán Jake arcán aggodalom jelent meg.

- Már nincs szükséged apára, Antonia. Egyedül önmagadra van szükséged.

- Ő nekem az apám, a partnerem, a szeretőm, a tanárom. Neki és a kapcsolatunknak sok arca van. - Rámosolygott Jake-re, aki látta, hogy milyen boldog. Ő még nem talált ehhez hasonló kapcsolatot, az eddigi párkapcsolati próbálkozásai mind rövid életűek voltak. Egyelőre a karrierje volt számára a legfontosabb, ami miatt minden korábbi barátnője tiltakozott.

- Lehet, hogy neked van igazad. Isten tudja, én még nem jutottam el az életemnek ehhez a részéhez. A katasztrofális Broadway-szereplésem rövid időszakában két gyönyörű fiatal színésznővel jártam. Az egyikről kiderült, hogy már a fél társulattal lefeküdt, amiről csak én nem tudtam. A másiknak barátnője volt, akivel örülten szerelmesek voltak egymásba, én csak arra kellettem, hogy megtudja, szereti-e még a férfiakat is. Elég hamar rájött, hogy nem. Azt hiszem, nekem egy középnyugati rendes lány kellene, akinek normális állása van. A színésznők nekem túl bonyolultak. - Bánatos mosolyát látva Antonia elnevette magát.

- Hamish megmentett engem az olyan alakoktól, mint a Los Angeles-i Jeff és az összes többi nárcisztikus fiatal színész, akik önmagukba szerelmesek, de nagyon. - Hamish imádta Antóniát, aki viszontszerette őt, és szenvedélyes kapcsolatuk révén mindketten ki tudtak teljesedni. Jake még mindig túl fiatal volt ahhoz, hogy egy komoly lány mellett meg tudjon állapodni. Antonia el sem tudta képzelni, hogy pár éven belül megnősülhetne.

Amikor végzett a munkájával, Hamish is csatlakozott hozzájuk. Gratulált Antóniának az aznapi alakításáért. Jake látta, és egyetértett vele. Hamish töltött magának egy pohár bort, aztán Jake poharát is újratöltötte. Antonia kisvártatva elment lefeküdni, magára hagyva a két férfit. Örült, hogy jól kijönnek egymással. Hamish tanácsokat adott Jake-nek a pályáját illetően, és hogy melyik producereket kerülje el.

Jake ott maradt még pár napig, és ezalatt feltűnt neki, hogy milyen figyelmesen bánik mindenki Antóniával. Sztárként kezelték őt, és látva, hogy elmélyültén és felkészültséggel tanulja a mesterségét, Jake arra gondolt, hogy Hamishnek igaza van, Antonia egy nap tényleg nagy sztár lesz. Este meg is mondta ezt Antóniának.

- Jaj, ne beszélj nekem erről! Utálom, amikor körülugrálnak a forgatáson. Csalónak érzem magamat miatta. Nem vagyok nagy sztár, egyáltalán nem. Még a közelébe sem jutottam. Hamish kinyitott előttem pár ajtót, és most be kell bizonyítanom, hogy méltó vagyok rá. De a sok hajlongás és seggnyalás miatt az egész nem tűnik igaznak - fakadt ki nyersen, amit Jake annyira szeretett benne. - Ki kell érdemelnem, különben nem ér semmit. Egyébként is gyűlölöm. Normális ember vagyok, szeretném, ha úgy is kezelnének.

- Ahhoz itt rossz helyen jársz. Itt minden arról szól, hogy legyél sztár. Vagy ha nem vagy az, tégy úgy, mintha az lennél.

- Csalás az egész - jelentette ki Antonia. - Ezért szeretem jobban a kamera másik oldalát. Az valódi. A kamera mögül kilátsz a világra. A másik oldalról a világ néz rád. Azt gyűlölöm - mondta mély átérzéssel, és Jake tudta, hogy igazat mond. Antonia gyűlölt a figyelem középpontjában állni.

- Még mindig rejtőzködsz, és megpróbálsz láthatatlanná válni?

Antonia kis habozás után bólintott.

- Valószínűleg mindig megpróbálok láthatatlan lenni - vallotta be becsületesen. - Én ez vagyok. Színészként elbújhatsz az általad játszott karakterben, de amikor láthatatlan vagy, olyankor egyáltalán nem láthat téged senki.

- Túl csodálatos vagy ahhoz, hogy elbújj - felelte gyengéden a fiú.

- Néha elviselhetetlen ez a nagy figyelem. Nem nekem való. Ha nem állna mögöttem Hamish, nyomorultul érezném magam.

Pár igazán kellemes percet töltöttek még együtt, mielőtt Jake elutazott. Ők ketten bármit mondhattak egymásnak, ezért is fogta el a szomorúság Antóniát, amikor elmenni látta Jake-et. Hamish este elvitte vacsorázni, hogy felvidítsa, és egy nagyon kellemes estét töltöttek el a kastély melletti falu egyik kis bisztrójában. Mindketten szerették Franciaországot, és mivel Hamish jól beszélt franciául, könnyen feltalálták magukat mindenütt.

Sajnálták, hogy néhány nappal karácsony előtt össze kellett csomagolniuk, mivel a forgatás egy londoni stúdióban folytatódott. Fáradtak voltak, de boldogok is, mivel jól haladtak a filmmel. Antonia fontos szerepet játszott benne, és kiválóan.

Gondolkoztak azon, hogy elutaznak valahova karácsonykor, de végül úgy döntöttek, hogy otthon maradnak. Szenteste megünnepezték az első

évfordulójukat, és karácsony első napján elmentek egy barátjuk partijára. A parti után, már az ágyban fekvé, Antonia mosolyogva Hamishhez fordult:

- Van egy ajándékom számodra - suttozta incselkedve.

- Hol van? - Hamish benyúlt a párna alá, de ott nem volt semmi. Antonia kuncogott. - Hová dugtad? - vigyorodott el a férfi.

- Keresd meg - mondta Antonia, és amikor Hamish kiszállni készült az ágyból, visszahúzta. - Itt van az ágyban. - A férfi benézett a takaró alá, de ott sem látott semmit. Akkor Antonia gyengéden megfogta a kezét, és rátette a hasára. Hamish érezte a tenyere alatt a kis gömbölyűséget, és meglepetten pillantott Antóniára.

- Űristen! Antonia! Miért nem mondtad meg?

- Nem akartam, hogy aggódj értem a forgatás alatt. Jól éreztem magam, csak az utolsó egy-két hétben már kezdtek nagyon szorítani azok a nyavalyás fűzők.

A férfi magához ölelte, és hosszan tartotta a karjában. Antonia csodákat osztott meg vele, amelyeket nem is remélt. A vele való házasság már eddig is mesébe illő volt, és most kisbabájuk is lesz! Már évekkel ezelőtt feladta a reményt, hogy valaha gyerekei lesznek, habár amikor Antóniát feleségül vette, gondolt rá, hogy milyen fiatal, még ez is előfordulhat, de erről nem sokat beszéltek. Annyi minden történt, miközben egyik film követte a másikat.

- Mikor várható?

- Júniusban - hangzott a válasz, és Hamish újra végigsimított Antonia hasán.

- O, Istenem! - kiáltott fel halkán, valósággal letaglózva a hírtől. - Szabad már nyilvánosságra hozni?

- Szerintem igen, már három hónapos vagyok, és eddig minden a legnagyobb rendben ment. Nem voltak problémáim, sem rosszulléteim.

- A végén kint a mezőn fogod világra hozni, és onnan egyenesen visszamész dolgozni - ugratta Hamish.

- Itthon szeretném megszülni - válaszolta Antonia, mire Hamish összevonta a szemöldökét.

- Nekem az túl kockázatosnak hangzik. Én nem tudok világra segíteni egy újszülöttet. Menjünk el Párizsba, és szülj a Ritzben. A szobaszerviztől rendelhetünk pezsgőt, ha megszületett. - El sem hitte, hogy a saját gyerekükről beszélgetnek. Még nem tudta elképzelni őt.

- Meglátjuk - felelte erre Antonia Mona Lisa - mosollyal.

- Gondolom, mostantól nem szeretnél dolgozni - nézett rá kérdően a férfi.

- Te az utómunkálatokkal vagy elfoglalva, úgyhogy februárig bőven van dolgod, új forgatókönyvünk meg nincs. A baba júniusra várható, és utána elég hamar visszamehetnék dolgozni - gondolkodott hangosan Antonia, Hamish pedig rábólintott. - De különben sem akarsz minden filmedben szerepeltetni. A következőt megcsinálhatod nélkülem, én meg majd a partvonalon ülve szedem magamra a kilókat.

- Kiváló gondolat. De a rákövetkezőben szükségem lesz rád, persze csak akkor, ha nem hízol el teljesen.

Antonia játékosan ráütött, amin Hamish csak nevetett. Még sohasem látta ilyen szépnek Antóniát, és ettől a felismeréstől megint meg kellett simogatnia azt a kis gömbölyűséget, ami a kisbabájukat jelentette. Ez volt élete legizgalmasabb híre, és soha egyetlen nőt sem szeretett ennyire.

Antonia felhívta Larát, hogy elújságolja neki a nagy hírt. Elsőként Hamishnek akarta elmondani, Larát pedig kicsit az anyjának érezte.

- O, drágám, ez csodálatos! - ujjongott Lara. - Hogy érzed magad? - Neki nem volt gyereke, nem akart, de mindig boldog volt, ha másnak kisbabája született, és különösen így érzett Antonia esetében.

- Remekül. Es Hamish odáig van az örömtől. Azt hiszem, a legszívesebben hordszéken hurcolna mindenhova, nehogy valami bajom essék. - Antonia nem kérte arra, hogy mondja el, vagy ne mondja el az apjának, rábízta Larára. Brandont már egyikük sem hozta szóba, amikor egymással beszéltek. Jobbnak találták így, és különben sem volt mit mondani róla.

- Alig várom, hogy meglássam! Remélem, lány lesz - mondta izgatottan Lara, és mihelyt letették a telefont, a konyhában belefutott Brandonba. Vasárnap lévén az újságból nézett fel a széles mosollyal belépő Larára.

- Mi történt? - mosolygott vissza rá. Jókedvében volt.

-Antóniának kisbabája lesz. Három hónapos terhes. Nem nagyszerű hír?

Brandon arcáról rögtön lehervadt a mosoly.

- Kinek? - vetette oda, és savanyú képpel vette fel újra az újságot.

- Nekik, természetesen, és nekünk. Egy új élet, ami mindig jó dolog, és áldás.

- Remélem, nem lány, különben az is szajha lesz, mint ő meg az anyja. A vérükben van.

Lara rámeredt, mintha nem hinné el, hogy jól hallotta.

- Kérlek, mondd, hogy nem gondolod komolyan.

- De még mennyire hogy komolyan gondolom.

Lara összerázkódott.

- Brandon - nézett a férjére komoly arccal -, tizenhat évvel ezelőtt ilyen vagy olyan okokból elvesztetted a feleségedet. Nem tudom, rendes nő volt-e vagy olyan rossz, amilyennek mondd. És az elmúlt másfél évben, de valójában már jóval előbb, sikerült elveszítened a lányodat is, minden lehetséges módon eltaszítva őt magadtól. Holott ő nem kurva, vagy szajha, vagy ribanc, vagy ki

tudja még, minek nevezted őt és az édesanyját. És az a gyanúm, hogy semmiben nem hasonlít az anyjára. Egy dolgot azonban biztosan tudok. Antonia fantasztikus lány, végtelenül kedves ember, akivel gyalázatosan bántál, amióta csak ismerlek.

Évekig kifogásokat kerestem neked, még Antonia előtt is. De már nem megy. Rosszul vagyok attól, hogy látom, hogyan próbálsz módszeresen tönkretenni a saját gyerekedet. Annyira tele vagy méreggel, hogy azt sem tudod, mit látsz, hogy egyáltalán ki ő. Nem vagyok hajlandó itt ülni, és hallgatni, ahogy a még meg sem született kisbabáját is becsméreled. Ha még ettől sem melegszik meg a szíved, és nem örülsz a lányodnak és a saját unokádnak, akkor betegebb vagy, mint gondoltam. Nem mondott többet, csak kiment a konyhából, egyenesen a szekrényéhez, ahonnan kivett egy bőröndöt, és feltette az ágyra.

Brandon pár perc múlva bejött, hogy lássa, mit csinál, és megdöbbsen a bőrönd láttán. Lara csó- . magolt.

- Mit csinálsz?

- Elmegyek. Nem csinálom ezt tovább. Te beteg vagy.

- Ugyan már, csak nem hagyod, hogy Antonia tönkregye a mi dolgunkat? Amikor megszületett, azzal tönkretette a Fabienne-nel való házasságomat. Nem engedhetjük meg neki, hogy ugyanezt tegye a miénkkel is.

Lara lezárta a bőröndöt, amelyben egyelőre csak a legszükségesebb ruhadarabok voltak, majd befordult vele.

- Antonia sem akkor, sem most nem tett tönkre semmit. Te voltál az. Nem maradt bennem tisztelet irántad azok után, ahogy bántál vele. Elhagylak, Brandon. El fogok válni tőled. - A férfi szeme kerekre tárgult. - És megnyugodhatsz, egy fillér sem kell tőled. Mindenem megvan, amire szükségem van. Mihelyt találtam egy lakást, eljövök a többi holmimért.

Azzal felkapta a bőröndöt, kísétált a lakásból, és hívta a liftet. Brandon nem kísérte ki, és nem próbálta megállítani. Csak állt földbe gyökerezett lábbal, és az ajtót bámulta. Sohasem gondolta volna, hogy Lara ilyen tesz vele. De arra sem számított, hogy Fabienne elmegy, és ő mégis elment. Lara rendes nő volt, ezt ő is tudta. Aztán bement a hálószobába, leült egy karszékbe, és sírni kezdett. Belegondolt, hogy az anyjától kezdve minden nő elárulta, meghalt, vagy elhagyta, vagy olyanná vált, amilyen addig nem volt. És most Lara is beállt közéjük, itthagya őt egymagára.

Tizennegyedik fejezet

Antonia megdöbbsent, amikor Lara üzenetben megírta, hogy otthagya az apját. Hogy miért, azt nem írta meg, de Antonia tudta, komoly oka lehet, ha Lara ilyen szélsőséges lépésre szánta el magát. Kedves, hűséges, melegszívű nő volt, aki kezdetben őszintén szerette az apját, ezt ő is tudta. Megemlítette a dolgot Hamishnek, aki csak annyit mondott, hogy valószínűleg jobb lesz neki így. Ő sohasem találkozott az apósával, de épp elég történetet hallott Antonia gyerekkorából, hogy meggyőzze: Brandon önző szemétláda.

Antonia próbálta hívni, de nem érte el Larát, majd pár hét múlva kapott tőle egy levelet, amelyben Lara megírta, hogy talált egy kedvére való lakást a keleti Hatvanas utcák egyikében, amibe most költözött be. Érezni lehetett a levélen, hogy elégedett. Antonia kíváncsi volt, vajon hogy van az apja - feltételezte, hogy nem jól. Nem írt neki, nem is telefonált, de Larának megírta, hogy örül neki, ha ezt akarta. Továbbra sem tudta, mi romlott el köztük. Nyolc éve voltak házасok, és Lara mindig jó volt hozzá. Antonia biztos volt benne, hogy megmarad köztük a jó viszony.

A terhessége könnyű volt. Sokat tornázott, jól evett, és rendszeresen írt. Fiatal volt és egészséges. Hamish eközben új témát keresett.

Többször is elrepültek Párizsba egy-egy romantikus hétvégére, májusban pedig, még a baba születése előtt utoljára, Velencébe utaztak. Hamish segített berendezni a gyerekszobát, aminek az egyik sohasem használt vendégszobát nevezték ki. Antonia úgy döntött, hogy ne fogadjanak fel csecsemőgondozó nővért, ő maga

akarja gondozni a babát. Hamisht ez meglepte minden barátja a divatos dadaképzőkből szerződtetett csecsemőgondozót, de Antonia megmondta, hogy ki akarja élvezni ezt a különleges időszakot vele és a babával. És mivel most nem forgatott, kihasználja a lehetőséget. Az a film, amelyben a Viktória korabeli fiatalasszonyt játszotta, a tervek szerint szeptemberben kerül műsorra. Annak pedig, amelyben egy epizódszerepet alakított, május végére tűzték ki a bemutatóját.

Már nagy hassal ment el a premierre Hamish-sel, de így is gyönyörű volt az áttetsző estélyiben, amely szinte körüllebegte az alakját. A fotósok tomboltak, amikor meglátták, csak úgy villogtak a vakuk. Antonia felmosolygott Hamishre, aki óvatosan kivezette a tömegből, be a sötét nézőtérre. Júniusra a film kasszasikereket döntött meg, és a kritikusok lelkesen dicsérték Antonia alakítását. De ő ekkor már legfőképpen a babára figyelt.

Az ágyban ülve néztek egy filmet, amikor jelentkeztek az első fájások. Hamish addigra már lebeszélte az otthonszülésről, amit veszélyesnek tartott, Antonia azonban azt szerette volna, ha minden a lehető legtermészetesebben történne. Beleegyezett a kórházba, és hogy szülésznő segítsen a szülésnél, ami megszokott dolog volt Angliában. Már hetekkel korábban találkozott vele, addig egy orvos kísérte figyelemmel az állapotát. Minden a terv szerint alakult, a vajúdás a kiírás előtt két nappal kezdődött el.

Antonia a fiatalon szülő nő iskolapéldája volt, de Hamish így is rengeteget idegeskedett. Negyvenhat, majdnem negyvenhét évesen ez volt az első gyereke. Antonia közel huszonnégy évesen épp az ideális szülőkorban volt. Egészséges fiatal nőként az utolsó napok kivételével végig járt terhestornára.

Felhívták a szülésznőt, és éjfélkor, amikor már ötpercenként jelentkeztek a fájások, a tanácsát megfogadva bementek a

kórházba. Megvizsgálták, ami kellemetlen volt, és egy nővér azt javasolta, hogy vegyen meleg zuhanyt, attól kicsit ellazul. Valóban segített, mert a fájások egyre erőteljesebbek lettek. Aztán felgyorsultak az események, ami a szülésznő szerint szokatlan az első gyereknél.

- Nem kérsz fájdalomcsillapítást? - kérdezte sűgva Hamish. Antonia megrázta a fejéta szülésznő tanácsát megfogadva próbált nem nyomni. Hajnali négy órára járt az idő, még nem volt teljesen kitágulva. Fél órával később a fájdalom már olyan erős volt, hogy sikoltania kellett. Hamish könnyek között figyelte a kínlódását. Nem látott még embert így szenvedni, és ezt elviselhetetlennek érezte. Egy teljes óra telt el azóta, hogy a szülésznő azt mondta, ne nyomjon, miközben hullámokban tört rá a fájdalom. A szülésznő megdicsérte, amiért ilyen csodálatosan csinálja, ami Hamish számára egészen valószínűtlennek tűnt.

Végül szóltak Antóniának, hogy mostantól nyomjon, ami még nagyobb megpróbáltatást jelentett minden egyes összehúzódnál, mint amikor megpróbált nem nyomni. Hamish a legszívesebben felkapta volna, hogy hazafusson vele, de abból, ami most történt, nem volt menekvés. Aztán, több eredménytelen erőfeszítés után, a szülésznő benyúlt, és egy kicsit fordított a babán, amitől Antonia felsikoltott. Ettől kezdve minden nagyon gyorsan történt.

Antonia Hamishnek támaszkodva feltérdelt az ágyon, aztán újra lefeküdt. Hamish a fájások szünetében könnyáztatta arcát simogatta és csókolgatta. A szülésznő ekkor gyorsabb iramot diktált, mondván, a baba olyan jeleket kezd mutatni, hogy veszélyben van, ezért minél gyorsabban ki kell hozni. Két nővér tartotta a sikoltozó Antonia lábát, és egy utolsó, rettentő erejű nyomás után a sikolyba jajongás vegyült. A következő

pillanatban már egyedül ez a jajveszékelő sírás töltötte be a szülőszobát, és Hamish meglátott egy csöpp kisfiút az egyszerre mosolygó és síró Antonia két lába között. Amikor a könnyein át felnézett, látta, hogy az épp felkelő nap narancssárga és pasztell színekre festi kinn az eget.

Új nap kezdődött, és vele egy új élet. Megszületett a fiuk, és Antonia mint egy Madonna nézett büszkén mindkettőjükre. A mellére tették az újszülöttet, és miközben remegő ujjal cirógatta az arcát, szinte már el is felejtette az iménti gyötrelmeket. Kisvártatva elvitték a babát, hogy megmosdassák és lemérjék, Antonia pedig békésen, nyugodtan feküdt az ágyban.

- Csodálatos vagy - suttogta Hamish. - Büszke vagyok rád... és sajnálom, hogy olyan nehéz volt.

De Antónián nem látszott, hogy milyen fájdalmakat állt ki. Amikor megpillantotta a fiukat, úgy . érezte, ezért megérte.

Derült, fényes nyári reggel lett, mire visszahozták a babát, azzal, hogy minden rendben van vele. : A súlya négy kiló húsz deka, ami meglepő volt egy akkora nőnél, mint Antonia. Stramm fiúcska, mondták. A Dashiell, azaz Dash nevet adták neki Dashiell Hammett után, akinek az írásait Hamish fiatal korában nagyon szerette, és a név mindkettőjüknek tetszett.

Egy óra múlva átgurították Antóniát a szobájába, és az ágya mellé betolták a baba kocsiját. Hamish is velük jött, aki még nem tért egészen magához az imént látott csoda után, ahogy egyszer csak előbukkant a fia. De aztán egykettőre minden elrendeződött, és itt voltak ők hárman, egy igazi kis család.

Antonia három napig volt a kórházban, és mire hazaértek vele, Dash már megtanult szopni. Lara gratulált elsőként, azután Fred Warner, amikor Hamish felhívta őt. Antonia üzenetet küldött Jake-nek is. Azt szerette volna, ha Lara lenne a kicsi keresztanyja,

és ő megígérte, hogy hamarosan meglátogatja őket Londonban. Mostantól teljesen új élet várt rájuk, amelyben a fiuk még szorosabbra fűzi a kapcsolatukat. Antonia elnézte a gyerekszobában alvó Dasht, és közben az járt az eszében, hogy milyen szerencsés is ő, amiért ilyen áldásban részesült. Mindent megkapott, amire vágyott: egy kisfiút és egy férjet, akit rajongásig szeret.

Felváltva látták el a babát, és Hamish szerette nézni a szoptató Antonia békét sugárzó látványát. A nyár ebben a nyugodt boldogságban telt el, mígnem augusztusban valaki küldött egy forgatókönyvet Hamishnek, aki egyenesen beleszeretett. Kezdetét vette az ismerős folyamat, és miután megszerezte a pénzügyi fedezetet, februárban elkezdődött a forgatás. Hónapokig kellett várniuk, mire az egyik sztár szabaddá vált, de megérte várni rá, mert a neve eleve garantálta a kasszasikert. A sztárok mellett Antóniának is jutott egy kisebb, de nagyon hálás szerep.

Dash nyolc hónapos volt, amikor forgatni kezdtek. Antonia még szoptatott, amire az öltözőben volt lehetősége, és a forgatáson jelen volt egy dada is. Minden rendben ment, amíg hat hét után gondjuk nem támadt a biztosítókkal, ami miatt Hamishnek Londonba kellett utaznia, hogy tárgyaljon velük. Észak-Angliában forgattak éppen, de Hamish nem akart a vonatozással időt vesztegetni, inkább helikoptert bérelt. Estére már itthon is lesz, ígérte Antóniának. A rendezőasszisztensre bízta az aznap forgatásra kerülő jelenetek irányítását. Mivel az asszisztens tapasztalt filmes volt, Hamish úgy érezte, nyugodt szívvel ráhagyhatja, hogy végigvezesse a színészeket az aznapi jeleneteken.

Indulás előtt pár percig még elidőzött, hogy az öltözőben elköszönjön Antóniától és a babától. A dada úgy állt az ajtóban, mint a palotaőr a kapuban, amikor Hamish beszaladt, hogy megcsókolja a feleségét. Amikor Hamish lehajolt hozzá, Antonia mosolyogva odasúgta:

- Ma este, amikor visszajöttél, mondani akarok valamit.

Hamish kérdően nézett rá, de Antonia csak kuncogott. A férfinak hirtelen eszébe jutott, mikor látta ezt a huncut mosolyt a felesége arcán.

- Várj csak - felelte. - Mondd el most, mielőtt elmegyek, különben egész nap szétszórt leszek. Aki á-t mond, mondjon bé-t is.

- Nem mondok - hangzott a válasz. - Várhat.

- Nem, nem várhat... nem várhatok... - Aztán, hogy a dada ne hallja, suttogva kérdezte: - Megint terhes vagy? - Antonia örömteli arccal bólintott. Megegyeztek abban, hogy még egy gyereket szeretnének, de hogy mikor legyen, rábízták a véletlenre vagy a sorsra. Dash kilenc és fél hónapos boldog kisfiú volt. - Ez fantasztikus! Mikorra várjuk?

- Nem tudom biztosan. Körülbelül két hónapos vagyok. A körül történt, amikor elkezdtük a forgatást. Eszerint novemberre várható. - Hamish a hír hallatán túláradó örömmel csókolta meg ismét.

- Akkor vizslát este! Szeretlek. És sok szerencsét a biztosítókkal! - A gondot néhány veszélyes jelenet okozta, ami többletköltséggel járt, és gyors megoldást kellett találni rá, hogy folytathassák a forgatást. Hamish nem akart leállni, miközben a jóváhagyásra várnak, ezért a lehető leghamarabb el akarta intézni a dolgot. El volt szánva rá, hogy meggyőzi a biztosítókat, de ha kell, keményen fel fog lépni velük szemben.

Mielőtt kilépett a lakókocsiból, utoljára még integetett Antóniának, aztán a dada odaadta a babát szoptatni. Az orvos azt mondta, hogy hamarosan abba kell hagynia a szoptatást, különben görcsei lesznek, de akár el is vetélhet. Antonia pár nap múlva akarta elválasztani a babát, amikor az északi határról visszatérnek Londonba. Amíg úton voltak, könnyebb volt szoptatnia Dasht, mint cumisüvegre és tápszerre váltani. Míg nézte a boldogan szopó kisfiát, azon mélázott, hogy vajon milyen lesz az új baba, és fiú lesz-e vagy lány. Örült, hogy elmondta Hamishnek, és hogy a hír őt is felvillanyozta.

Az aznap felvett jelenetek jól sikerültek, nem volt semmi probléma vagy incidens, és Hamish telefonált, amikor a Gatwickről felszállt a helikopterrel. Kérte, hogy szóljanak Antóniának, egy óra múlva érkezik, és a megbeszélés jól ment.

Egy óra múlva Antonia átöltözött utcai ruhába, és a dadával meg a babával visszamentek a szállodába, hogy ott várják Hamisht. Abban a városban, ahol forgattak, az étel szörnyű volt, nem vágyott még egy pásztorpité-vacsorára, de ez volt az egyetlen ehető étel az étlapon. Kezdett megéhezni, de Hamish késett. Már két órája felszállt Gatwickről. Talán mégis késve indultak. Gatwick nagyon forgalmas repülőtér, ha nem is annyira, mint a Heathrow.

Épp befejezte a következő szoptatást, és odaadta a kicsit a dadának, hogy fektesse le, amikor a rendezőasszisztens bekopogott az ajtón.

- Szia, Tom - fogadta őt mosolyogva Antonia. - Hamish még nem érkezett meg. Valami probléma van? - A férfi csak bámult rá, mintha az imént kísértetet látott volna, és kellett pár másodperc, mire válaszolt. Nem tudta, ki másnak mondja el, mi történt.

- Volt egy baleset - szólalt meg végül. Halottsápadt volt.

- Mára be volt tervezve éjszakai forgatás? - Antonia tudta, hogy a biztosítási ügy lezárásáig nem kerítenek sort a veszélyes jelenetekre.

- Nem... Hamish... a helikopter... összeütköztek egy madárral - felelte a férfi könnyes szemmel.

- Mit beszélsz? - kapott a karja után Antonia rémülten. - Hamish... ő jól van? Mi történt?

- A helikopter egyik légcsavarja eltört, és zuhanás közben megpördülve egy sziklának csapódtak. Hamish és a pilóta meghalt. Most hívták a rendőrségtől az irodát... Istenem, annyira sajnálom, Antonia! - Már zokogott, és Antonia a férfiába kapaszkodva együtt zokogott vele. Talán össze is rogyott volna, ha nem csimpaszkodik belé.

A hír gyorsan terjedt, és percekben belül az egész stáb betódult, mindkét rendezőasszisztens, a hangosítók és a világosítók, mindenki, aki velük volt. Csak jöttek egyre a szálloda folyosóján. Antonia valahonnan a távolból hallotta, hogy sír a kisbabája. Az emberek zokogva ölelgették. Néhány óra múlva egy másik helikopterrel megérkezett Londonból az egyik producer, hogy részleteket mondjon el, és megerősítse a hírt.

Ez a producer, aki egyben Hamish üzleti partnere is volt, visszavitte Antóniát és a babát Londonba, míg a stáb ott maradt, amíg eldől, hogy mi legyen ezután. Időt és pénzt veszítenének azzal, ha lezárnák a helyszínt, és az egészet újra kellene ütemezni. Antóniának pedig intézkednie kellett. Hamish holttestét megtalálták, és most egy rendőrségi halottasházban feküdt valahol Közép-Angliában, ahonnan haza kellett szállíttatni.

Antonia úgy érezte magát, mintha víz alatt kellene mozognia. Fogalma sem volt, mit tegyen. Reggel, amikor elment, Hamish

mosolygott, boldog izgalomban volt az újabb baba miatt, most meg ez a tragédia történt velük. Csak arra tudott gondolni, hogy valami tévedés lehet. De nem volt tévedés.

A producer ott maradt vele aznap éjjel, és közben jöttek-mentek az emberek. Volt, akit ismert, volt, akit nem. Rendőrök, stábtagek. A dada vigyázott a babára, akit Antonia egyszer sem szoptatott meg. Egész éjjel, a másnapba nyúlóan emberek, arcok tűntek fel és tűntek el körülötte. Aztán hirtelen Fred Warner ölelte magához, és akkor már zokogott. Fred halkan beszélt hozzá, elmondta, hogy minden rendbe fog jönni, de hogy jöhet rendbe ezek után?

Hamish üzlettársai valahogy megszervezték, mit kell tenni. A helyszíni forgatást folytatni kell, mert túl sokba kerülne, ha meg kellene ismételni az egészet. A színészekbe és stábtagekba lelket kell önteni. A veszélyes jelenetekhez megkapták a biztosítók jóváhagyását, és a segédrendező átvette a még leforgatásra váró jeleneteket.

Hamish temetéséről is intézkedni kellett. Ez Antóniára várt, amiben Fred segített neki. Antonia felhívta Larát, aki odarepült. Jake San Franciscóban volt, mert apja műtéten esett át, és rosszul viselte az állapotát, ezért ő nem tudott eljönni. Antonia valahogy átvergődött mindenre, és négy nap múlva ott állt a Brigid és Margaret által vett fekete kosztümbe és kalapba öltözve egy templomban, ahol még sohasem járt. Több száz ember jött el. Körülötte az emberek Hamishről beszéltek. Ott volt a két bátyja, akiket alig ismert. A szertartást olyan pap vezette, aki nem ismerte Hamisht. A paparazzókat a rendőrök tartották kordában.

Mindez összemosódott Antonia szeme előtt, és később az egészről semmire sem emlékezett, de nem is akart emlékezni. Élete legrosszabb napjai voltak ezek. Hamish elment, és ő még

most sem fogta fel, hogy többé nem jön vissza. Várta, hogy majd hazajön, és nem akarta elhinni, hogy nem fog. Antonia számára vége volt a világnak, és mindennek, ami a világban volt. Kettejük majdnem három éve tartó tökéletes élete véget ért. Hamish negyvenhét éves volt, képtelenségnek tűnt, hogy meghalt.

A Swains Lane-en lévő Highgate temetőben temették el, ami után több százan jöttek el a házba, hogy igranak, sírjanak, és róla beszéljenek.

Hamish bátyjai visszautaztak Amszterdamba és Madridba, ahol éltek.

Két óra elmúltával Lara felkísérte Antóniát, hogy lefektesse. Addigra olyan állapotban volt, mintha bármelyik pillanatban összeeshetne. Ekkor árulta el Larának, hogy megint terhes. Hamish már csak ezért sem halhatott meg. Nem lehet halott, ha még csak ezután fogja megszülni a gyerekét. És Dashnek szüksége van rá, ahogy neki is.

Egy hétbe telt, mire felfogta a történeteket.

A producerek úgy döntöttek, hogy be kell fejezni a film forgatását. Addigra már félig elkészültek vele.

Mindkét rendezőasszisztens tehetséges, tapasztalt profi volt. Hiányzott ugyan belőlük az a plusz, ami Hamishben megvolt, de elég régóta dolgoztak már vele, hogy tudják, ő mit akarna, és képesek voltak arra, hogy befejezzék a filmet.

A temetés után egy héttel Antóniának vissza kellett mennie a forgatási helyszínre. Addig félretették az ő jeleneteit, hogy pár napot otthon tölthessen. A babát, mivel már nem szoptatta, nem vitte magával. Larának vissza kellett mennie a New York-i irodájába, de Fred még egy hétig ott maradt, hogy lássa, minden rendben van-e vele. De Antonia tudta, hogy soha többé nem lesz

teljesen rendben. Hogyan is lehetne nélküle? Ő hozott mindent rendbe az életében.

A szereplőknek minden színészi képességüket ki kellett használniuk, hogy a film hátralévő részére ne telepedjék rá a szomorúság. Mosolyogva, nevetve, szenvedélyes szerelmi jeleneteket előadva befejezni a filmet - hogyha látná, Hamish büszke lenne rá. A producerek már közölték, hogy a filmet neki fogják ajánlani, ami természetesen kevés vigaszt jelentett Antonia számára. Nem emlékműként akart látni egy filmet Hamish neve alatt. A férjét akarta, Dash apját. Hamish volt az egyetlen ember, aki valaha törődött vele, és most elment.

Maga sem tudta, hogy csinálta, de a többiekkel együtt befejezte a filmet. Ezúttal nem volt ünneplés, amikor összekapoltak. Csendben szétszéledtek, miután minden felhajtást mellőzve, többen könnyek között elköszöntek egymástól. Életük legszomorúbb forgatása volt, és amikor vége lett, Antonia élete teljesen megrekedt.

Addigra már június volt. Dash első születésnapját Antonia Hamish asszisztenseivel és a dadával ünnepelte meg, aki továbbra is velük maradt.

A terhessége addigra már láthatóvá vált. Hamish asszisztensei elintézték a hagyatékkal kapcsolatos papírmunkákat. Hamish felelősségteljesen kezelte az ügyeit: a vagyona túlnyomó részét Antóniára hagyta, míg a birtoka egy tekintélyes hányadát a fiukra, azzal a kikötéssel, hogy egyenlően osztozzon benne a majd megszülető gyermekkel vagy gyermekekkel. Vagyis gondoskodott a még meg sem született gyermekükről is. Hamish megvédett mindent és mindenkit, csak önmagát nem tudta megvédeni attól a madárrajtól, amely miatt meg kellett halnia. Antonia düh és kétségbeesés között vívódott, vádolta a sorsot,

amiért elárulta őt, és idő előtt, évtizedekkel hamarabb megfosztotta a férjétől. De a harag nem segített. Nem változtatott semmin.

Leforgatták a filmet, és Antonia tudta, hogy soha nem fogja látni. Képtelen lesz rá. Amikor Fred megint eljött, hogy meglátogassa, és megnézze, hogy van, Antonia közölte vele azt, amitől Fred a legjobban tartott. Mert amikor megemlítette, hogy lesz majd egy új film, Antonia a szemébe nézett, és azt felelte:

- Nem játszom több filmben, Fred. A filmszínésznői karrierem véget ért. Hamish kedvéért csináltam. Talán írok majd forgatókönyvet, de ezt nem folytatom tovább. Ő akarta, miatta vállaltam. Ez a film volt az utolsó, amiben láthatsz engem. Remélem, egyszer majd a forgatókönyvírói vagy rendezői munkáimat fogod intézni.

- Magától értetődik, de tudod, igaza volt a színészetedet illetően. Rendkívüli tehetség vagy. Kár lenne eltemetni vele.

- Nem tudom folytatni. Nincs rá okom.

Fred remélte, hogy idővel meggondolja magát, és nem próbálta rábeszélni. Túl korai lett volna. És kegyetlenség. Láta, Antonia nincs olyan állapotban, hogy a jövőjéről vagy a karrierjéről gondolkozzék. Akkor már hat hónapos terhes volt. Túlélte a nyarat Hamish nélkül, de még egy egész élet volt előtte. Hamish négy hónapja halt meg. Ez volt élete leghosszabb négy hónapja, és el sem tudta képzelni, hogy nélküle fog születni még egy kisbabája. Ez volt a férje utolsó ajándéka számára, de hamarosan itt lesz két kisgyerekekkel, huszonöt éves korára özvegyen.

Lara két hetet töltött Antóniával Londonban, és amikor visszaért, Brandon felhívta az irodájában. Lara meglepődött a jelentkezésén. A válási papírokat kitöltötték, néhány hónap, és

kimondják a válást. Már nem volt mit megbeszélni. Lara szempontjából nyolc elvesztegetett év volt mögöttük, amiből nincs mit felmutatni, kivéve az Antóniával való szoros kapcsolatát, ami áldás volt, és a házasságukból származó egyetlen érték.

- Ne haragudj, hogy zavarlak - kezdte Brandon habozva -, csak azt szeretném tudni, hogy van Antonia. Olvastam a férjéről. Nagyon sajnálom. - Őszintén megrendültnek tűnt, amin Lara meglepődött. És hogy volt benne annyi tisztesség, hogy nem tett goromba megjegyzéseket.

- Képzelheted, hogy van - sokkos állapotban. Egy filmforgatás közepén voltak. Hamish csodálatos férj volt. Antonia most elveszettnek érzi magát nélküle. A fiuk még nem töltötte be a tizedik hónapot, amikor az apja meghalt, és útban van a másik gyerek.

- Ez rettenetes. Nem ezt érdemelte. - Brandont megrendítették Lara szavai, amin ő igencsak meglepődött.

- Örülök, hogy ezt mondd - jegyezte meg hűvösen. Rögtön letette volna a telefont, ha Brandon valami komisz megjegyzést tett volna. Elfogyott a türelme, és elvesztette minden tiszteletét iránta.

- Van most vele valaki? - Brandon hangján aggodalom érződött.

- Nem mondhatnám. Hamishnek van két bátyja, de külföldön élnek, és nem voltak szoros kapcsolatban vele. Antonia alig ismeri őket, és neki sincsenek rokonai - tette hozzá félreérthetetlen hangsúllyal. - Te nem vagy képben, én meg addig maradtam, hogy segítsék neki, ameddig csak tudtam. Van egy ügynöke, egyben a közeli jó barátjuk, aki nagyon segítőkész.

Rajta kívül csak alkalmazottak vannak. Egy darabig, amíg a gyerekek kicsik, nagyon egyedül lesz.

- Tudok neki valamiben segíteni?

- Most még nem tudom. Esetleg ír neki egy kedves levelet, csak hogy tudja, van benned valamiféle együttérzés iránta. Mindazok után, amiket mondtál neki, nem jelenhetsz meg nála minden további nélkül.

- Tudom, hogy sok kárt okoztam - mondta Brandon büntudatosan. - Sokat gondolkoztam ezen. Igazad volt. Képtelen voltam elengedni a Fabienne iránti haragomat, amit aztán Antónián éltem ki. - Lara nem volt benne biztos, de mintha sírni hallotta volna Brandont.

- Hát, legalább rájöttél. - De ez nem változtatott azon, hogy most mit érzett iránta.

- Ha tudsz valamit, amit megtehetek, kérlek, mondd meg.

- A férjét nem tudod visszahozni - válaszolta Lara jeges hangon. Torkig volt Brandonnal.

- Tudom, és pénzre nyilván nincs szükségük. - Hamish egy vagyont hagyott Antóniára, és hatalmas örökséget a gyerekeire. Bár ez nem vigasztalta őt, de legalább nem voltak anyagi nehézségeik, és nem kellett éhezniük.

- Örülök, hogy gondolsz rá - mondta Lara. - Jó ötletnek tűnik egy levél, csak hogy tudja, törödsz vele.

- Megírom. És Lara, gondolod, hogy láthatlak valamikor? Sok mindenért kell bocsánatot kérnem tőled.

- A szavadon foglak. De nem gondolom, hogy sok beszélőnivalónk maradt egymással. - Nem akart újból közelebbi kapcsolatba kerülni Brandonnal, sem hallgatni, ahogy sajnáltatja magát.

- Csak látni szeretnék. Hiányzol. - Nagy ritkán ő is hiányzott Larának, de nem eléggé ahhoz, hogy találkozni akarjon vele. Megbocsáthatatlannak tartotta, amit Antóniával tett, és ahogy bánt vele. Nem tudta elképzelni, hogy ezek után újból képes lenne szeretni őt, vagy hogy volt idő, amikor szerette. De amikor hozzámert, nem sejtette, milyen zavart elméjű, sem azt, hogy milyen kegyetlenül bánik a lányával. Visszagondolva látott erre utaló jeleket. De utólag, évekre visszamenően már látta a teljes képet, és az nagyon csúnya volt.

- Ha egyszer szívesen meginnál velem egy kávé, kérlek, szólj - mondta a férfi szomorúan, és egy perc múlva Lara letette a telefont.

Apja levele júniusban, Dash egyéves születésnapja hetében érkezett meg, amikor Antonia különösen rossz hangulatban volt. Minduntalan az az egy évvel ezelőtti nap járt az eszébe, amikor Hamishsel együtt élte át Dash születését. Hogy milyen gyönyörű volt, és hogy mit jelentett az a nap mindkettőjüknek. Még szorosabbra fűzte a kapcsolatukat.

Meglepődve látta az aznapi postájában a borítékot, rajta apja kézírásával. Személyes megjelöléssel látták el, Hamish asszisztensei tehát nem bontották fel. Továbbra is dolgoztak neki, mivel Hamish hagyatékának sokféle jogi vonatkozása bőven ellátta őket munkával. Kinyitotta a levelet, ami meglepően meleg hangú voltárszvévét fejezte ki Hamish balesete miatt, és bocsánatot kért, amiért olyan barátságtalanul, sőt néha akaratán kívül kegyetlenül bánt vele. Megírta, hogy az anyja iránt érzett haragja évekig vakká tette, és ezért a bocsánatáért könyörög.

Felajánlotta a segítségét, ha ebben a helyzetében bármit tehet érte, és gratulált a fia születéséhez. Sok mindent kellett pótolnia és jóvátennie, születést, halált, és több mint húszévnyi

elhanyagolást és bántalmazást. Antonia megpróbálta jóindulattal kezelni apja levelét, amit aztán félretett, hogy majd válaszol, ha alkalmasnak érzi magát rá, de az nem most volt. Nem tartotta sürgősnek a választ. Elismerte, hogy a levél kedves volt apjától. Megfordult a fejében, vajon nem Lara tanácsolta-e neki. Valószínűnek tartotta. De ha így volt is, legalább megírta a levelet. Azok után, amiket egy éve mondott neki, vissza is utasíthatta volna. Hamish hirtelen halála ébreszthette fel. De ezzel már Antóniánál is elkésett. Semmit sem érzett az apja iránt.

*

Hamish és egyben az ő utolsó filmje utolsó részleteinek munkálatai elhúzódtak a nyár végéig, jócskán adva munkát Antóniának is. Sok dologgal kapcsolatban próbálta eldönteni, mi legyen. Hamish londoni háza nagyon szép volt, és az is szóba került közöttük, hogy ha majd gyerekeik lesznek, vesznek egy vidéki házat, de ez annyiban maradt. Amíg Hamish szingli volt, nem akart egy nagy vidéki ingatlan gondjával vesződni, inkább kibérelt valahol egy nyaralót, ha szükségét érezte. Antonia boldog volt Hamishsel Londonban, de London nem volt az otthona, és ő nem volt angol. Nem akart megválni a háztól, hiszen annyira hozzá tartozott Hamishhez, és olyan boldogan éltek benne.

Közben arra is gondolt, hogy talán vissza kellene mennie az Államokba, venni egy farmot valahol Connecticutban vagy Massachusettsben, ahol elvonultál! élhetne és nevelhetné a gyerekeit. Még nem tudta, mit fog tenni, de Hamish elég pénzt hagyott rá, hogy azt tehesse, amit szeretne. A repülőgép is az övé lett, de nem gondolta, hogy szüksége lenne rá. Hamish állandóan

használta. Antonia arra gondolt, hogy bárcsak a biztosítókkal való tárgyalásra is azzal ment volna, és nem egy helikopterrel.

Szédülés fogta el, valahányszor azokra a döntésekre gondolt, amiket úgy kell meghoznia, hogy nincs, aki segítsen ebben. Olyan, mint Hamish, nincs. A tündérmese, ami három évig az élete volt, a férje halála napján véget ért. Fogalma sem volt, mi lesz ezután.

Tizenötödik fejezet

Antonia második gyermekének születése teljesen másmilyen volt, mint az elsőé. Leginkább azért, mert most nem volt vele Hamish. A paparazzók továbbra is lestek rá, ha kitette a lábát a házból, akár csak az élelmiszerboltig, hátha készíthetnek róla egy tragikus képet, lehetőleg olyat, amelyiken sír. Követték, valahányszor Dash is vele volt. Többnyire elrejtőzött a házban, és a dadának sem engedte meg, hogy kivigye Dasht a parkba.

Arra sem érezte magát alkalmasnak, hogy foglalkozzék a kisfiával. Voltak napok, amikor fel sem kelt az ágyból, pedig ahogy közeledett a szülés napja, úgy vált egyre elevenebbé a tizenhét hónapos Dash.

Tudta, hogy Hamish nem helyeselné, amit tervez, de most mások voltak a körülmények. Felvette a kapcsolatot a Dasht világra segítő szülésznővel, és megkérdezte, vállalná-e az otthonaszülést. A nő azt felelte, hogy orvosi felügyelet és konzultáció mellett gyakran csinál ilyet. Az első gyereknél nem volt semmi komplikáció, és ezúttal sem számított ilyesmire. Antonia huszonöt éves, egészséges nő volt, és a baba kisebbnek tűnt az elsőnél. Hamish reménykedett, hogy ha lesz második, az lány lesz, és Antonia is lányt szeretett volna.

Noha a szülésig még hátra volt két hét, a szülésznő megígérte, hogy ott lesz, amikor Antonia orvosi vizsgálatra megy. Így előre tisztázni lehetne, hogy biztonságosnak tartja-e az orvos az otthonaszülést. Három nap múlva találkoztak a rendelőben, ahol az orvos közölte, hogy nincs ellenvetése, és szükség esetén ő maga is elérhető lesz. Mindig számolni kellett ugyanis azzal,

hogy valami komplikáció adódik, de egyelőre nem látott okot az ellenvéleményre, úgyhogy zöld utat adott a szülésznőnek az otthonaszülés levezetésére.

Másnap a nő eljött Antonia lakására, és elmondta, mire lesz szükségük. Maga a szülés a hálósobában történik, amihez nejlonszövetek és régi törülközők kellenek, asszisztenst és ápolónőt ő hoz magával. Volt engedélye bizonyos, a szüléssel kapcsolatos gyógyszerek beadására is. Antonia megkönnyebbült, hogy nem kell elhagynia a házat. Margaret és Brigid megvásároltak minden kelléket.

Attól kezdve, hogy meghozta a döntést, Antonia sokkal nyugodtabb lett. A szülésznő néhány naponta eljött, hogy megvizsgálja, és a magzat is fejfelé, a megfelelő helyzetben volt. De eljött a kitűzött nap, és nem történt semmi. Dash pár nappal korábban érkezett, ez a baba viszont később, ami nem volt meglepő, hiszen Antonia a férje halála óta hihetetlen feszültségben élt. A szülésznő nem aggódott, mivel a baba nem volt túl nagy, és nem mozdult ki az optimális pozícióból.

Eltelt egy hét, és Antonia még mindig nem szült. A szülésznő hosszú sétákat javasolt neki, de mihelyt kilépett a házból, letámadták a lesifotósok, ezért be volt zárva a lakásba, és a zord és szeles novemberi idő amúgy sem kedvezett a szabadban való időtöltéshez. Csak ült és várt, miközben a dada Dashsel játszott.

Már tíz nappal túlhordta a magzatot, amikor hirtelen elfolyt a magzatvíz, és ott találta magát a fürdőszobában egy tócsában állva. Felhívta a szülésznőt, aki azonnal jött, és ellenőrizte az állapotát. Újabb hat órába telt, mire a vajúdás megkezdődött. Ezúttal semmi sem ment gyorsan, de ez mintha nem is számított volna. Akármikor jön is a baba, Hamish úgysem lesz ott, hogy lássa, csak ő egyedül, és nem lesz senki a két szülésznőn, az

ápolónőn és Dash dadáján kívül, hogy ünnepeljen vele. Örömtelen eseménynek ígérkezett számára, ami csak még jobban el fogja szomorítani, így aztán nem érdekelte, mennyi ideig tart, vagy mikor kezdődik a vajúdás.

Az első alkalommal gyorsan megindult, és egyenletes ütemben haladt a szülés. Ezúttal lassan kezdődött, majd órákon át nem történt semmi, azután egyszeriben rárontott, elborította, mint egy szökőár, de olyan heves fájdalommal, hogy alig kapott levegőt, és utána meg sem tudott szólalni. Mire a szülésznő húsz perccel azután, hogy felhívta, megérkezett, már szinte lépni sem tudott.

- Most tényleg borzasztó fájásaim vannak - mondta, miközben a nő az ágyához segítette, ahol megint elkapta a fájdalom egy újabb hulláma. És pokoli gyötrelmet élt át, amikor a szülésznő megvizsgálta.

- A baba gyorsan jön lefelé a szülőcsatornában - magyarázta Antóniának, aki a nővér kezét szorítva igyekezett visszafojtani a sikoltását. - Talán kicsit túl gyorsan is - tette hozzá a szülésznő, és arra kérte, hogy most ne nyomjon, mint legutóbb, de ezúttal nem lehetett nem nyomni. Egy perc múlva Antonia felsikoltott, és amikor a nő ismét megvizsgálta, már gyanította, mi történt. - A baba túl gyorsan akar megszületni, Antonia. Most nem szabad nyomnia. Beékelődött az egyik válla, ki kell szabadítanom, nehogy törött vállal kelljen világra jönnie. Azt nem szeretnénk.

A profik magabiztossága érződött a hangján, majd az asszisztensére és a nővérré pillantva, gyors mozdulatokkal munkához látott. Antonia a kínok kínját állta ki, ahogy megpróbálták kiszabadítani a baba vállát, és elérni, hogy megváltoztassa a pozícióját. Egy gyötrelmes negyedóra után -

amit Antonia végigsikoltozott, és a szünetekben levegő után kapkodott - ez sikerült is.

- Kaphatok valami gyógyszert? - könyörgött elfúló hangon.

- Az lelassítaná a dolgokat - felelte a szülésznő mély együttérzéssel. - Most már hadd jöjjön ki a baba minél előbb. Mostantól nyomhat - biztatta Antóniát, de az sem olyan volt, mint az első babánál. Minden nyomás hihetetlen szenvedéssel járt, és minden összehúzódásnál mintha szét akart volna szakadni. Antóniát többször is az ájulás környékezte, és azt hitte, mindjárt meg fog halni.

Hamish halálán kívül ez volt élete legrosszabb napja. Két óra elteltével már az sem érdekelte, él-e vagy meghal, hogy látja-e valaha a babát. Mindhárom nő versenyt unszolta, hogy nyomjon tiszta erejéből, különben be kell vinniük a kórházba császármetszésre. Ő már azt sem bánta, de akkor a nővér ránehezedett pontosan a baba fölé, és rákiáltott, mire Antonia a kínzó fájdalom ködén át tett egy utolsó hősies erőfeszítést, ami után sírást hallott. Annyit még felfogott, hogy nem az ő sírása volt, azután csendben elájult.

Egy perc múlva oxigénmaszkkal az arcán tért magához. Úgy érezte, mintha deréktól lefelé szétszaggatták és bunkósbottal elverték volna. Láta, hogy egy csöpp kisbabát épp bebugyolálnak egy rózsaszín plédbe, de túl gyenge volt, semhogy a karjába fogja. A szülésznő elmondta, hogy sok vért veszített, de félelemre nincs semmi ok, és a baba egészséges kislány.

- Az apja is kislányt szeretett volna - felelte, és kis híján újra elvesztette az eszméletét. Repülősöt tartottak az orrához, kapott még oxigént és fájdalomcsillapító injekciót, közben összevarrták, és egy óra múlva félálomban hallotta, hogy valahol a távolban beszélgetnek, de nem érdekelte, hogy miről. A szülés olyan

szörnyű volt, mint minden, ami mostanában történt vele. Minden fájdalmas, szomorú, tragikus és rémítő volt. Ez csak egy újabb szörnyűségnek számított a többi mellett.

Semmit sem érzett abból a féktelen örömből és békességből, ami Dash születésekor eltöltötte, amikor ott volt mellette Hamish. Dash egy élénk színekben pompázó, ragyogó napfelkeltekor született, mintha egyenesen a mennyből szállt volna alá. A lányuk egy viharos széllel támadó sötét novemberi éjszakán jött a világra, amikor mintha a pokol tört volna rájuk, és valóban úgy volt, immár hónapok óta, amióta Hamish áprilisban meghalt.

Két óra múlva, amikor Antonia életjelei stabilabbá váltak, odaadták neki a babát. A kicsi dühös arccal, teli torokból sírt, mintha ő sem élvezte volna, ami történt. Elmozdították és kilakoltatták. Dühös kis arcán nyoma sem volt annak a szelíd békességnek, amellyel Dash jött a világra. Amikor Antonia megpróbálta szoptatni, hogy megvigasztalja, még hangosabban tiltakozott. Végül elvették tőle, hogy megnyugtassák, de még utána is sokáig sírt.

- Egyes babáknak több idő kell, hogy lecsillapodjanak - vigasztalta a szüléssző, de Antonia gyanította, hogy ez a gyerek nem lesz az a könnyen kezelhető, vidám kisbaba, amilyen Dash volt, amikor megérkezett. És ki okolhatná ezért, amikor nincs apja?

- Mi lesz a neve? - kérdezték Antóniától. A baba csak három kiló húsz dekát nyomott, mégis sokkal nehezebb és fájdalmasabb volt a világra hozni, mint az egy kilóval súlyosabb bátyját. Antonia eltöprengett, hogy vajon ugyanennyi gyötrellemmel járt volna-e, ha Hamish is ott van.

- Az első terhességemnél az apja az Olympia nevet adta volna, ha lányunk születik. Azt hiszem, így fogom hívni. Olympia

Larának. - Mindnyájan egyetértettek abban, hogy ez a név gyönyörű, ahogy a baba is az. Adtak valamit Antóniának, amitől enyhülni fognak a fájdalmai, és el tud aludni. Megbeszélték, hogy a szülész nő asszisztense és az ápolónő ott maradnak éjszakára. Olympia mellé Antonia telefonon már akkor felfogadott egy csecsemőgondozó nővért, amikor elfolyt a magzatvize, őt reggelre várták.

Minden meg volt szervezve, így a következő hónapot azzal tölthette, hogy talpra álljon, és visszanyerje az erejét. Addigra megjön a karácsony, amire Antonia egyelőre gondolni sem akart, mivel Hamish nem lesz velük. Sem akkor, sem soha többé.

Olympia születése után nehezebben épült fel, mint egy évvel korábban. De akkor ott sürgölődött körülötte Hamish, és megosztotta vele az örömét. Antonia vérszegény és kimerült volt, és a hasfájós baba állandóan sírt. Nehezen lehetett etetni, szélhajtó teán élt, amit a britek használtak a kólikás babáknál, de Olympián nem sokat segített. Kínszenvedés volt a szoptatás, ezért Antóniának örökké megduzzadt és megkeményedett a melle, fájdalmas emlőgyulladást és fertőzéseket kapott.

Minden, ami Olympiával volt kapcsolatos, nehezen ment. Antonia nem tudta, ez az ő depressziója miatt van-e, vagy a baba személyiségéből fakad. Mindenesetre azok közé a babák közé tartozott, akikre a szülők később úgy emlékeznek vissza, hogy az első pár hónap, vagy akár az első év rettenetesen nehéz volt vele. Antóniának végül elapadt a teje, és a harmadik emlőfertőzés után abbahagyta a szoptatást. Az út minden lépése nehéz volt.

Úgy döntött, hogy nem tartja meg a karácsonyt. Csak még rosszabbul érezné magát, a gyerekek meg túl kicsik ahhoz, hogy érzékeljék a hétköznapi és az ünnep közötti különbséget. Kis pihenőt engedélyezett magának, és nem bízott meg senkit a

díszek felrakásával. Egy éve maguk díszítették fel a házat Hamishsel, a világért sem bízták volna másra. -

A zord januári napokban elhatározásra jutott. Hamish kilenc hónapja ment el, ő pedig rosszabbul érezte magát, mint valaha. Lezárja a londoni házat, de még nem hirdeti meg eladásra, és visszamegy az Államokba. Keres egy vidéki házat, mondjuk egy connecticuti vagy massachusettsi farmot, ahol biztonságban nőhetnek fel a gyerekei. Szeretett volna hazamenni, de nem volt hova. Hamish asszisztensei megvették tőle a stúdiót és a felszerelést, az ügy még folyamatban volt.

Mihelyt visszamegy az Államokba, eladja Hamish repülőgépét. Nem volt szüksége rá. Otthon akart maradni, és nevelni a gyerekeit. Újra írni kezdett, de a színészi karrierjének vége lett. Ezt többször is elmondta Erednek, aki bűnnek nevezte, hogy elvesztegeti a tehetségét. Bizonygatta, hogy Hamish is így gondolná, de nem tudta meggyőzni Antóniát.

- Nem vagyok színésznő, Fred. Nem voltam az soha - felelte Antonia. - Ha valami, akkor író vagyok, és talán majd egyszer rendező leszek, de játszani nem fogok többé. - Bujkált, és rajongói nagy megdöbbenésére ismét láthatatlanná szeretett volna válni.

Februárban elrepült New Yorkba a gyerekei nélkül, ahol Lara bemutatta őt Connecticutban és Bostonban működő ingatlanközvetítőknél, azzal, hogy keressenek számára egy nagy méretű ingatlant, ahol a gyerekei felnőhetnek.

Három hétbe telt, de végül Connecticutban megtalálta a tökéletes helyet. Egy negyvenhektáros farm volt, csodaszép öreg fákkal, pajtával, lóistállóval, egy kis tóval és egy gyönyörűen megépített kúriával, ahol korábban egy hatgyerekes család élt, amíg a gyerekek fel nem nőttek és szét nem széledtek. A közelben volt egy jó hírű magániskola és egy festői kisváros.

Állítólag egy időben George Washington és néhány ismert politikus is élt a környéken, egy híres író pedig a közelben lakott.

A farm tökéletes állapotban volt. Drágán adták, de Hamish hagyott rá annyit, hogy megengedhette magának. Megköszönte Larának a segítségét, együtt ebédelt Jake-vel a hangfelvételek szünetében, amiken most dolgozott, és Hamish gépén visszarepült Londonba.

Margaret és Brigid segített megszervezni mindent a költözéshez. Jake örültnek nevezte, amiért ennyi idősen kiköltözik a városból, és azt hiszi, örökre elbújhat az emberek elől, de ő állította, hogy így lesz a legjobb a gyerekeinek.

Február végén utazott el Londonból, New Yorkban szállodába költözött, és egy hónapot töltött azzal, hogy előkészítse a házat a farmon. Menedék Farmnak hívták, ami egybevágott a szándékaival. Menedéket keresett, egy békés, nyugodt helyet, ahová elvonulhat. Hamish nélkül, aki irányította és védelmezte volna, elveszettnek érezte magát a világban.

Április elején költöztek, majdnem napra pontosan egy évvel Hamish végzetes balesete után. Egy évbe telt, mire hazajött. Egyévi fizetést adott Margaretnek és Brigidnek, hogy miután évekig dolgoztak Hamishnek, legyen idejük új állást találni. A londoni házat bezárta, a repülőgépet meghirdette eladásra. Nem akart elmenni sehova.

Amikor Lara meglátogatta, azt mondta, már érti, miért tetszett meg Antóniának a farm, habár egy ilyen fiatal nő számára nagyon félreesőnek és távolinak találja. Megemlítette, hogy kétszer együtt ebédelt az apjával, de számára ő már nem jelent semmit. Lezárta ezt a kapcsolatot, többé már nem tud ugyanazzal a szemmel ránézni. Kiölte belőle az iránta érzett szeretetet. Most az egyik ügyfelével, egy özvegyemberrel találkozgatott, aki egy

gyönyörű penthouse-t vett tőle. Amúgy tökéletesen boldog, hogy ismét egyedül él, mint azelőtt.

Jake is eljött hozzá a farmra, ami nagyon tetszett neki, csak az nem, hogy Antonia élve eltemeti magát vidéken. De itt boldognak látszott, egy külön szoba állt rendelkezésére, hogy írjon, és negyven hektár a gyerekeinek, hogy ott nőjenek fel. Jake túlságosan is jól ismerte Antóniát.

Hamish pár évre kicsalogatta a csigaházából, rendkívüli lehetőségeket, elképesztő karriert, és két gyönyörű gyereket adott neki. De miután elment, Antonia újra láthatatlanná vált. Jake szomorúan autózott vissza a városba. Nem tudta, kibújik-e még egyszer Antonia a csigaházából.

Tizenhatodik fejezet

Antóniának épp a Menedék Farmra volt szüksége, hogy a gyerekeivel új életet kezdhessen az Államokban. Gyönyörű kora amerikai bútorokkal rendezte be a házat, ügyelve a harmonikus, egyszerű összképre. Olyan otthon volt, ahol az ember sokat tartózkodott a szabadban. Dash és Olympia még apróságok voltak ugyan, de tudta, hogy ez nem tart sokáig, a gyerekkor egykettőre elröpül. Amint kicsit idősebbek lesznek, lovakat akart venni nekik, és ha eljön az ideje, a közeli magániskolába tervezte beíratni őket. El tudta képzelni az életüket itt egészen addig, amíg majd megöregszik. Felfogadott egy házvezetőnőt és egy szobalányt, a dajkát magukkal hozta, és egy csapat a házzal együtt érkezett gondnok irányítása alatt gondozta a kertet és a parkot.

Fred Warner elkedvetlenedett, amikor eljött látogatóba, és körülnézett.

- Elevenen eltemeted magadat idekint - sóhajtotta, pontosan úgy, mint korábban Jake. - Tényleg el akarod dobni magadtól a mesés színészi karriert, amit Hamish nyitott meg előtted?

- Nem én akartam, az ő álma volt, nem az enyém. És nem fogok csak üldögelni itt, vagy almát szedni a fáról. Írni fogok, és rendezni is szeretnék, ha egyszer majd segítesz összehozni egy filmet. Hamish volt a legnagyobb szerűbb rendező, akit valaha láttam. Sokat tanultam tőle, és nem is csak a színészi játékról.

- Mutasd meg, mit tudsz, és összehozom neked. Nem akarom, hogy itt tétlenkedj, amíg utolér az öregség. Túl fiatal vagy ahhoz,

hogyan feladja egy ígéretes pályát, és csak a két gyereket nevelgesd. Hamish nem ezt szánta neked.

- Csak az ő kedvéért játszottam, mert azt kérte tőlem. A magam kedvéért írni fogok, és ezért is büszke lesz rám. Nem akarok a kamera innenső oldalán, sem kint a világ szeme előtt lenni, sem a vörös szőnyegen parádézni estélyi ruhában és magas sarkú cipőben. - Ezt még akkor is gyűlölte, amikor Hamish ott volt mellette.

- Pedig piszok jól néztél ki ott. Kérlek, ne csúnyulj meg csak azért, mert vettél egy farmot. - Fred az égre emelte a tekintetét, amivel megneveltette Antóniát.

- Van egy forgatókönyvötletem, Fred - folytatta aztán elkomolyodva. - Adj egy kis időt, míg megállapodok itt, és meglátom, mire leszek képes.

- Az íróasztalomnál leszek, ott várom a telefonodat - felelte Fred a szivarjával Antóniára bökve.

- Felhívlak. Ígérem. Te pedig gyere, és minél gyakrabban látogass meg minket.

- Nekem itt túl sok a friss levegő. Ideges leszek tőle. De rendben van, el fogok jönni. Látni akarok téged meg a gyerekeket. - Még mindig fájt a szíve Hamish miatt. Mindkettőjükért. És Antonia csak most, egy év elmúltával kezdett magához térni. Ez volt egész életének a legsúlyosabb csapása.

A farmon korábban dolgozók közül jó párat ő is alkalmazott. A nagy és fényűző ingatlan tapasztalt munkásokat és csúcsmínőségű karbantartást igényelt. Megtartotta a két embert, akik az istállóban dolgoztak, és ők segítenek majd lovakat vásárolni. Azt akarta, hogy a gyerekek nagyobb korukban tanuljanak meg lovagolni. A házvezetőnő a szobalánnyal, egy

helybeli fiatal lánnyal együtt takarította a házat. Dash és Olympia dadáját magával hozta Angliából, és ott voltak még a kertészek, akik a ház rátermett gondnokának irányításával végezték a munkájukat. Egyelőre másra nem is volt szüksége. Itt, ebben az egészséges kis közösségben biztonságban érezte magát, és csak ritkán hagyta el a farmot. Amikor az emberek megtudták, hogy ideköltözött, kíváncsiak lettek rá.

Az új dolgozószobája ablakából lelátott a tóra. Egy napfényes májusi reggelen leült az íróasztalához, hogy a Erednek megígért forgatókönyvön dolgozzon. Láttá, ahogy egy ütött-kopott kisteherautó megáll a kocsifelhajtón, és kiszáll belőle egy nő. Fogalma sem volt, ki lehet az. Festett feketének látszó sűrű, hosszú haja volt, szűk fekete miniszoknyát és mélyen kivágott, áttetsző blúzt viselt. Túsarkú cipőjében csak nagy ügyel-bajjal tudott áttipegni a bejárati ajtóhoz vezető, kavicsos felszórta úton. Antonia kíváncsi volt, mit akarhat, talán eladni valamit, de aztán nem foglalkozott vele tovább, hanem írni kezdett. Ám két perc múlva bekopogott a házvezetőnő a dolgozószobája ajtaján.

- Egy nő keresi önt - közölte egyszerűen, mire Antonia megpróbálta leplezni a bosszúságát. Megérezte Margaret és Brigid rátermettségeinek hiányát, de amúgy itt nem volt szüksége rájuk. A helyben talált házvezetőnője egészen más kaliberű ember volt. Évekig dolgozott az előző tulajdonosoknál.

- Tudja, hogy kicsoda? - kérdezte.

- Nem. Nem mondta meg. - Antonia azt gyanította, hogy a nő el akar adni valamit, és nem óhajtott volna szóba állni vele, de úgy tűnt, hogy a házvezető nem tudja elintézni ezt a dolgot, ezért felállt az íróasztaltól, és leszaladt a lépcsőn. Mielőbb szeretett volna visszatérni a munkájához, amihez végre kedvet érzett.

Most azt tehette, amit akart, és ez a szabadság érzésével töltötte el.

A nő a konyhában ült, ahová Alva, a házvezetőnő bevezette, és kíváncsian hordozta körbe a tekintetét. Meglepett arcot vágott, amikor Antonia belépett. Kicsit rosszabbul nézett ki, mint a dolgozószoba ablakából. Koromfeketére festett haja itt-ott foltosra sikerült, és noha még csak reggel tíz óra volt, ráncos, viharvert arca erősen ki volt festve. A blúzán keresztül látni lehetett a dús keblét fedő melltartóját. Telt, érzéki száján élénkvorós rúzs virított. Fáradtnak és valahogy elhasználnak tűnt, mint aki túl sok jó és néhány kemény időszakot élt át az életében. A konyha levegője megtelt az olcsó parfümje illatával. Antonia valahol ötven és hatvan közöttire saccolta a korát.

- Antonia Quist vagyok - mutatkozott be határozott hangon. Általában a férjezett nevét használta, csak az írásainál akart visszatérni a lánynevéhez. - Segíthetek valamiben? - Remélte, hogy nem lesz nehéz megszabadulnia a nőtől. Úgy festett, mint aki valami megbízással jött. Egy olcsó műanyag táska volt a hóna alatt, a strasszok nagy része már leesett róla.

A nő feszülten fürkészte Antonia arcát, ami őt kényelmetlenül érintette. Remélte, hogy nem egy örülttel van dolga. Nem látszott veszélyesnek, de bizalomgerjesztőnek sem.

- Antonia Adams, ugye? - Angolul beszélt, de Antonia rögtön megérezte a francia akcentust.

- Igen. És ön?

- Fabienne Wheeler - felelte a nő, és összehúzott szemmel figyelte Antóniát. - Azelőtt Fabienne Basquet... és Fabienne Adams. Mond ez neked valamit? - kérdezte mézesmázos hangon.

- Az anyád vagyok. - Ezt úgy mondta, mintha azt várná, hogy Antonia mindjárt a nyakába ugrik. Ő azonban megdöbbsent, de

nem mutatta. Most jó hasznát vette a színi tanulmányainak. Tizennyolc éve várt erre a pillanatra. De ez a nő egyáltalán nem hasonlított arra a nőre, akire emlékezett, és akit keresett. Már nem volt szép. Az évek nem bántak vele kegyesen.

- A nevet felismerem - válaszolta hűvösen. Nem mondta, hogy üljenek le pár szóra, nem kínálta meg egy csésze kávéval. - Régóta nem láttalak. - Nem tudta, mi mást lehetne mondani tizennyolc évvel azután, hogy anyja kisétált az életéből.

- Na igen, el voltam foglalva. L.A.-be költöztem, azután meg Vegasba. Színésznő vagyok - magyarázta úgy, mintha Antonia semmit sem tudna róla. - Pár évig New Orleansben laktam, majd a következő férjemmel Buffalóban. Aztán elváltam, és Connecticutba jöttem. - Hol itt volt, hol ott, a sok házasság meg érthetővé tette, miért nem találta meg Antonia sem Basquet, sem Adams néven.

- Egyetemista koromban kerestelek Los Angelesben, de nem szerepeltél a nyilvántartásban, és nem tudtam, hol másutt kereshetnék.

Fabienne bólintott, de nem mutatott érdeklődést az iránt, amit Antonia mondott.

- Színésznő voltam, és újra vissza akarok térni a színészethez. Tudom, hogy a férjed nagy filmrendező volt. Egyébként részvétem az elvesztéséért. - Ezt a mondatot gyűlölte Antonia a legjobban, olyan volt, mint valami felmentés annak, akit vagy nem érdekelt igazán a dolog, vagy nem tudta, mit mondjon. - Téged is berakott néhány filmbe, úgyhogy már te is színésznő vagy. Gondoltam, lehetnek jó kapcsolataid, és talán segíthetnél nekem - mondta reménykedve.

- Ezért jöttél ide? - bámult rá elképedve Antonia. - Tizennyolc évvel azután, hogy elhagytál, soha nem telefonáltál, de még egy

lapot sem küld- tél nekem, és most idejössz, és azt akarod, hogy szerezzek neked munkát? - Erezte, hogy nőttön- nő, és lassan forrpontra jut benne a düh.

- Na igen, azt hiszem, örökölted a tehetségemet. És mivel az anyád vagyok, és ismered a megfelelő embereket, segíthetnél nekem.

Antonia a legszívesebben megkérdezte volna, hogy megőrült-e. De már látta, hogy igaz volt, amit apja Fabienne-ről mondott, valóban nárcisztikus, valóban annyira el van telve magától, hogy fel sem tűnik neki, mennyire nem illő, amit tesz, és igaza volt, tényleg úgy néz ki, mint egy olcsó kurva. Arra gondolt, hogy amikor az apja megismerte, Fabienne sokkal szebb lehetett. Erről a nőről lerítt a csavargó életmódja. Az elmúlt tizennyolc évben alighanem többnyire rossz úton járt, gyakran el is eshetett, és Los Angelesben sem úgy sikerülhettek a dolgai, ahogy elképzelte. Nem kérdezte meg Antóniától, hogy van az apja, de azt sem, hogy vele mi van. Őt csak egy dolog érdekelt.

- Már kiléptem abból a világból, és a férjem egy éve halott. El sem tudom képzelni, miért jöttél ide, és miért gondoltad, hogy segíteni fogok rajtad. Sok időbe telt, mire túltettem magamat azon, hogy otthagytál minket, és apám sohasem bocsátott meg neked. Tönkretetted az életét. - Nem tette hozzá, hogy „és az enyémet”. Hamish három röpke év alatt kárpótolta érte.

- Igen, azt hiszem, ez így van. Láttalak egy filmben, egész jó voltál - mondta, és Antonia megpróbálta megőrizni a hidegvérét.

- Kilencéves koromtól kezdve minden héten elmentem a moziba, hátha meglátlak egy filmben. Soha nem láttalak - felelte hidegen. Még nem tért magához a sokkból, hogy az anyjával beszél.

- Volt egy próbafelvételem L.A.-ben - mondta Fabienne büszkén. - De nem lett belőle semmi. Ezek szerint te már nem játszol?

Antonia megrázta a fejét.

- Nem vagyok színésznő, és nem is akarok az lenni.

- Nagy kár. - Fabienne láthatóan csalódott volt. - És nem is ismersz senkit, akit felhívhatnék? Kölcsönkértem egy barátom kocsiját, amikor olvastam, hogy itt laksz. Korábban nem tudtam, hogyan vehetném fel a kapcsolatot veled.

- Felhívhattad volna az apámat.

- Igen, de ő nagyon dühös volt rám.

- Ma is az. Köszönöm a látogatását, Mrs. Wheeler. - Antonia úgy döntött, elege van az anyjából.

- Na igen, örülök, hogy látlak. Továbbra is játszanod kéne. Örökölted a tehetségemet.

Antonia nem szólt semmit, Fabienne pedig a túsarkain elbotorkált az ajtóig. Ötvenéves volt, de többnek látszott. A drogok és az italozás valószínűleg nem használt neki az elmúlt tizennyolc évben.

Antonia figyelte, ahogy áttipeggett a kavicsokon az ócska kisteherautóig, és közben érezte, amint megy ki belőle a levegő, mintha valaki kihúzott volna egy dugót. Ez volt hát a nő, akit gyerekként úgy szeretett volna látni a moziban, aki miatt hetente eljárt oda, hátha egyszer megpillantja, akivel olyan jó lett volna legalább egyszer találkozni Los Angelesben, hogy megkérdezze, miért hagyta el őt. Most kérdezni sem kellett, könnyű volt kitalálni, hogy miért. Mert annyira önmaga megszállottja volt, és annyira elszakadt a valóságtól, hogy semmi mást nem akart Antóniától, csak hogy juttassa be a filmesek világába. Húsz évvel

később is ugyanazt az álmod kergette, és önmagán kívül senki más nem érdekelte.

Hallotta, amint az autó a kavicson felgyorsulva elhajt. Látta, hogy Fabienne fiatalon, a maga olcsó, szexi stílusában csinos lehetett, de ebből mára nem maradt semmi, csak a túl sok festék, az átlátszó blúz és az olcsó parfüm. Tudta, hogy apja elszörnyedne, ha most látná őt. Megkísértette a gondolat, hogy felhívja telefonon, és beszámoljon neki, de apját illetően semmiben sem akart kezdeményező lenni. Válaszolt a Hamish halála után írt részvétnyilvánítására, de azóta nem hallott felőle. Talán szégyellte magát, amiért Lara otthagya.

Mihelyt a rozzant kisteherautó kigurult a kapun, felhívta Larát. Közben felötlött benne a gondolat, hogy nem ártana a jövőben zárva tartani a bejáratot, és kaputelefont felszereltetni. Nem szeretett volna több ehhez hasonló vendéget. De a váratlan látogatás bizonyos értelemben felszabadította. Olyan volt ez, mintha örökbe fogadott gyerekként, miután évekig csak fantáziáit róla, megtalálta volna a szülőanyját, és rá kellett ébrednie, hogy olyasvalaki, akit nem is szeretne megismerni, hát még rokonságban állni vele. Apja nem volt valami kedves ember, de anyja egyenesen szörnyű volt, egyrészt azért, amit tőle kért, másrészt ahogy kinézett, és az alantas életért, amit nyilván élt. Antonia remélte, hogy soha többé nem jön vissza, de ebben maga sem hitt igazán. Ez a látogatás nem adott neki semmit, és nem jelentett biztatást a jövőre nézve.

Lara megdöbbent, amikor beszámolt neki a látogatásról.

- Megpróbált megölelni, vagy ilyesmit?

- Hála Istennek, nem! Egy hétig éreztem volna magamon az olcsó parfümjét. Az igazat megvallva visszataszító és szánalmas volt. Nem tudom, honnan került elő, de nem lehet valami jó hely.

- Ha akarsz, elmondok Brandonnak. Ki fog kelni magából, az biztos!

- Ne fáraszd magad vele. Őt sem akarom látni. Van épp elég bajom.

Visszament a dolgozószobájába, hogy a forgatókönyvén dolgozzon. Sok munka várt rá, de jelenleg időmilliomos volt, úgyhogy belefért. Nem ment könnyen, de végül sikerült kiűznie anyja képét a fejéből. Az egészben az volt a legrosszabb, hogy apja úgy gondolta, ő is pont olyan, mint az anyja.

Tizenhetedik fejezet

Egy évbe telt, mire Antonia befejezte a forgatókönyvét, ami pontosan olyan lett, amilyennek lennie kellett. Addigra kijött az utolsó filmje, de nem ment el megnézni. Fred meghívta a premierre, de nem akart ott lenni. Felzaklatta volna. Eszébe juttatna minden jelenetet, amit Hamish rendezett vele. Csak elszomorítaná.

Hamish addigra már két éve halott volt. Dash hároméves, Olympia másfél éves lett, most kezdett járni. A nehéz természete megmaradt, egyáltalán nem hasonlított arra a vidám kis fickóra, aki Dash volt ennyi idősen.

Antonia elküldte a forgatókönyvét Erednek, aki alig várta, hogy elolvashassa. Hónapok óta nem találkoztak, de Fred rendszeresen telefonált, hogy tudja, hogy van.

Mihelyt elolvasta, Fred rögtön felhívta azzal, hogy nagyon tetszett neki a forgatókönyv. Mesterműnek nevezte, és hozzátette, meglátja, mit tehet annak érdekében, hogy film készüljön belőle. Hat hónapjába telt, mire talált egy csoportot, akiket érdekelt a dolognéhányuk Hamish régi munkatársa volt. Amikor elolvasták a forgatókönyvet, nyomban visszahívták Fredet, ő pedig Antóniát.

- Megcsinálják! - jelentette diadalmasan. - És beleegyeztek, hogy te rendezd meg.

- Fantasztikus!

-Lehet, hogy időbe telik, mire összeszedik a pénzt, és elkezdhetik kiválasztani a színészeket. Ebben természetesen te is

részt fogsz venni. Még nem indulunk a stúdióba, és csekket sem váltunk még be.

- Nekem nem sürgős. Várhatok.

Ebben az átmeneti időszakban naponta elautózott Dashel az iskolába, játszott Olympiával, és minden idejét velük töltötte. Olympia már kisbabának sem volt könnyű eset, és totyogó korában sem lett az. Egyszerűen ilyen volt a természete. Antonia imádkozott, hogy ne váljék olyanná, mint Fabienne.

Újabb fél évbe telt, mire a producerek mindent megszerveztek, és kialakították a kereteket. A nyárra időzítették a forgatást, még hozzá New Yorkban, ami nagyban megkönnyíti majd Antonia dolgát.

Ami a szereposztást illeti, megnyertek néhány nagyon nagy nevet. Antonia izgatottan várta, hogy együtt dolgozhasson velük, és maga is ajánlott neveket.

Attól kezdve, hogy elkezdték a forgatást, rendezőként végig jelen volt. Mindaz, amit Hamish rendezését figyelve tanult, a hasznára vált, és született néhány egészen csodálatos alakítás.

Amikor végre megjelent a fim, nagyszerű kritikákat kapott, Antonia pedig már egy újabb forgatókönyvön dolgozott. Tudta, hogy immár megtalálta a helyét, ott van, ahol lennie kell. Mindig is tisztában volt vele, hogy írni akar, és ez most megvalósult, még hozzá úgy, ahogy elképzelte.

Az általa rendezett első film bemutatójára Ereddel ment el, aztán hazatért Connecticutba, és folytatta a munkát.

A következő filmjét Fred még gyorsabban adta el, mint az elsőt. Ezután egyik filmet rendezte a másik után, sikert sikerre halmozva. És ha épp nem forgatott, akkor otthon volt Connecticutban, írt, és a gyerekeivel töltötte az idejét.

Harmincéves korára már három sikeres film volt a tarsolyában, és jelölték Golden Globe-díjra. Továbbra is rettenetesen hiányzott neki Hamish, de önállóan is boldogult. Soha nem bánta meg, hogy felhagyott a színészettel. Az csak egy pillanat volt az életében, valami, amit azért csinált, hogy Hamish büszke lehessen rá, de sohasem érezte úgy, hogy ezt kell csinálnia. A színészet nem az ő útja volt, akármennyire is szerette volna Hamish, hogy az legyen. Legjobban az írás és a rendezés ment neki, és ez a kettő volt egyben a szenvedélye is.

Antonia megdöbbenve figyelte, milyen gyorsan nőnek fel a gyerekei. Mire Dash tizennégy és Olympia tizenhárom éves lett, ő már tucatnyi éve foglalkozott forgatókönyvírással és filmrendezéssel. Repült az idő. Addigra már eladta Hamish házát - nem volt miért Londonba mennie, és sohasem használta a házat. Egy pillanatra elfogta a szomorúság, amikor az adásvétel lezajlott, de nem volt értelme megtartani. Egy-egy filmforgatást leszámítva szinte sohasem tette ki a lábát a connecticuti farmról. Fred és Jake megvádolták, hogy remeteségbe vonult. De itt érezte boldognak magát a gyerekeivel. Ők is szerették a farmot, különösen Dash, aki a szabadban érezte magát a legjobban, és iskola után mindennap kilovagolt.

Jake addigra megházasodott, majd elvált, és volt két gyereke. Visszaköltözött San Franciscóba, amit megbánt. Amióta megszülettek a gyerekei, felhagyott a színészettel, és egy biztosítótársaságnál helyezkedett el. Ahogy Antonia gyerekei, úgy Jake is felnőtt. És persze Antonia is. Harmincnyolc éves volt, Hamish már tizenhárom éve elment, amit még nehezebb volt elhinni.

Hetvenegy éves apja visszavonult, és Palm Beachbe költözött. Ritkán találkoztak, nagyjából évente egyszer, hogy láthassa az

unokáit, és ez elég is volt mindkettőjüknek.

Jake jól látta annak idején: Antóniának nem volt szüksége apára, neki önmagára volt szüksége. Akkor volt elemében, amikor írt vagy filmet rendezett. Lara továbbra is New Yorkban élt és dolgozott, és évente párszor meglátogatta őket a farmon.

Hamish abban az évben hatvanegy éves lett volna. Antonia életében nem volt férfi, csak a róla őrzött szép emlékei, a munkája és a gyerekei.

Dash megmaradt annak az édes és jó természetű gyereknek, aki kicsi korában volt, és Olympia is hozta a formáját. Soha semmivel nem volt megelégedve, mindig volt valami panasza, problémája, mindig vitatkozott valami miatt, és tizenhárom éves korára állandó összeütközésben állt az anyjával. A külsejét tekintve Antóniára hasonlított, ám ő mindig azon aggódott, nehogy ott lapuljanak benne valahol a nagymama génjei.

Olympia színésznő akart lenni, azt mondta, az egyetem nem érdekli, és kijelentette, hogy felnőtt korában neki is Fred lesz az ügynöke. Antonia addig nem engedte el meghallgatásokra, amíg le nem érettségizik. De már előre félt, hogy ha eljön az az idő, nem fogja tudni visszafogni őt.

Dasht egyáltalán nem érdekelte a filmes világ. Ő az állatokat szerette, állatorvos akart lenni, ami anyjának is tetszett.

A gyerekek a közeli exkluzív magániskolába jártak, és a farmon nőttek fel. Egészségesen éltek, Antonia soha egy percig sem bánta meg, hogy a farm mellett döntött. Ez ugyan visszavonult életet jelentett, de neki tökéletesen megfelelt.

Amikor Olympia tizennégy éves lett, Dash pedig tizenöt, elvitte őket egy fotós afrikai szafarira. Dash számára ez az út meghatározó élménynek bizonyult. Beleszeretett a vadon állataiba. Olympiának az út minden percében volt valami

panasza. A fürdőszoba, a sátor, a hőség, az idegenvezetők, az undorító ételek. Rettegett a bogaraktól és a kígyóktól, a haja tönkrement a hőségben, és amit folytonosan a legnagyobb katasztrófaként emlegetett, elfogyott a samponja és a kondicionálója. Az egész úton végig pokollá tette mindenki életét, főleg az anyját. Hazaérve elment egy drámatáborba, ami már sokkal inkább neki való volt. Dash az út után elmondta anyjának, hogy tudja, mit akar kezdeni a jövőjével. Egy afrikai vadrezervátumban szeretne állatorvos lenni, és a tanulmányai során a veszélyeztetett fajokra szándékozik szakosodni. Antonia látta rajta, hogy komolyan gondolja. Dash álmodozó volt, ugyanakkor elszánt és kitartó, ő pedig azzal válaszolt neki, hogy mindenkinek legyen egy álma, amit követhet. Dash megszívlelte anyja tanácsát, és a vakáció után visszatérve az iskolába írt egy dolgozatot az útjukról, és benne az álmáról.

A drámatáborból hazajöve Olympia még az eddiginél is nehezebben kezelhető lett. Hőkereső rakéta módjára, eltéríthetetlenül és feltartóztatlanul tartott a színpad felé.

Két évvel ezután Dash, hűen a kitűzött céljához, a UC Davisre ment, hogy aztán végzős hallgatóként az állatorvosin folytassa a tanulmányait. Olympia a középiskola utolsó évében az iskolai drámaklub sztárja volt. Nem jelentkezett egyetemre, már tizennyolc évesen el akart indulni a színi pályán. Könnyörgött az anyjának, hogy kapjon egy szerepet valamelyik filmjében, de Antonia szigorúan elutasította.

- Ha komolyan gondolod, akkor az első szerepet másvalaki filmjében kell kapnod. Tőlem nem tanulnál semmit, de valaki mástól igen. - Olympia érezte, hogy anyjának igaza van, és nem nyaggatta tovább. Antonia elmagyarázta neki, hogy rengeteg

idejük van még a közös munkára, ha csakugyan ez a szándéka, ahogy a jelek mutatják. Senki sem fogja ebben megakadályozni.

Akármilyen hihetetlenül hangzott is, Antonia ekkor már tizenhét éve özvegy volt. Hamish óta nem volt férfi az életében, és tulajdonképpen nem is akarta, hogy legyen. Sőt, nem is gondolkozott ezen. El volt foglalva a filmjei rendezésével és a gyerekeivel, így másra nem nagyon jutott ideje. Negyvenkét éves kora ellenére nagyon keveset változott. Most is kicsi, vékony, hosszú szőke hajú nő volt, ő maga is így érezte.

Még mindig hiányzott neki Hamish, és hálás volt az évekért, amiket megosztottak egymással. Úgy gondolta, nehéz lenne már másvalakihez alkalmazkodnia, de nem is akarta megpróbálni. Soha nem találkozott olyan férfival, aki felért volna a férjéhez. És Hamish halála óta tudatosan távol tartotta magát a nyilvánosságtól. Újra láthatatlanná vált, mert ez jobban megfelelt neki. Nem volt senki, aki a biztonságáról gondoskodjék, csak ő maga, azt tette hát, amit a legjobbnak érzett. Nem tudta elképzelni, hogy újra egy férfi irányítsa az életét, még ha olyan szeretetteljes is, mint Hamish volt. Benne tökéletesen megbízott, de azóta egy férfin sem.

Időnként összevitattak ezen Ereddel, aki szerette volna, ha a gyerekei és a munkája mellett hajlandó lenne több mindent beengedni az életébe, de Antonia nem volt hajlandó erre. Így érezte jól magát, Fred véleménye szerint túlságosan is. De Antonia mindig azt felelte, hogy egy férfi csak elvonná a munkájától, és zavarná a gyerekeit.

- A gyerekeid már felnőttek, az ég szerelmére! - fakadt ki Fred nemrég, amikor Antonia elment hozzá az irodájába, hogy aláírjon egy szerződést.

- Nem, még nem felnőttek, de nemsokára azok lesznek.

- Dash már kollégiumban lakik, Olympia pedig jövőre, ha nem megy egyetemre, kiszabadul a világba. Úgyhogy nyugodtan tekintheted felnőtteknek őket. És akkor egyedül maradsz, nem lesz más az életedben, mint a munka. Ezt akarod?

- Így alakult. És nekem ez megfelel - felelte Antonia nyugodtan. Elégedett volt az életével. Kincsként őrizte azt a három évet, amíg együtt volt Hamishsel, és tudta, hogy hasonló kapcsolata nem lesz soha többé.

- Még mindig gyönyörű nő vagy, Antonia. Ne pazarold el a szépségedet.

- Mit javasolsz? Csináltassak magamról óriásplakátokat? - nevetett Antonia.

- Még fiatal vagy. Élvezd ki! Élj! Bújj elő! Hamish nem akarta volna, hogy eltemesd magad.

- Nem temetem el magam, és nem is bújok el, Fred. Csak kényelmes vagyok, és elfoglalt. - Az volt, de magányos is, egyedül maradt az emlékeivel az egyetlen férfiről, akit valaha szeretett.

- De még mennyire hogy elbújsz, te is tudod! Láthatatlan vagy!
- vágta a szemébe nyersen Fred.

- Ezt választottam - mosolygott Antonia.

- Rossz választás. Az egyik legszebb nő vagy a világon. Bűn ezt a szépséget veszni hagyni.

Antonia arcon csókolta Fredet, aztán aláírta a szerződést, amiért jött, és pár perc múlva elment. Indult vissza a farmra, amely olyan régóta szolgált menedékül számára.

Végül teljesült Olympia vágya. Mihelyt tizenhét évesen befejezte a középiskolát és leérettségizett, Fred megszerezte az első filmszerepét. Kis szerep volt, de kezdetnek jó. És Fred elfogadta őt az ügyfelének. Olympia boldog volt.

Nehéz szerep volt, igazi kihívás egy fiatal, tapasztalatlan színésznő számára, de Olympia gyönyörűen megoldotta, és Antonia büszke volt rá, amikor elment a forgatásra, hogy megnézze őt. Ismerte a rendezőt, pár percig beszélgettek is, amikor benézett. Szigorú ember volt, aki tökéletesen tudta irányítani Olympiát, nem tűrt el semmi lazaságot, és a lehető legjobb teljesítményt hozta ki belőle. Ilyen sokat Olympia biztosan nem tanult volna az anyjától.

Antonia tudta, hogy a másik rendező sokkal jobban tudja kezelni a lányát, mint ő, és örült, hogy Olympia olyan idegen keze alatt szerez tapasztalatot, aki magasra állítja a mércét, és elvárja tőle, hogy megfeleljen a követelményeknek. És Olympia nem okozott csalódást.

A második szerepét anyja egyik filmjében osztották rá, és a tizennyolcadik születésnapját a forgatási helyszínen, a stábbal együtt ünnepelték. Elénekeltek neki, hogy „Boldog születésnapot!”, amit Olympia megdicsőült arccal fogadott. A forgatáson érezte igazán jól és otthonosan magát. Antonia lányában nyoma sem volt féltékenységnek vagy távolságtartásnak. Imádott a figyelem középpontjában lenni, s a színjátszásban minden olyasmit szeretett, amit anyja gyűlölt.

Antonia összehasonlíthatatlanul jobban érezte magát a kamera mögött, ahogy annak idején Hamishnek is megmondta. A férfi megpróbálta más irányba fordítani, de az eredmény nem bizonyult tartósnak. Negyvenhárom évébe telt mire megtalálta a helyét, a hangját és a neki való szerepet, amiben önmagának tetszett, és nem másnak. Magára talált.

A legutóbbi filmje forgatásán egy új rendezőasszisztens, Boden Locke dolgozott vele, aki a maga szelíden határozott módján Antóniánál is jobban tudta kezelni Olympiát. Antonia örült, hogy

ilyen segítsége van. Új munkatársa készséges és leleményes volt, de Antóniának még szoknia kellett a stílusát. A régi asszisztense egy hónapja Európába költözött. Antonia tisztában volt vele, milyen nagy szerencséje, hogy egy ismerős producer révén megkapta Bodent.

- Hihetetlenül tehetséges - súgta oda a férfi Antóniának Olympia egyik különösen nehéz jelenete után, amit a lány mesterien oldott meg.

- A nagymamájától örökölhette, nem tőlem - mosolygott Antonia Bodenre, felidézve magában Fabienne látogatását. Anyja azóta sem jelentkezett.

- Minden filmjét láttam. Mindketten tudjuk, kitől örökölte - felelte az asszisztense. Negyvenéves volt, de fiatalos stílusa és kicsattanó energiája miatt Antonia kölyöknek látta.

A férfi áldotta a szerencsését, hogy Antóniával dolgozhat. Az egyik legjobb rendezőnek tartotta. És nehéz természete ellenére Olympia nagyon tehetségesnek tűnt. Úgy gondolta, hogy az idő és az élet még szelídíthet rajta. A lány a forgatás alatt mindvégig kitartott, és feszülten figyelt, amikor a többi színész jeleneteit vették fel, ami hasznos, ha valaki tanulni akar. Antóniának tetszett, amikor ezt látta a lányától.

Boden rátermett asszisztensnek bizonyult, aki megpróbálta előre kitalálni, mire lesz szüksége a főnökének, és hogyan szeret dolgozni. Antonia hálás volt a segítségéért, és kezdett bízni a szemében és a javaslataiban. Boden pedig mélységesen tisztelte Antonia rendezői tehetségét.

Közvetlenül a hálaadás előtt fejezték be a forgatást, és a helyszínről távozóban Antonia, egy hirtelen támadt ötlettől vezérelve, mosolyogva Boden felé fordult. Arra gondolt, hogy a férfi nemrég költözhetett New Yorkba Bostonból, vagy

Chicagóból, vagy valamelyik másik városból, és kérdés, hogy van-e hol eltöltenie az ünnepet.

Boden kicsit zavarba jött, amikor Antonia feltette neki a kérdést, mert ettől valahogy lúzernek érezte magát, de aztán úgy döntött, nem számít.

-Ami azt illeti, nincs - vallotta be. - A szüleim tavaly elköltöztek Floridába, és nem akarják, hogy a fivérem és én odamenjünk az ünnepekre. Most inkább a sétahajózást választották. A fivérem Montanában élnek, egy olyan helyen, ahová büntetés lenne elmenni. Én meg csak nemrég költöztem New Yorkba. Szóval a rövid válaszom a kérdésedre: nincs..

- Mi lenne, ha eljőnnél hozzánk? Hálaadás napján nálunk mindig összejön egy vegyes baráti társaság ebédre. - Antonia magában megállapította, hogy a langaléta, laza stílusú Boden elmenne a cowboyok között. Kíváncsi volt, vajon ő is Montanából való-e. Asszisztense örömmel fogadta a meghívást szeretett Antóniával lenni.

Amikor Dash az ünnepre hazajött a UC Davisből, szinte még be sem lépett az ajtón, már elújságolta, hogy egy speciális egyetemi program keretében hat hónapra Dél-Afrikába megy. Négy diákot választottak ki, januárban indulnak. Antonia boldog volt, hogy Dash követi az álmait, amire ő is bátorította.

- Meglátogathatlak ott? - kérdezte.

- Persze - válaszolta a fiú olyan félénk mosollyal, mint a sajátja. Annyira egyformák voltak, sokkal inkább vele, mint a lányával. Olympia Antóniát mindig a saját anyjára emlékeztette, akit pedig alig ismert, és a róla őrzött emlékei sem voltak kellemesek.

Hálaadáskor Boden egy üveg borral jelent meg, és még az ebéd előtt, csakhamar elmélyült beszélgetésbe merültek Dashsel a vadrezervátumról, ahol a fiú hat hónapig gyakornokként

dolgozni fog. A nagy ünnepeken Fred is eljött hozzájuk, mivel nem volt családja, így hát most is ott volt. Jól érezte magát Antonia és a gyerekei társaságában.

Mindig meleg, családias légkör uralkodott az asztaluk körül Olympia időnkénti gúnyos vagy kritikus megjegyzései ellenére, amiket leginkább az anyjának címzett. Antonia remélte, hogy előbb-utóbb leszokik erről az állandó fricskázásról, és megszeli. Olympia tizenkilenc éves volt, még lehetett reménykedni ebben. Antonia meghívta Larát is, de ő ezúttal Dallasba készült az ottani barátaihoz egy új férfival, aki felbukkant az életében.

Nem ment többé férjhez, és állítása szerint nem is állt szándékában.

Az ebéd végeztével, távozása előtt Boden megköszönte Antóniának a meghívást. Érdekes volt az otthonában látni őt, ahol olyan fesztelően viselkedett, és gondja volt rá, hogy mindenki jól érezze magát. A forgatáson sokkal temperamentumosabb volt, folyamatosan ellenőrizte a kameraállásokat, és szoros kapcsolatot épített ki a stábbal, hogy a lehető legjobb teljesítményt hozza ki az emberekből. Ezt Hamisht testközelből figyelve tanulta meg.

Boden előre örült, hogy az utómunkálatok folyamán is együtt dolgozhat Antóniával. Hajcsár hírében állt ugyan, de az eredmény nem maradt el. És az utómunkálatok nagyon fontosak voltak.

- Örülök, hogy el tudtál jönni - köszönt el tőle Antonia.

- Remek gyerekeid vannak - mosolygott rá a férfi. Jóképű volt, és idősebb, mint amennyinek látszott. Meleg barna szemében mindig mosoly bujkált.

- Attól függ, milyen napjuk van - felelte Antonia fülig érő szájjal. - De általában véve igazad van. Én is odáig vagyok értük.

Bodennek Fred Warner sem volt ismeretlen, és szeretett vele beszélgetni. Frednek jó humora volt, mindenkit megnevettezett az asztalnál. Boden eleinte nem tudta, vajon ő és Antonia egy pár-e, de végül rájött, hogy csak jó barátok, és a jelenlévők közül egyik férfit sem fűzik gyengéd szálak Antóniához. Ez meglepte, végtére is Antonia nagyon vonzó nő volt, és a férje már régen nem élt.

Szép hálaadási ünnep volt, mindenki jól érezte magát. Miután a vendégek elmentek, Antonia, Dash és Olympia pár percig csendben elüldögéltek a nappaliban.

- Tetszik az új asszisztensed, mami, sokat tud az állatokról. Egyetem után két évig Afrikában élt - jegyezte meg Dash.

- Jó tudni - felelte anyja bizonytalanul. - Azt hiszem, élt Olaszországban is. Beszél olaszul, hallottam, amikor az egyik hangosító fiúval olaszul beszélgettek. Ha jól tudom, Firenzében élt. De nem sokat beszéltem vele. Csak akkor csatlakozott a filmhez, amikor Harry McAvoy elment. És a forgatáson mindig minden olyan gyorsan történik. Nemrég költözött ide valahonnan.

- Torontóból - szólt közbe Olympia. - Kanadában dolgozott filmesekkel. Ott sok filmstúdió van. - Antonia örült, hogy az asszisztense beszélgetett a gyerekeivel is.

Vacsorára megették a maradékokat, ahogy hálaadási estéken mindig. Ez már hagyomány volt. Utána közösen megnézték egy filmet, Hamish egyik filmjét. Olympia választotta ki. Mindig szerette volna ismerni az apját. A hírek szerint nagyon menő lehetett. Egyik gyereke sem ismerte őt. Dash túl kicsi volt, amikor meghalt, ő sem emlékezett rá. De azok szívében, akik szerették, és a filmjein keresztül tovább élt. Sem Antonia, sem Fred, sem a

többiek nem felejtették el, micsoda tehetség, micsoda különleges ember volt. Túl korán, túl fiatalon ment el.

Tizennyolcadik fejezet

Dash januárban utazott el, amikor Antonia már mélyen elmerült az utolsó filmje utómunkálataiban. Bodennel és a többiekkel mindennap késő estig dolgoztak. A vágással februárban készültek el, és Antonia úgy tervezte, hogy pár héten belül meglátogatja Dasht. Olympia már el volt foglalva - szerepet kapott egy újabb filmben.

Egyik reggel, útban a stúdióba, felhívta az egyetem tanulmányi dékánja, és elmondta, hogy Dasht üldözőbe vette egy víziló. Életben maradt, de eltörte a lábát. Antonia berohant a stúdióba, és bejelentette, hogy el kell utaznia. Már csak pár apróságot kellett elvégezni a filmen, és nélküle is be tudták fejezni. Meghagyta a pontos utasításait, és hazahajtott. Meglepődött, amikor kis idő múlva, miközben már csomagolt, megjelent nála Boden, és megkérdezte, vele tarthatna-e.

- Dél-Afrikába? Miért? Csak meglátogatom a fiamat. - És elmesélte, hogy Dash eltörte a lábát.

- Hosszú az út odáig, arra gondoltam, talán jólesne a társaság, valaki, aki esetleg meg tud védeni. Örölnék, ha veled mehetnék mint egy barát. Elég jól ismerem Afrikát. Két évig éltem ott, az első évet Mombasában, a másodikat Fokvárosban töltöttem. - Antonia igazság szerint Olympiát vitte volna magával, ha hajlandónak mutatkozik, a lány azonban nem vágyott oda, és egyébként is napokon belül forgatni kezdte az új filmjét. Fred meg túl öreg volt már ahhoz, hogy magával hurcolja Dél-Afrikába. Antonia számára világos volt, hogy Bodennek igaza

van, jobban tenné, ha férfi kísérelővel menne Afrikába, csak nem akarta ráerőltetni magát.

- Egyedül is boldogulok - biztosította Bodent a valóságosnál nagyobb önbizalmat mutatva.

- Ebben biztos vagyok. Tudom, hogy bátor nő vagy, Antonia, de ez egyszer nem muszáj minden nehézséget egyedül megoldanod. - Hatásos kijelentés volt, olyan, mint amit Hamish mondott volna neki. Egy pillanatra visszahozta a múltat, amikor még hallotta a férfi hangját, a szavait, és egyenesen Boden szemébe nézve kérdezte:

- Komolyan mondtad?

- Kész vagyok veled menni, ha akarod - bólintott a férfi. - Ne tarts tolakodónak, csak segíteni szeretnék.

- Rendben van. - Antonia maga sem tudta, miért egyezett bele, de az elmúlt hónapokban jól tudtak együtt dolgozni, és csakugyan nem árt, ha van mellette egy férfi. Évek óta nem gondolt erre, de Boden társaságában fesztelenül érezte magát, és most a fél világot készül megkerülni, hogy meglátogassa a fiát egy dél-afrikai kórházban. Okosabb lesz nem egyedül kelni útra.

Másnap reggel indultak a hosszú repülőútra. A férfi egy kis gurulós bőrönddel jött, Antonia pedig feladott egy bőröndöt. A gépen nagyon keveset beszéltek. Korán volt még, és Antonia aggódott Dashért. Miközben az utaskísérőktől kapott reggelit ették, hirtelen odafordult Bodenhez:

- Kedves tőled, hogy eljöttél. Egyedül elmenni Afrikába valószínűleg nem lett volna okos dolog tőlem. - Évek óta megszokta, hogy mindent egyedül csinál.

- Ma már nem. Én majdnem húsz évvel ezelőtt éltem ott, akkor könnyebb volt.

- Úgy hangzik, mintha már mindenhol éltél volna - csevegett Antonia reggelizés közben.

- Apám egy olaj társaságnál dolgozott. Gyerekkoromban elég menő helyeken éltünk. Indiában, Pakisztánban, Marokkóban, Kenyában, Szaúd-Arábiában. Mielőtt hazajöttünk, egy évet Franciaországban töltöttünk. Egyetemista koromban pedig Firenzében végeztem egy évet. Aztán a szüleim visszajöttek New Yorkba, ami nekem elég unalmasnak tűnt - tette hozzá mosolyogva.

- Említetted, hogy a fivéride Montanában élnek. Eredetileg onnan származtok?

- Nem. Van ott egy közös szarvasmarhafarmjuk. Nekem az még New Yorknál is rosszabbul hangzott. - Elvigyorodott. - A mesterfokozatot a San Franciscó-i Egyetem filmes iskolájában szereztem. Princeton után. Mindnyájan ott végeztünk. Az apám is. Családi hagyomány. Világéletemben filmrendező akartam lenni. Miután visszajöttem Afrikából, dolgoztam néhány Los Angeles-i stúdióban. Pár évet eltöltöttem Kanadában is. Épp időben költöztem vissza New Yorkba, hogy megkapjam ezt a munkát a te filmedben. Vakszerencse - mosolygott Antóniára, aki addigra már teljesen felszabadultan érezte magát Boden társaságában.

- Az én szerencsémre is. Épp a te jövedeled előtt ment nyugdíjba az asszisztensem.

- Tetszik nekem a film. Nagyszerű munkát végeztél vele.

- Egyfajta jelenkori western. Nekem ez új. Szeretek új dolgokat kipróbálni. - Egy nőről szólt, aki a férfiak világában élve azzal vívja ki a tiszteletüket, hogy ugyanolyan bátorságról tesz bizonyyságot, mint ők.

- Én is. Pedig ez rossz szokás. Az tartott állandó mozgásban, hogy mindig valami újat akartam tanulni, csinálni. Egy bizonyos ponton jó, ha az ember lelassít, és valahol megállapodik. Erre csak mostanában jöttem rá. Negyvenéves lettem, és reggelente egyedül ébredek.

- Ezt csinálom tizenhét éve Connecticutban. Amikor a férjem meghalt, visszaköltöztem Londonból, és megvettem azt a farmot, ahol most élünk. - Elkomolyodott. - Jó volt a gyerekeknek.

- És neked? - Antonia nem sokat mondott magáról. A férfinak az volt az érzése, hogy mindig rejtőzködik, nem akar szem előtt lenni, és csak figyel a többieket. Nem tévedett. Antonia szemlélődő típus volt.

- A farm alkalmas hely az írásra. Békés, nyugodt hely.

- Gyakran jársz be a városba? - kérdezte Boden kíváncsian. Antonia híres volt a zárkózottságáról.

- Szinte soha - hangzott a válasz. - Túlságosan lusta vagyok. És nem szívesen találkozom a sajtóval meg a paparazzókkal, ezért inkább megmaradok a hazai pályán. - A sajtó továbbra is rászállt, valahányszor megjelent a nyilvánosság előtt vagy valamilyen eseményen. A visszavonult életmódja miatt nem lankadó érdeklődéssel fordultak felé. És most, hogy rendező lett, egyenesen sztárnak tekintették.

Ezután mindketten aludtak egy kicsit, később Boden egy filmet nézett, Antonia pedig olvasott. Megint kaptak enni, és nem sokkal ezután végre megérkeztek. Antonia irodája kocsit küldött eléjük sofőrrel együtt. A szállodában letették a csomagjaikat, és rögtön utána indultak a kórházba.

Dash szeme kerekre tágult, amikor anyját belépni látta. Antonia nem árulta el neki, hogy iderepül. Az első meglepetés után széles mosoly ült ki az arcára, amitől olyan lett, mintha még

kisfiú lenne. Mialatt megölelték egymást, Boden tapintatosan megállt az ajtóban. Dash odaszólt neki, hogy jöjjön be, és látszott rajta, hogy örül a jöttének. Jól emlékezett a hálaadáskor folytatott beszélgetésükre. Az egyik lába combtól a lábujjaiig be volt gipszelve.

- Megkergetett egy víziló - magyarázta Bodennek.

- Az egyik legveszélyesebb állat Afrikában - felelte Boden, mire Dash bólintott. - És villámgyors.

- Legközelebb már tudni fogom - motyogta a fiú zavartan. - Majdnem átgázolt rajtam. A vezetőnk lökött el az útjából. - Antonia végtelenül hálás volt neki, hiszen az állat meg is ölhetette volna a fiát. Nem tudta volna elviselni az elvesztését.

- Meddig kell itt maradnod? - kérdezte Boden.

- Öt napig, vagy maximum egy hétig. A kaja pocsék. Szeretnék hazamenni. Még nem tudom, visszamegyek-e a Davisre a félév hátra lévő részére, vagy Connecticutban maradok. De ide visszajöhetek a következő félévben. Ezt szeretném. Nagymacskákkal akarok dolgozni.

- Látom már, lesznek álmatlan éjszakáim a jövőben - jegyezte meg Antonia. Jól tudta, hogy az anyaság együtt jár ezzel.

- Minden nagyon jól meg van szervezve, mami. Soha senki nem sérül meg. - Antonia a fiú lábára mutatott, mire mindhárman elnevettek magukat. - Na jó, *majdnem* soha. Nem voltam elég óvatos. Nem tudtam, hogy a vízilovak ilyen gyorsan tudnak futni.

Két órát maradtak nála, és amikor eljöttek, Dash sokkal jobban nézett ki. Antonia és Boden visszamentek a szállodába fürödni és enni valamit. Megbeszélték, hogy egy óra múlva a bárban találkoznak. Antonia fehér vászonruhában, szandállal a lábán, frissen és üdén jelent meg. Ahogy Boden elnézte, arra gondolt,

hogy képes egyik percről a másikra diáklányból elegáns nővé változni. Időnként erőt kellett vennie magán, hogy ne bámulja őt önfeledten, olyan gyönyörűnek látta. Szerette a filmjeit, azokat, amikben szerepelt - mindegyiket látta. Jellegzetes külsejű nő, igazi sztár volt, akármennyire tagadta.

Egy pohár ital mellett ülve megkérdezte tőle, mit gondol, fog-e még filmben játszani.

- Csak a férjem kedvéért mentem bele - válaszolta Antonia határozottan. - Miután ő meghalt, befejeztem. Soha többé nem fogok játszani. Rendezni és írni szeretek.

- Olyan jól játszottál, kár lenne abbahagynod. De ahhoz is van tehetséged, amit most csinálsz.

- Mint mindenben, ebben is szükség van fejlődésre, haladásra. Ami ott marad örökre, ahol van, az kővé válik. Vagy te válsz kővé, ami még rosszabb. Használnod kell a tehetséget, amit kaptál. - A férfi számára nyilvánvaló volt, hogy Antonia nem vált kővé. Melegszívű, barátságos, érdekes ember, és ahogy látta, nagyszerű anya volt. Ritka ajándéknak érezte, hogy eljőhetett vele erre az útra, és közelebből is megismerhette őt. Bejutott a palota magas falain belülre, amit a nő épített maga körül.

Egy órát időztek a bárban, aztán visszamentek a kórházba, hogy ígéretükhöz híven ennivalót vigyenek Dashnek. Még hozzá grillezett húst, ahogy kérte. Fel is falta azonnal, boldogan. Mert mint mondta, már majdnem éhen halt.

Megvárták, amíg a fiú eszik, aztán visszamentek a szállodába. Antonia közölte, hogy visszavonul a szobájába. A hosszú nap és az utazás után ahhoz is fáradt volt, hogy egyen. De most, hogy már látta, kevésbé aggódott Dashért.

Boden elkísérte a szobájáig, ahol még az ajtóban Antonia álmosan rámosolygott, aztán bement, és becsukta maga mögött

az ajtót. Perceken belül ágyban volt, és már aludt is. Nem sokkal később Boden is belépett a szobájába. Miután lefeküdt, félálomban még Antonia járt az eszében. Másnap felfedezőútra ment a városba, Antonia pedig ismét Dash kórházi ágya mellett ült néhány órán keresztül. Örült, hogy kettesben lehet a fiával.

- Rendes volt Bodentől, hogy eljött veled - jegyezte meg Dash, csak úgy mellékesen.

- Igen. Nekem eszembe sem jutott, ő ajánlotta fel. Ez elég veszélyes város lehet - felelte anyja, mire a fiú bólintott.

- Szerintem boldogan jött veled, mami. - Anyjára vigyorgott, amire ő csak legyintett. - Szerintem kedvel téged - vetett anyjára sokatmondó pillantást Dash, de Antonia elsiklott felette.

- Muszáj, hogy kedveljen, a főnöke vagyok.

- Nem ezért jött el veled. - Dash ebben egészen biztos volt.

- Ha azért jött el velem, akkor nagy utat tett meg, hogy a végén csalódnia kelljen. Én nem romantikázni jöttem. Hanem a törött lábad miatt.

- Fogsz valaha még randikra járni, mami? - Kíváncsi volt rá, de eddig még nem kérdezte meg, és Freden, az ügynökén, vagy a stábjá férfi tagjain kívül sohasem látott férfit anyja társaságában.

- Nem. Nem fogok - hangzott Antonia válasza.

- Miért nem? - nézett rá elkomolyodva a fiú.

- Sok oka van annak - felelte anyja hosszú habozás után. - Szerettem apádat, és nem hiszem, hogy bárki fel tudna érni hozzá. Aztán hosszú évekig el voltam foglalva veled és a húgoddal. Sokat és keményen dolgozom. Nem kerültem közel senkihez sem. Itt vagy nekem te és Olympia.

- Kedvelem Bodent - jelentette ki Dash.

- Ez üzenet, javaslat, vagy a jóváhagyásod pecsétje akar lenni? - nevetett Antonia.

- Mindhárom. Jól lehet vele beszélgetni. Rendes pasi. Okos is, egy csomó menő dologgal foglalkozott, és azt hiszem, nagyon bír téged.

- Nem is ismerjük egymást. Téged is kedvel. Eljöhet bármikor, hogy meglátogasson - mondta Antonia őszintén. Tetszett neki, ahogy Boden a gyerekeihez viszonyult.

- Azt hiszem, ő inkább téged akar látni, mami. - Dash komolyabbnak látszott, mint amennyire Antonia komolyan akarta venni a témát.

- Ne trükközz az érdekemben. Jól vagyok úgy, ahogy vagyok - tiltakozott nevetve Antonia.

Boden a szálloda halijában várt rábeszámolt a kalandozásáról a városban, ahol régen járt utoljára. Azután javasolta, hogy este menjenek el valahova vacsorázni. Elmondta, hogy közel a szállodához rábukkant egy kis francia étteremre, ami minden bizonnyal tetszene Antóniának.

De még előtte visszamentek Dashhez, és vittek neki vacsorát. Antónián a szeme színével megegyező kék ruha volt, és hozzá piros szandált vett fel. Bodent mindig meglepetésként érte, hogy milyen fiatalnak látszik. Nem tűnt annyi idősnek, hogy egy Dash-korú fia legyen. De amikor az életről vagy a munkájáról beszélgettek, az éveit meghazudtolóan bölcsnek mutatkozott. Hasznára vált az élettapasztalata, különösen a sok fáj dalom, amit át kellett élnie.

Este, a vacsora közben jól érezték magukat. Mindkettőjüknek tetszett az étterem, és az étel is olyan jó volt, ahogy Boden remélte. Mesélt az utazásairól és a helyekről, ahol élt.

- Gyerekkoromban annyi helyen laktunk, hogy sokáig nehezemre esett egy helyben maradni. Ezt azonban nem lehet a végtelenségig csinálni. A fivéremeim egyenesen gyűlölték, mert ők a

kisvárosi cowboyéletüket szerették. Alig várták, hogy hazatérhessenek, megházasodjanak, és gyerekeik szülessenek. Én félttem ettől. Filmmel akartam foglalkozni, és rendezni. Nem tudtam elképzelni, hogy bármi mással foglalkozzam. És talán a sok utazással szerzett tapasztalataim jók voltak valamire. Bámulatos emberekkel dolgozhattam együtt, közöttük például veled. - Eddig egyikük sem ért fel Antóniával, de ezt nem mondta ki. Nem akarta, hogy Antonia azt higgye, hízelegni akar. Óriási tehetségnek tartotta, akitől már az elmúlt pár hónap alatt is rengeteget tanult.

- Mindenre, amit tudok, Hamish tanított meg. Ő úgy gondolta, hogy nekem játszanom kell. Én tudtam, hogy az én utam más. - A külseje megvolt hozzá, de ma már nyilvánvaló volt, hogy nem szerette. Az egója nem volt meg hozzá. Bizonyos értelemben egyáltalán nem volt egója. - Én mindig az ablak akartam lenni, amin át másokra világít a fény. Nem akartam, hogy rám világítson. Vakítónak éreztem.

- Nagyon erősnek kell lenned, hogy távol tudtad tartani magad a rivaldafénytől. Kevés ember tudja vagy akarja ezt tenni.

- Nekem jobb így - mosolyodott el Antonia. - Hamish sztárt akar csinálni belőlem. Érdekes tapasztalat volt, de hosszú távon megviselt volna, és végül úgyis elvérzek. A rendezés és az írás feltölt, erőt ad, amit aztán megoszthatok másokkal. Azt hiszem, egy idő után mindenképpen felhagytam volna a színészettel. Sohasem gondoltam életre szóló munkának, mint azt, amit most csinálok. És a dolgok úgy alakultak, hogy amikor Hamish meghalt, abbahagytam a színészetet. Ő az egyetlen rendező, akivel valaha is dolgoztam. Nem is tudtam volna senki mással. Azt hiszem, ő volt az én Pygmalionom, hiszen olyan fiatal voltam. Egyetemistaként ismertem meg. Megadta nekem az

összes fantasztikus lehetőséget, és megváltoztatta az életemet. A családomban rengeteg negatív energia működött a színjátszással kapcsolatban.

Anyám színésznő volt, valószínűleg rettentő rossz. Elhagyta apámat, hogy sztár legyen belőle Los Angelesben. Apám ebbe majdnem belebolondult. Kitagadott, amikor Hamishtől megkaptam az első igazi szerepemet egy filmben. Ettől kezdve magamra voltam utalva, és Hamish a szárnyai alá vett, mint egy fészekből kipottyant madárfiókat. - Antonia Bodenre mosolygott, aki feszülten figyelt. A történetből érthetővé vált, miért imádta Antonia Hamisht, aki erre nagyon is méltó volt. A filmszakma egyik zsenijének tartották, és évekkel a halála után is szinte istenítték.

- Mi történt anyáddal, miután elment?

- Az a gyanúm, hogy nem sok. Vagy legalábbis semmi jó. Soha többé nem hallottam felőle. Hétéves voltam, amikor elment, és felnőtt voltam, már özvegy, két gyerekkel, amikor egyszer csak megjelent nálam, Connecticutban. Azért jött, hogy megkérjen, az összeköttetéseim révén szerezzek neki valami szerepet egy filmben. Egy szóval sem kérdezte az apámat, sem azt, hogy mi történt velem, miután ő elment. Elég hihetetlen. Egyes esetekben a nárcizmus túlmeleg minden határon. - Mosolygott, de a szeme könnyes volt. - Nem akarom, hogy Olympia így végezze.

- Nem fogja. Ő óriási tehetség - közölte a férfi magabiztosan. Megrendítette az imént hallott történet. Az ő szülei mindig mellette álltak, és szerették, néha túlságosan is. Átérezte, mekkora veszteség lehetett Antóniának, hogy kisgyerekként nem volt mellette az anyja.

- Nem a tehetsége miatt aggódom - válaszolta Antonia. - Átgázolna bárkin és mindenkin, hogy elérje, amit akar. Számára

minden csak róla szól. Ez jellemző erre az életkorra, de én nem szeretném, ha felnőtt korára olyan szívtelen, érzéketlen és önző lenne, mint az anyám, különösen ha sikeres lesz, vagy egyenesen sztár. Az nagyon visszataszító tud lenni, naponta látjuk a szakmánkban. Nem vagyok benne biztos, hogy lehet-e ezen változtatni, de talán szelídíteni lehet rajta. A sztárság mámorító dolog, képes tönkretenni embereket és életeket. - A férfi tudta, hogy Antóniának ebben igaza van. Mindnyájan tanúi voltak.

- Téged nem tett tönkre - emlékeztette őt. De ő egészen más nő volt, mint az anyja lehetett, vagy amilyen a lánya. Bármennyire szerette is Olympiát, megértette Antonia aggodalmát.

- Olympiában és bennem nincs sok közös vonás. Hamishben sem volt semmi nárcizmus. Nagyon szerény ember volt, mindig odafigyelt másokra, és kereste a módját, hogyan segíthetne nekik. Én nem igényeltem a figyelmet, és csak reménykedem, hogy nem mérgeztem meg a lányomat az anyám DNS-ével. Nem volt sok értékes dolog, amit anyámtól örökölni érdemes lett volna. Tönkretette az apámat. Soha többé nem tért magához, örökké dühös, megkeseredett ember lett belőle. Tinédzser koromban kaptam egy csodálatos mostohaanyát, de már ő sem él az apámmal. Én is a lehető legritkábban találkozom vele. Mérgező a levegő körülötte.

Boden el tudta képzelni, milyen lehetett Antonia gyerekkora, pedig ő épp csak egy villanásnyit kapott belőle. Sok mindent megmagyarázott a személyiségéből, például a szerénységét, a félre- húzódását és azt, hogy miért irtózik a sztárságtól. Antonia a nárcisztikus személyiség ellentéte volt.

- Szerintem a te gondos irányításod mellett nem lesz semmi baj Olympiával - felelte.

- És kell hozzá néhány nagy kudarc, és egy keménykezű rendező, aki helyre teszi - mosolyodott el Antonia. - Dash egészen más eset, ő homlokegyenest ellenkező személyiség. Legszívesebben mindenki gondját-baját magára venné. Végtelenül szelíd, nála kedvesebb gyereket nem láttam még. Nagyon hasonlít az apjára.

- És rád - tette hozzá Boden.

- Ezért szereti annyira az állatokat. Kicsi korukban Olympia basáskodott felette. Mindig ő volt az

erősebb, pedig másfél évvel fiatalabb Dashnél. A fél szememet örökké rajta kellett tartanom, különben átgázolt volna a bátyján, mint egy gőzhenger. Ő ilyen. Tizenéves korában, de talán már előbb is, gyűlölt engem. Mára sokat javult. Mindig érettebb volt a koránál, és jóformán a születése óta harcolt azért, hogy feljusson a színpadra. Én a kamera mögött akartam állni, míg ő a reflektorfényben állva be akarja tölteni az egész képet.

Boden nevetett azon, ahogy Antonia a lányát jellemezte, de a kép pontos volt. És ismerte a fiát is. Boden kedvelte mindkettőjüket, de Dash iránt különös rokonszenvet érzett, mert kedvességével és néha vakmerőségbe hajló bátorságával az anyjára emlékeztette. Ez utóbbiról tanúskodott a vízilóval esett kalandja is. Boden most jobban átérezte és megértette, hogy Antonia gyerekkora óta nehéz harcokat vívott. Szörnyű balszerencse volt, hogy Hamish olyan hamar meghalt. Antonia, aki akkor még nagyon fiatal volt, a megmentőjét láthatta benne. De alig pár év jutott neki a boldogságból és a férje által nyújtott védelemből.

- Alig négy évet töltöttünk együtt, abból hármat házasságban - mondta Antonia, amikor Hamishről beszélgettek. - Aznap mondtam el neki, hogy várandós vagyok Olympiával, amikor

meghalt. - Boden elképzelte, Antonia milyen fájdalmat éltetett át, amikor elvesztette a férjét. Ő maga nem tapasztalt ehhez hasonlót életében. Szerencsésnek tartotta magát, jó élete volt, megbízható szülei, még úgy is, hogy a világ számos helyén éltek, amit ma már ritka lehetőségnek és ajándéknak tekintett.

A vacsora végére Antonia megtudta róla, hogy öt nyelven beszél, beleértve a hindit is, amiről Boden elismerte, hogy csak ritkán kell használnia. Ezenkívül franciául, olaszul és spanyolul tudott, ami hasznosabb volt.

- Nehéz lesz megállapodnod és normális életet élned - jósolta Antonia útban vissza a szállodába.

- Azt hiszem, már túl vagyok ezen. Alkalmazkodtam. Csodálatos tapasztalatokat adott, sokszínű, izgalmas élet volt, de a végén jólesne megmaradni egy helyen, gyökeret eresztetni, családot alapítani, és valódi otthont teremteni. A fivéreim nem tévedtek nagyot, csak én nem vagyok oda Montanáért. Nekem az túl vidékies. Egész télen esik a hó. Mindketten helybeli lányt vettek el. Rendes nők, de soha életükben nem jártak még Chicagóban vagy New Yorkban sem. Nekem az az élet nehezen menne. De ők boldogok, egyiküknek öt, másikuknak három gyereke van. Ők nem vágyakoznak sehova onnan. Ki nem állhatták, hogy folyton ide-oda költöztünk. Én imádtam.

- És te hogy gondolod? - kérdezte Antonia. - Maradsz, vagy egy idő után újra utazgatni kezdesz? - Érdekelte a dolog, mivel Boden rendezőasszisztensként fontos pozíciót töltött be mellette, és az az ember volt, akire támaszkodhatott.

- Maradok - felelte Boden, majd folytatta: - Legfeljebb néha visszamegyek a kedvenc helyeimre, de csak látogatóba. Szeretem Párizst, és szívesen viszontlátnám Rómát és Velencét. De ma már New Yorkot tartom az otthonomnak. Kivettem egy ideiglenes

lakást, amikor Kanadából visszaköltöztem az Államokba. - Mosolyogva Antóniára nézett, majd folytatta: - Connecticutban is kerestem valamit, aminek akkor lenne több értelme, ha megtartanál magad mellett. Nincs értelme ingázni, ha Connecticutban élsz, a stúdiód pedig Stamfordban van. Egy kis házat keresek a környéken, nem ártana, ha hamar találnék valamit. A bútorozott garzonom bérlete két hét múlva lejár, és mire visszamegyünk, hajléktalan leszek.

- Nálam a farmon van egy kis ház, ha kell egy hely, ott ellehetsz addig, amíg találsz valamit. - Antóniának tetszett, hogy Boden állandó helyet keres, és bátorítani akarta. Szüksége volt egy stabil, megbízható és könnyen elérhető rendezőasszisztensre. - A gondnok lakott évekig benne, de aztán vett magának egy házat nyolc kilométerre innen. Azóta üresen áll.

Boden alig akart hinni a fülének. Antonia farmja valóságos kis mennyországnak tűnt a szemében.

- És nem bánnád, ha ott lennék láb alatt?

- Egyáltalán nem. És Dash boldog lenne. El kell majd torlaszolni az ajtódat. Kedvel téged - mosolygott Antonia a férfira.

- Én is kedvelem őt. És segíthetek, ha szükség lesz rá, míg teljesen felépül. - Dash már eldöntötte, hogy egy hónapot otthon tölt, mielőtt visszamegy az egyetemre. Addigra egy kisebb gipszet kap a lábára a mostani ormótlán helyett, és azt tanácsolták, hogy ne sokat mozogjon, hogy a csontok jól forrjanak össze. A szegecseket egy év múlva kell eltávolítani a lábából.

A hét végén kiengedték Dasht a dél-afrikai kórházból. Végül meglepően jól sikerült az útjuk: Antonia mindennap órákat töltött a fiával, ezalatt Boden felfedezőutakat tett, este pedig elmentek vacsorázni, és közben igyekeztek jobban is

megismerkedni. Már sokkal többet tudtak egymásról, mint amikor elindultak Dél-Afrikába. Boden alig várta, hogy beköltözzön a farm gondnokának üresen álló házába, ami kőhajításnyira volt a kúriától, de elég messze ahhoz, hogy mindkettőjük számára biztosítsa a zavartalan magánéletet. Dash el volt ragadtatva. Mire hazaérnek, a többiek nagyjából készen lesznek az utómunkálatokkal, Bodennek lesz egy kis szabad ideje, amit Dashsel tölthet, várva, hogy Antonia elkezdje a következő projektet. Volt is valami a fejében, de még csak körvonalaiban. Még kereste az új lehetőségeket, egyik könyvet olvasta a másik után, és néhány eredeti forgatókönyvön dolgozott.

Boden rendkívül nagy segítségnek bizonyult abban, hogy Dash-t hazahozzák a repülőn. Begipszelt lábbal ugyanis nehezen tudott közlekedni. A reptéren kerekesszékekben tolták, de a gépre már mankóval kellett felszállnia. Dash magas, izmos fiú volt, és Boden elég erősnek bizonyult, hogy segíteni tudjon neki. Antonia erre nem lett volna képes egyedül.

Mire a repülő elindult az Államokba, ők hárman már jó barátok voltak. Antonia Dash mellett ült, míg Boden az ülések közötti keskeny folyosó másik oldalán, így útközben tudtak egymással beszélgetni. Hóviharban érkeztek New Yorkba. A látvány gyönyörű volt, de a kerekesszékekben ülő Dash megszenvedett vele. Két istállófiú jött értük, és az út hosszú volt hazáig.

Megérkezve a Menedék Farmra, Boden felsegítette Dasht az emeletre, a szobájába. Antonia arra gondolt, hogy milyen jó lesz itt tudni őt a közelben. Miután ettek pár falatot, Antonia felajánlotta, hogy megmutatja Bodennek az új albérletét. A férfi a stúdiónál hagyta a kocsiját, ezért Antonia kihozta a garázból a

sajátját, hogy azzal hajtsanak el a kis házig. Az utat már belepte a hó, de így is percek alatt odaértek. Antonia a kulccsal kinyitotta az ajtót, felkapcsolta a villanyt, és mivel telefonon szólt a házvezetőnőnek, hogy mielőtt megérkeznek, kapcsolja be a fűtést, meleg fogadta őket a házban. Az ágy frissen volt áthúzva, és a fürdőszobában odakészítve várták a tiszta törülközők. A bútorok egyszerűek, de szépen megmunkáltak voltak.

A házban érthető módon a férfias jelleg dominált, mivel a gondnok nőtlen volt. Boden úgy nézett ki, mint egy gyerek a karácsonyfa előtt, amikor fülig érő vigyorral Antóniához fordult:

- Nehéz elhinnem, hogy itt lakhatom! Sokkal szebb, mint a New York-i lehangelő albérletem.

- Maradj, ameddig jólesik, amíg meg nem találod azt a helyet, amit keresel - felelte mosolyogva Antonia. Jó érzés lesz tudni, hogy itt van. Boden egy csöppnyi melegséget hozott a mindennapjaiba, nem beszélve arról, hogy intelligens volt, akivel lehetett beszélgetni. Évek óta nem volt ilyesmire alkalma, és mostanáig nem is tudta, hogy mennyire hiányzik neki. Ez a helyzet így mindkettőjüknek megfelelt.

- Felhívlak, mielőtt átjövök, de addig is szólj, ha szükséged van segítségre Dash körül - mondta Boden. Amíg a fiú csontjai nem forrtak össze, nem volt szabad elesnie, és Antonia túl kicsi volt, semhogy ebben megakadályozhatná, vagy fel tudná segíteni, ha mégis elesne.

- Örülök, hogy itt vagy - mondta Antonia, mielőtt visszaindult a kúriába. Valójában nem szívesen vált el tőle. Megnyugtató a jelenléte.

- Örülök, hogy itt lehetek - visszhangozta a férfi Antonia szavait. - Baj nélkül haza tudsz vezetni ebben a hóban?

Antonia mosolygott Boden aggodalmán. Nem volt hozzászokva, hogy bárki aggódjon érte. Bizonyos mértékig jó érzés volt. Többnyire ő aggódott másokért, és rá senki sem gondolt. Kivéve Bodent. Ebben megint Hamish-re emlékeztette, noha Boden nem volt apafigura. Magával egyenrangúnak érezte, és ez jobban is illett a mostani életkorához. A Hamish halála óta eltelt tizennyolc év alatt felnőtt. Abban az időben maga is szinte még gyerek volt, akinek fel kellett nevelnie két gyereket.

- Azt hiszem, meg tudom oldani - nevetett.

- Bocsánat, nem arra akartam célozni, hogy ne tudnál. - De az út kezdett síkossá válni, ezért féltette Antóniát, noha nem kellett volna. Nagyon jó képességű nő volt, mellesleg a főnöke. De a jól-neveltségéből fakadó lovagiassága tetszett Antóniának.

Boden elkísérte a kocsiához, és mielőtt Antonia beült volna, kicsit még elidőztek ott a hóesésben. A látvány, ami körülvette őket, hihetetlenül gyönyörű volt a kivilágított ablakaival ide látszó kúriával, és a meghosszabbításának tűnő vidám kis házikóval.

- Szerettem együtt lenni veled Dél-Afrikában. Köszönöm, hogy elmehettem - mondta a férfi, nem tudva, mit mondjon még. Azt nem mondhatta el, hogy beleszeretett, Antonia még azt hinné, hogy elment az esze.

- Nekem is jó volt, hogy ott voltál - felelte Antonia halkán, és felnézett a férfira. Ahogy a tekintetük találkozott, eltűntek a szavak, már nem volt szükségük rájuk. Boden gyengéden magához vonta Antóniát, aki nem tiltakozott, és a hóesésben állva csókolóztak. Egyikük sem tudta, rettenetes hibát követnek-e el, vagy erre vártak évek óta, csak nem tudtak róla. De lehet ezt tudni? Hamish lehetett volna egy óriási tévedés, de élete legnagyobb áldásának bizonyult, még ilyen rövid időre szabva is.

Semmi pénzért nem hagyta volna ki. És sem Boden, sem Antonia nem tudták volna megmondani, mi lesz ebből. Nem tudtak megálljt parancsolni annak, amit éreztek. Úgy tűnt, megéri a kockázatot.

- Jó éjszakát - súgta a férfi, mire Antonia felnézett rá, és mindketten elmosolyodtak.

- Köszönöm - felelte ahelyett, hogy „szeretlek”, ami e pillanatban vált ténnyé számukra.

Boden ismét megcsókolta, Antonia pedig beszállt a kocsiba. Addigra már megült a hó a haján, a ruháján és a szempilláján, és ettől Boden olyan gyönyörűnek látta, hogy máris elfogta a vágy utána. Nem akarta megriasztani. Akármilyen bábornak látszott is, Bodennek mindig az volt az érzése, hogy ha siettetné, Antonia eltűnne előle. Szemlélődő volt, aki nem szerette, ha őt nézik.

Figyelte, ahogy az autó kihátrál a kis ház felhajtójáról, majd elindul a kúria felé, és integetett. Egészen addig nézett utána, amíg az autó eltűnt egy kanyarban.

Boden mindaddig segített Antóniának Dash körül, amíg a fiú a tavaszi szünet után, márciusban vissza nem ment az egyetemre. Még nem talált házat, de Antonia folyamatosan ellátta munkával a stúdióban. Számtalan órát töltöttek beszélgetéssel, és Antonia elolvasásra odaadott Bodennek témákat, amik foglalkoztatták. Egy új, ütős forgatókönyvön dolgozott, ami nagyon tetszett Bodennek. Júniusban Antonia elvitte a forgatókönyvet Erednek, hogy megkérje, szedje össze a gyártáshoz szükséges pénzt. A dolog nem tartott sokáig, tekintve, hogy Antonia filmjéről volt szó.

Boden akkor már nem keresett házat. Hosszú sétákat tettek a farmon, és gyakran kilovagoltak a dombokra. Úgy tűnt, hogy Boden tökéletesen megtalálta a helyét Antonia életében.

Mélységet és színt adott neki, mígnem egy nyári délutánon, amikor Dash New Hampshire-ban volt a barátaival, Olympia pedig L.A.-ben próbált egy filmhez, amelyre már szerződtek, Antonia és Boden séta után a kis házban kötöttek ki, ahol megtörtént, aminek meg kellett történnie. Ő volt az első férfi, akivel Antonia Hamish után lefeküdt, egyszersmind a második férfi az életében.

Úgy érezte, ma már van mellette hely Boden számára. Korábban nem lett volna. De már készen állt rá, akárcsak Boden.

A nyár hátralévő részében nem verték nagydobra a kapcsolatukat. Fred Antonia új filmjének pénzügyi hátterén dolgozott, míg Boden egyre több feladatot vállalt a stúdióban, és Antonia már mindenről konzultált vele. A gyerekeit a munka ünnepe hétvégéjére hazavárta, és ekkor mondta Bodennek azt, hogy ne menjen vissza a kis házba, maradjon a kúriában. A férfi valamikor július folyamán kezdte az éjszakákat Antóniával tölteni. Könnyebb volt így.

- Gondolod, hogy készen állnak már erre? - kérdezte, mire Antonia elmosolyodott.

- És mi?

- Szerintem igen - felelte Boden, és megölelte Antóniát. - Nem megyek sehova, hacsak nem küldesz el.

- Szeretném, ha itt lennél velem - mondta erre Antonia. Már teljesen fesztelenül érezte magát a férfi társaságában, és neki sem volt olyan érzése, hogy Antonia bármelyik percben eltűnhet. - Majd hozzászoknak. Egyébként meg ők is szeretnek téged. - Amikor reggelenként Bodenre nézett, Antonia minden alkalommal szerencsésnek érezte magát. Nem volt egy férfiszépség, de nem is emiatt kötődött hozzá. Biztonságban érezte magát mellette, ahogy annak idején Hamish mellett. Boden

engedte, hogy önmaga legyen, nem voltak hátsó szándékai, vele kapcsolatos titkos tervei. Nem akart tőle semmit.

- Azelőtt láthatatlan akartam lenni - közölte a férfival bizalmasan Antonia egy napon. - Mert ha nem látnak, akkor nem is bánthatnak.

- És most? - kérdezte Boden.

- Most a legtöbbször biztonságban érzem magam. Veled mindenképpen. Felteszem, hogy ezután is lesznek pillanatok, amikor úgy érzem majd, hogy el akarok tűnni. Nem szeretem, ha az emberek rám figyelnek. - Ezt Boden is tudta, és hagyta, hadd jöjjön-menjen, ahogy szükségét érzi, vagy például amikor írt, és egyedül akart lenni.

- Lehetsz láthatatlan, amikor csak akarsz. És amikor újra láthatóvá akarsz válni, én itt leszek.

- Veled mindig látható akarok lenni - mosolygott a férfira Antonia. - És ne is keress tovább házat magadnak. Ha a gyerekeim túlélik ezt a hétvégét, akkor beköltözhetsz ide. Szerintem áldásukat fogják adni rá.

Azon a hétvégén elmondta mindkét gyerekének. Dasht a hír felvillanyozta, Olympia pedig nevetve közölte:

- Rég tudjuk, mami! Azt hiszed, vakok vagyunk? Hálaadás óta látni, hogy bele vagytok zúgva egymásba. Hónapok óta várom, hogy mikor mondasz valamit, de eddig egy szót sem szóltál.

- Eddig nem jöttem rá - felelte Antonia zavartan.

- Hát én igen. És Dash is rájött, amikor együtt mentetek hozzá Dél-Afrikába. Boden odavan érted, mami. Szerintem menő pasi. - Antonia végig azt hitte, hogy senki sem vette észre, mi van közöttük, de a gyerekei talán már akkor megneszelték, amikor ők még maguknak sem vallották be.

- Az a gyanúm, hogy nem vagyok olyan láthatatlan, mint hinni szeretném - vallotta be Bodennek, amikor a férfi hazajött a stúdióból.

- Okos gyerekeid vannak - felelte a férfi, és megcsókolta Antóniát.

Aznap éjjel Antonia hálósobájában aludt, miközben a gyerekek is a házban voltak, és egy hét múlva áthordta a holmiját. Az egész olyan volt, mintha mindig is oda tartozott volna. Antonia következő filmjénél, és a rákövetkezőknél is, ő volt a rendezőasszisztens. Antonia továbbra is eltűnt, ha úgy érezte, hogy el kell vonulnia, de Boden számára sohasem volt láthatatlan.

Tizenkilencedik fejezet

Délben kezdtek befutni a büfét szállító autók. A legnagyobb bulira készültek, amit Antonia valaha rendezett a farmon. Egyszerre ünnepelték meg az ötvenedik születésnapját és azt, hogy Dash megkapta a diplomáját az állatorvosi egyetemen. Továbbá Antonia és Boden a huszadik filmjüket forgatták, és hat éve voltak együtt. Olympia színészi karrierje beindult, folyamatosan foglalkoztatták, már nagy névnek számított, és mellesleg az ő ügynöke is Fred volt.

Dash Afrikába készült, hogy részt vegyen egy nagyszabású leopárd- és gepárdmentő program munkálataiban. Ha sikerül, akkor a következő három évben évente hat hónapot fog ott tölteni.

Hét órára hívták a vendégeket, és a gyerekek újabb és újabb neveket adtak a listához. Nyolc órakor már kétszázhuszan nyüzsögtek a kúria körüli parkban, és a vacsora végén két hatalmas tortán gyűjtötták meg a gyertyákat. A vidám countryzenét játszó bandát Olympia hívta - együtt járt az énekesükkel, egy veszettül jóképű angol sráccal. Lara is eljött, és magával hozta a férfit, akivel öt éve együtt élt. Brandon Palm Beachben maradt. Nyolcvanhárom éves volt, és nem mozdult ki a házából, amit Antonia pontosan tudott, amikor meghívta őt. Valójában nem akarta, hogy eljöjjön. Sem ő, sem a gyerekei nem látták öt évek óta.

Boden bátyjai feleségestől eljöttek Montanából, de a szülei most is a tengeren hajókáztak, és sajnálkozva kimentették

magukat. Öregebbek voltak Antonia apjánál, mégis állandóan utazgattak. Jake San Franciscóból küldte szeretetteli üdvözlését.

Boden látta, hogy Antonia elfújja a gyertyákat a tortáján. Úgy vette észre, hogy közben kicsit kényelmetlenül érzi magát. Megpuszilta Dasht, amikor ő is elfújta a saját gyertyáit, aztán eltűnt. Boden sejtette, hol keresse, és amikor lesétált a kis tóhoz, meg is találta egy holdfényben fürdő nagy kövön ülve. Néha, amikor két forgatás között épp otthon voltak, meleg estén, vacsora után lesétáltak ide.

Látta a sziluettjét a sötétben, s a körülötte lebegő szentjánosbogarakat. Augusztusi telihold fénylett az égen. Boden halkán odasétált, és leült Antonia mellé a kőre. Az éjszakába nyúló bulizás, ahol ő áll a figyelem középpontjában, nem tartozott Antonia kedvenc szórakozásai közé, csak Dash miatt ment bele, és mert a gyerekei az ő születésnapját is meg akarták ünnepelni.

Boden fél karral átölelte, mire ő szelíd mosollyal felnézett rá. A férfi jól ismerte, és tudta, hogy a zajos este már túl sok neki.

- Eltűntél - mondta halkán, és egy cseppet sem meglepődve. Antonia bólintott, és odahajolva megcsókolta. Boldog volt, hogy a férfi itt ül mellette, és hogy a világ számára ugyan láthatatlanná vált, de a férfi számára nem. Boden mindig tudta, hol rejtőzik, és hogyan találjon rá. Előtte nem kellett láthatatlanná válnia, hiszen vele biztonságban érezte magát, pont úgy, ahogy azelőtt Hamishsel. Hamisht ma is a szívében hordozta - valamikor régen ő jelentette azt az áldást az életében, ami ma Boden volt számára.

Egy darabig a tó partján lévő kövön üldögéltek, és amikor Antonia már alkalmasnak érezte magát, kéz a kézben visszasétáltak a házhoz. Antonia megnyugodott, mert érezte, hogy szeretik, hogy ott van, ahol lenni akar, és ahova tartozik. A

sorsa hazavezette, és útközben egyenként elhozta a neki rendelt embereket, azok pedig, akik nem szerették, vagy akik nem értették meg, eltűntek az életéből.